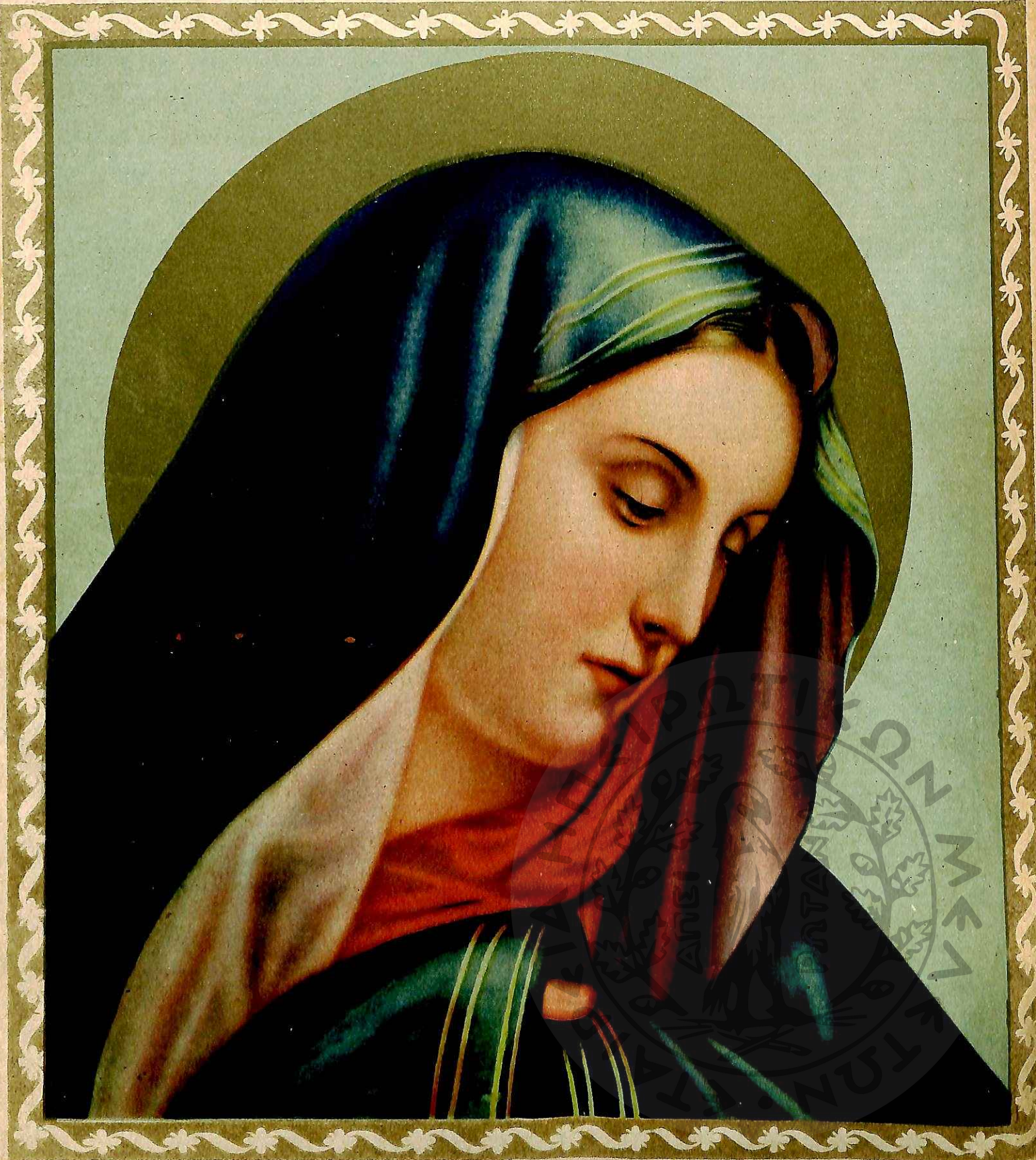

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΑ καλλιτεχνήματα

Θαύματα ύπομνης και επιδεξιότητας

Οι κατασκευασταί μικροσκοπικών αντικειμένων αποτελούν σ' όλες τις εποχές μία ιδιαίτερη κατηγορία καλλιτεχνών, που με την αξιοθαύμαστη υπομονή και την απερίγραπτη επιδεξιότητά τους, κατάρθωναν να δημιουργήσουν αληθινά άριστουργήματα και να κάνουν το νόμο του άδισκωρήτου να μην ισχύει γι' αυτούς.

Ο Αβελιανός, μ' όλο που αποκαλεί αυτές τις ασχολίες «χρόνου παρανόμιον», χάσιμο χρόνου δηλαδή, αναφέρει τα έργα δυο από τους ικανότερους τεχνίτες της αρχαιότητας, του Μυρμηκίδου του Μιλησίου και του Καλλικράτους του Λακεδαιμονίου.

Ο πρώτος απ' αυτούς είχε κατασκευάσει από έλεφαντοστόν ένα τετράτροχο αμάξι με τέσσερα άλογα, που ήταν τόσο μικρό ώστε μία μύρια μπορούσε να το σκεπάζει με τα φτερά της!

Το ίδιο συνέβαινε και με μία τριήρη, που είχε όλα τα εξαρτήματά της και όλο το πλήρωμά της στις θέσεις του. Και αυτό το πλοίο μπορούσε επίσης να εξαφανισθεί κάτω από τα φτερά μιας μύρας.

Ένας άλλος άσλος του Μυρμηκίδου ήταν ότι κατάρθωνε να γράφει με χρυσά γράμματα ένα διστίχο έλεγείο πάνω σ' ένα σπυρί σουσαμιού!

Παρόμοιους άσλους είχε κάνει επίσης και ο Καλλικράτης ο Λακεδαιμόνιος.

Από τα νεώτερα μικροσκοπικά έργα ύπομνης και τέχνης αξιοθαύμαστο είναι ένα κουκούτσι κερασί, που φυλάσσεται στο Βασιλικό Μουσείο της Κοπεγχάγης. Πάνω σ' αυτό είναι σκαλισμένα 220 κεφάλια ανθρώπων, γυναικών και παιδιών.

Ο καλλιτέχνης που το κατασκεύασε παραμένει άγνωστος. Είναι εύκολο να φαντασθούμε, όμως, πόση ύπομνη και πόση επιδεξιότητα έπρεπε να έχει, για να μπορούσε να φτιάξει αυτό το μικροσκοπικό κομψοτέχνημα.

Ένας άλλος καλλιτέχνης από τη Βρεβάνη είχε ανοίξει ένα κουκούτσι κερασί στα δύο και το είχε σκαλίζει έτσι που να σχηματίζει δυο δίσκους. Σε καθέναν απ' αυτούς υπήρχαν 14 μικροσκοπικά ζάρια, με όλοκαθ' όρες τις μαύρες τελείες τους, φτιαγμένα απ' τον ίδιο.

Άλλα και το κουκούτσι του ροδάκινου έχει τιμηθεί επίσης από τους παράξενους αυτούς καλλιτέχνες.

Ένας απ' αυτούς, ο Νικόλαος Μπίερς, που έζησε γύρω τον 17ον αιώνα, έχει σκαλίζει πάνω σ' ένα τέτοιο κουκούτσι ολόσωμο τον καρποεισπέντα βατελί και πολυχρύμην ποσειδιά του. Στο πίσω μέρος αυτού του κουκουτσιού βρίσκεται ένας άετας, του οποίου η επιγραφή: «Μόνος μου έπρωιθέμενα τα φτερά αυτού του βέλους...», υπονοώντας τα σφαλδόνισμα στο θάνατο. Το ανάγλυφο του Καρόλου και ο άετας περιβάλλονται από ένα στεφάνι κειμωνάριου και προστατεύονται από δυο μικροσκοπικά κρύσταλλα.

Περίφημος κατασκευαστής μικροσκοπικών αντικειμένων ήταν επίσης ο Μάσκ Σκάλιτ, που έζησε στην εποχή της βασιλείας 'Ελισάβετ και εξασκούσε το επάγγελμα του χρυσοκόου.

Ο Σκάλιτ είχε κατασκευάσει μία κλειδαριά από χαλκό, ασημένιο και χαλκό, που την αποτελούσαν ένδεκα ξεχωριστά κομμάτια. Αυτή η κλειδαριά μαζί με το κλειδί της ζυγίζει 1) 20 του γραμμαρίου!

Για να κλειδώσει αυτή την κλειδαριά και το κλειδί οίδε με 43 κρούσεις. Περνούσε, λοιπόν αυτή την αλυσίδα μίας μύρας, που σήκωνε όλο αυτό το βάρος. Κατά την ίδια περίπτωση έζησε στην Άγγλεια ένας μοναχός, που είχε καταρθεί να γράψει ολόστο λατινικό του ευαγγελιστού 'Ιωάννου, αὐτοῦ κώττας.

Να όμως κι' ένα χρήσιμο αντικείμενο: 'Ο Τυρίκι, ένας καλόνιος του 11ου αιώνα, είχε κατασκευάσει στα μανίκια του ράσου του, που χωρούσαν μέσα τους μπορούσε να αλέσει μέσα σε μία μέρα τόσο θρόππων.

Τι δεν κατορθώνει αλήθεια η ανθρώπινη ύπομνη!

•••

Καβαλλάρης υπερχιωνέβιος

Ο «βετεράνος της πάμπας» είναι ο «γκόκχο» Ζουάν του για 128η φορά. 'Ός τα 108 χρόνια του ζούσε στις άπειρες πεδιάδες της 'Αργεντινής, ιππεύοντας σαν νέο παλλικάρη και κάνοντας μακρινά ταξείδια με το άλογο, δίχως να κουράζεται ποτέ.

Το έρωτικό μουσείο

Πρωτότυπο διήγημα

Στο τέλος μιάς θαυμάσιας βραδιάς, που είχα περάσει μαζί με τον Βόριδα Σεσάλωφ — ένα Ρώσο αριστοκράτη, που είχε αναγκασθεί να φύγει απ' την πατρίδα του το 1917 — ο καινούργιος φίλος μου μου είπε, άποχαριτώντας με:

— "Αν έλθετε να με δΐτε μία μέρα στο σπίτι μου, θα σας δείξω το έρωτικό μουσείο μου. Θα σας ενδιαφέρει!"

Η περιέργεια λοιπόν μ' έσπρωξε να τον επισκεφθώ σε λίγες μέρες. Και του ζήτησα, φυσικά, να μου δείξει το «μουσείο» του. Με ώδηγησε τότε σ' ένα δωμάτιο, όπου δεν υπήρχε τίποτε άλλο από μερικές βιτρίνες, όλες εφωδιασμένες με μεταλλινές πινακίδες, μ' επιγραφές. Χαμογέλασε με την έκπληξή μου και μου εξήγησε:

— Κάθε συλλογή απαιτεί συστηματική κι' επιμελημένη εργασία. Μέσα στις βιτρίνες αυτές βρίσκονται τα ένθυμα όλων των γυναικών που αγάπησα απ' τα 17 χρόνια μου.

Η πρώτη βιτρίνα είχε την επιγραφή «Κατιούσκα». Κι' ο Βόρις ψιθύρισε με το κεφάλι σκυμμένο, βυθισμένος σε μία μελαγχολική αναπόληση:

— Κατιούσκα... η πρώτη μου αγάπη... 'Ό, τι λάτρευα!

Δεν είχε μέσα καμιά φωτογραφία, ή βιτρίνα αυτή. Μόνο μερικά πράγματα άσχετα φαινομενικά μεταξύ τους: ένα μικρό άδειο βαζάκι με την έτικεττα «'Αλοιφή για τις χιονισμένες», δυο κιτρινωμένα άποκόμματα εισιτηρίων για τον εξώστη της ρωσικής Αυτοκρατορικής 'Οπερας, χρονολογίας του 1905, και μία λουρίδα από φανέλλα. Τίποτ' άλλο... Κι' αυτά όλα αντιπροσώπευαν την Κατιούσκα...

Κύτταξα μ' έκπληξη το Βόριδα.

— Ναί, αυτή είναι η Κατιούσκα! μου είπε σοβαρά. Όταν σταματώ έμπρός σ' αυτό το κουτί, νοιώθω σήμερα ακόμη το άσωμα των 16 χρόνων της. Και μου φαίνεται σαν να έχω ξαναβιώσει, σαν να έχω ξαναβρεθεί στην παγωμένη λεωφόρο Νισόκι, ανοιχτή σ' όλους τους ανέμους... 'Ενα βαζάκι από αλοιφή σ' αυτό φαίνεται πολύ πεζό πράγμα, ακατάλληλο για να διατηρήσει ζωντανή την άμνηση μιάς νεανικής αγάπης; 'Ακούστε λοιπόν και θα κρίνετε...

— 'Όπως σας είπα, η Κατιούσκα ήταν τότε 16 ετών κι' εργαζόταν σ' ένα ντυοπωλείο. 'Εγώ ήμουν μαθητής του γυμνασίου. Κι' υπέφερα φοικτά, γιατί το ίσχνό χαρτίπλικι μου ήταν έντελώς δυσανάλογο προς τον άπειρο έρωτά μου για την Κατιούσκα...

Πότες βραδύες, έπειτα από μία ημέρα άτλειωτη και μαστουρική, περμένα στη γωνία της λεωφόρου Νισόκι να κλείσει το κατάστημα όπου εργαζόταν το αντικείμενο των όνειρων μου!...

Ο αωστικός χειμώνας είχε τσαγός. Πολλές μέρες, χρειάσθηκε να περμένω ώρες ολόκληρες την Κατιούσκα... Το πόσσο λοιπόν άποτέλεσμα του νεανικού μου έρωτος ήταν... κάτι φοβερό χιονισμένο! Γι' αυτές μεταγεινίσθηκα την αλοιφή, που βλέπετε εδώ το βαζάκι της.

— Τα δυο εισιτήρια της 'Οπερας;... Είχα μαζέψει λίγα ρούβλια, πεντάρα με την πεντάρα, για να μπορέσω να προσφέρω μία Κυριακή αυτή τη διασκεδαστή στην Κατιούσκα...

Παίζονταν ο «Βόρις Γκοντούνοφ», με το Σαλιόπι. Είχα διαλέξει επίτηδες μία όπερα που κρατούσε πολύ, για 'αποζημιωθεί για τα έξοδά μου...

Σε μία μισοσκοτεινή άγκρη του εξώστη, φίλησα την Κατιούσκα για πρώτη φορά. Κι' όταν κυττάω σήμερα τα δυο αυτά κιτρινωμένα χαρτάκια, νοιώθω ακόμη στα χείλη μου το θερμό μ' άνορ φιλή της...

— Η Σοφία;... Η τελευταία μου αγάπη! μου είπε ο Βόρις μ' ένα κουρασμένο γαϊόγελο. Είχα τότε περάσει πιά τα 50...

Και μέσα στη βιτρίνα υπήρχε μόνο ένα κανόνι των τσέκ, χωρίς κανένα φύλλο!...

Β. ΛΙΧΤΕΝΒΕΡΓΚ

»Θέλετε να μάθετε τώρα τί σημαίνει αυτό το κομμάτι της φανέλλας; Όταν βγήκαμε απ' την 'Οπερα με την Κατιούσκα, κοντά- κοντά, πιασμένοι απ' το μπράτσο, συναντήσαμε στο δρόμο τον πατέρα της, ο οποίος μου κατάφερε ένα τρανταχτό χαστούκι! Γιατί είχε απαγορεύσει στην κόρη του να με βλέπει!... Πρέπει να σας εξηγήσω ακόμη ότι ο πατέρας της Κατιούσκας ήταν φοροτοκφορτωτής και έρασιτέχνης παλαιστής... Καταλαβαίνετε λοιπόν πόσο πρίστηκε το άσπερο μου μάγουλο!... Δεν θέλησα βέβαια να φανερώσω στους δικούς μου την αληθινή αιτία. Προσποιήθηκα πως είχα πάθει ένα τρελλό πονόδοντο... κι' η μητέρα μου μου τύλιξε το κεφάλι μ' αυτή τη φανέλλα, για να μου περάσει το πρήξιμο!...

Ο Βόρις σπάσσε μερικές στιγμές, άποροφημένος από τρυφερές και μελαγχολικές αναμνήσεις. 'Επειτα πρόσθεσε:

— Είναι άνόηλο να σας γνώρισω μ' όλους τους παλινους μου έρωτες... Καλλίτερα να περιορισθούμε στους χαρακτηριστικότερους σταθμούς.

Φτάσαμε σε μία βιτρίνα με την επιγραφή «Σούζι». Περιείχε ένα πόγγραμμο παρισινού θεάτρου του 1910, ένα λογαριασμό ξενοδοχείου του Μπίαρσιτζ, μία κλησί του δικαστηρίου της Νικαίας κι' ένα ρεδόν-δερ παλπού τύπου.

— Με τα ένθυμα αυτά, μπορείτε ν' αναπαράσχετε την έρωτική περιπέτεία μου με τη Σούζι; με ρώτησε ο Βόρις. 'Όχι; Τότε λοιπόν θα σας τη διηγηθώ εγώ... Η Σούζι ήταν μία Παριζιά θεατινούλα. Στη σκηνή, πρόφερε μόνο λίγες λέξεις, στην ιδιαιτική της ζωή όμως είχε να τη τόσο πολλά πράγματα!...

Ζήσαμε μαζί πολλές μαγευτικές ημέρες στο Μπίαρσιτζ. Η ευτυχία μας φαινόταν πως θα κρατούσε αιώνα... Το πρόγραμμα του θεάτρου κι' ο λογαριασμός του ξενοδοχείου αντιπροσώπευαν την αέεραστη εκείνη περίοδο του δεσμού μας...

Η τραγωδία άρχιζε με την κλησί του δικαστηρίου. Πράγματι, κάποιος Ρουμάνος τυχεδίκης έφτασε ξαφνικά στο ξενοδοχείο μας κι' άρχισε να κάνει ένα προκλητικό κόρτε στη Σούζι. Οι «αριστοκρατικοί» τσάποι του δεν ήταν γνησιότεροι απ' το μαργαριτάρι της γραβάτας του. Μα η Σούζι δεν ήξερε δυστυχώς να διακρίνει το αληθινό απ' το ψεύτικο... Κι' έτσι δεν έβγαλε στη θέση του Ρουμάνου, που της έσοιχε αδιάντροπες ματιές...

— Ένα ώραο πρωί λοιπόν, έδωσα σ' αυτό τον κύριο ένα έγλο γερό, 'όλη την όμνη των 22 χρόνων μου! 'Ήταν άνοσηία μου αυτό, γιατί άφ' ενός ή συμπαθεία της Σούζι, που αωφισαυαντεύονταν ως τότε άδέβαια, έκλινε όριστά προς το Ρουμάνο, κι' άφ' έτέρου ά αντιλήθηκε μου με τράδης έτά δικαστήρια, όπου πλήρωσα 50 φράγκα πρόστιμο. Η νεώτερη δαμια καταδίκη μου, που ίσοδυναμούσε με άθαντο, ήταν η έγκατάλειψη της Σούζι! 'Αποφάσισα τότε να βάλω τέλος στη ζωή μου κι' άγόρασα αυτό το ρεδόν-δερ... Εύτυχώς, μετάνιωσα έγκαίρως!...

Προσώπησε ακόμη και σταιμάτση έμπρός στην τελευταία βιτρίνα, στολισμένη με την επιγραφή «Συμπουλέτ».

— Η Συμπουλέτ... η τελευταία μου αγάπη! μου είπε ο Βόρις μ' ένα κουρασμένο γαϊόγελο. Είχα τότε περάσει πιά τα 50...

Και μέσα στη βιτρίνα υπήρχε μόνο ένα κανόνι των τσέκ, χωρίς κανένα φύλλο!...

Β. ΛΙΧΤΕΝΒΕΡΓΚ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΡΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΣΦΟΡΜΙΣ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ. 27.135-29.967 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 700

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Οι αυτόθα- σανιζόμενοι

Μία θλιβερή ιστορία, όπως οι περισσότερες από τις ιστορίες που άφηνούνται οι αναγνώστες και οι αναγνώστες. Η μοίρα του 'χρονολογίου' κι' αυτή. Δεν το θα μουνται παρά μόνο όταν έχουν κάτι θλιβερό να το πουν.

Καμιάς έρωτικής και ά σημερινός. Νεαρώτατη η κοπέλλα. Είκοσι έτών εκείνη, τριανταπέντε εκείνος. Δεν πρόκειται μόνο για τη διαφορά της ηλικίας, που δεν είναι, άλλως τε, και πολύ μεγάλη. Διαφορά υπάρχει και στην κοινωνική τάξη που άνκει ο καθένας τους, και στην οικονομική τους άνοχη και στη μορφώση.

Εν τούτοις οι άποστάσεις αυτές δεν τους έμπόδισαν να συνδεθούν με στεντάτους έρωτικούς δεσμούς.

Όχι δέ με τους ποροδίκους δεσμούς που δημιουργούν οι έπιδερμικές συγκινήσεις και που διαλύονται άργά ή γρήγορα. Ο δικός τους σύνδεσμος ήταν δυνατός, υμνιος και σταθερός. Η άγότη έδωκε τις άσφορές. Και αυτήν άκόμα την πνευματική διαφορά, που είναι από τις πιο έπικίνδυνες σε μία έρωτική πορεία.

Τη μορφώση του εκείνος δεν τη χρησιμοποίησε για να της έπιδείξει την υπεροχή του, αλλά για να την άνέβασει στο δικό του έπιπέδο και να της άνοιξη κοινούριους κόμους. Έγινε ο καλλιερητής της ψυχής και του πνεύματός της. Ο άηγός της στο δρόμο του ώρειου και του καλού. Της έγυπνε το έν.

Διαφέρον σε άπειρες πλευρές της ζωής που ως τη στιγμή εκείνη δεν τις είχε προσέξει. (Ήμουνά ένα τέλμα — γράφει η ίδια — και σε λίγο έγυπνε μέσο μου τα ευγενέστερα αίσθηματά. Με έμαθε να τον αγαπώ, να αίσθάνμαι, να ξεχωρίζω το καλό από το κακό, να είμαι ευγνική, να θέλω να δημιουργήσω μία ζωή άδιατάρακτη, ένα σπιτάκι όπου θα ζούσαμε με άπόλυτη σύμποινα).

Πρός αυτό το δρόμο έδίδιζαν, είχαν μάλιστα πραγματοποιήσει το πρώτο βήμα. Ο άραβάνος ήταν η εισαγωγή τους στον υμνάιο.

Ένας όμως άραβάνος στον άποίο το σπύτο συγκατατέθηκε με κρύα καρδιά. Το σπύτο είδεσε το σπύτο να ύψωνη τα όδοφράγματα του. Δεν είναι, βέβαια, κακά οι προθέσεις του. Για το καλό πγαίλει κι' αυτό. Το άνοηκό της ά διαφορά της ηλικίας και της πνευματικής άναπτύξεως. Με ψυχρότητα φερόταν στο μνηστήρα η οικογένεια του κοριτσιού. Το άντελήφθη εκείνος και δεν άναπατήσε στο σπύτο.

Η διάσταση όμως με την οικογένεια δεν έψυχε τον έρωτα. Ε. έακολουθούσαν κι' οι δυο τους ν'

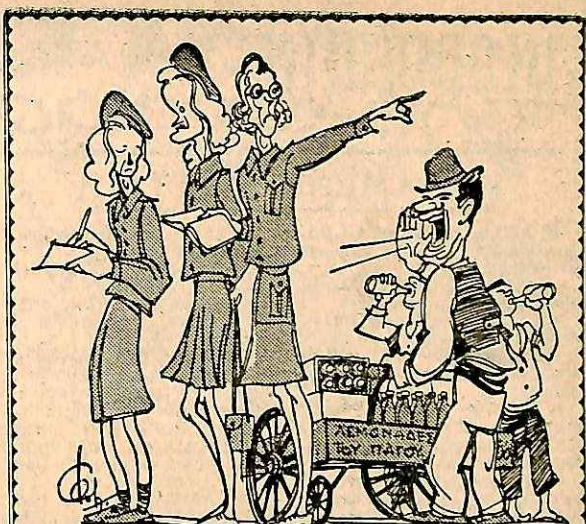
Από σήμερα ο

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

θα εκδίδεται

ΜΟΝΙΜΩΣ

με 60 σελίδες

— Έδώ οι κρύες! Έδώ οι παγωμένες!... (Σκίτσος Θ. Δημητριάδη)

ΕΜΜΕΤΡΕΣ ΦΛΥΑΡΙΕΣ

Νά μπορούσα...

Νά μπορούσα μία λυγιά μουλδένια και σταχτιά, μια λυγιά χωρίς φεγγάρι και άστέρια, νάρθη πλαϊ σου δειλά και να σφίξω άπαλά μέσ' τ'ά χέρια μου τα δυο μικρά σου χέρια...

★

Νά γεμίσω με φιλιά τα ματάκια, τα μαλλιά, ν' άγκαλιάσω το γλυκό, ζεστό σου, σώμα και σιγά, μέσ' τη σιωπή, ή καρδιά μου να σου πη δσα δεν σου έχει πη κανένα στόμα.

★

Νά μπορούσα μία λυγιά σκοτεινή, θολή, σταχτιά, τ'ό σκοτάδι σαν διάττανε να χαράζω και στη πένθιμη σιγή που θ' άπλώνεται στη γη τ' όνομά σου δυνατά να τ'ό φωνάζω.

★

Νά γκρεμίσω κάθε τι που έδω μ' άκινητεί, τ' άπασάλενα τα δεσμά μου να λυγίσω, και να τρέξω βιαστικά να σε βρώ και μυστικά για ένα όνειρο τρελλό να σου μιλήσω.

★

Νά μπορούσα μία λυγιά που ή θολή μου ή ματιά θα τον κάνει τον όριζοντα πιά γκρίζο, να σου πώ με μία φωνή τρυφερή και σιγή, πόσο μουλειπες, χωρίς να σε γνωρίζω.

★

Σαν σκιά διακριτική, νάρθη δίπλα σου κι' εκεί, πριν ό πόνος ξεχειλίση και ξεσπάση, με παράπονα πνιχτά πιά κοντά σου να σφικτώ καρτερώντας το ξημέρωμα να φάση.

★

Νά μπορούσα μία λυγιά λυπημένη και σταχτιά, που την πίκρα της θ' άπλώνη λίγο-λίγο, με παράξενο σκοπό να σου πώ πως σ' αγαπώ να τ' άκούσης, να τ'ό μάθης, και να φύγω...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Η ΧΑΜΕΝΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Ο ΓΕΡΟ. ΠΑ

ΑΤΑΤΙΚΟΣ

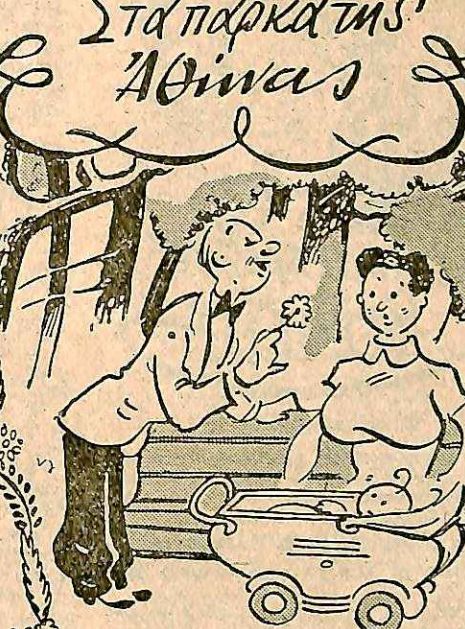
φρ πλάι της τή χαμένη εὐ-
τυχία τους ΜΟΡΙΣ ΛΕΒΕΛ

Ὁ πόλεμος τοῦ μέλλοντος

8000

Ε. Ίνε ἀλήθεια, κύριοι, τὸ λέγομεν μὲ λῦπη,
ὅτι ἀπ' τὴν Ἀθήνα μας τὸ πράσινον ἐλλεῖπει.
Υπάρχουν μὲς τὴν πόλιν μας δυὸ - τρία μόνον πάρκα.
ὅπου οἱ περιπατῆται πάνε νὰ κάνουν τσάρκα.
Ὁ Κῆπος καὶ τὸ Ζάππειο, τοῦ Ἀρεως τὸ πεδίο.
Αὐτ' εἶνε ἡ πρασινάδα μας, αὐτ' εἶνε ὅλη κι ὅλη
μέσα εἰς τὴ φλεγόμενη τὴν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν
Ὁ Ἑθνικός, ὁ κήπος μας - κήπος ἱστορικός
καὶ σφοδρὰ λαϊκός
ἔχει δρομάκια ἀπόμερα καὶ ἡμέρες συστάδες,
ποὺ στὴ σκιά τους ρέμβασαν παπούδες καὶ γιγνιάδες.
Αὐτὸς ὁ κήπος, ὁ παλιός, χωρὶς ἀμφιβολία,
σοῦ προκαλεῖ ἀκούσια κάποιον μελαγχολία.
εἶτε χεῖμῶνα ἐκεῖ θὰ πάς, εἴτε ἀνοιξί, εἴτε θέρος,
γιατί εἶνε κήπος... γέρος.
Ἐνῶ τὸ Πάρκο τοῦ Ἀρεως, ποὺ εἶνε νεαρό,
εἶνε πῶ ἀνοιχτόκαρδο μὲ τὰ μικρὰ του δέντρα.
Σοῦ ἀνοίγει τὴ διάθεσιν γιὰ τρέλλες, γιὰ χορὸ
καὶ σοῦ προσφέρουν παγωτὸ τὰ κοντύνῃ του κέντρα.
Ἀλλὰ καὶ τὴ λιμνοῦλα του μέσα στὴ μέση ἔχει
ὅπου γεμίζει ἀπὸ νερὸ μονάχα ὅταν... βρέξη.
Τὸ ἄλσος δὲ τοῦ Παγκρατίου, εἶν' ἄλλη ἱστορία.
Ἐτοῦτο, προπολεμικῶς εἶχε ὡς καὶ θηρία
ποὺ ἀπὸ τὴν πείνα πεθάναν - ἄχ, ναι πὼς τὰ θυμάμαι!
Κι' ἀκόμα καταφύγιον τὶς νύχτες γιὰ εἰδύλλια -
ὥραιον καταφύγιον τοῦ μικροῦ πενιχροῦ κομματί,
τοῦ φιλοπάπου τοῦ κλασσικοῦ φιλοσόφου Σωκράτη,
μὲ τὴ σπηλιά του κλασσικοῦ ἀρθεῖτος - κι' αὐτὸ εἶν' ὅλο κι ὅλο
τὸ πράσινο στὴν πόλιν μας ποὺ παίζει κάποιον ρόλο

ΣΤΑ ΠΑΡΚΑ ΤΗΣ
ΑΘΗΝΑΣ

ἵς διπλωρᾶνουνε κἀτὶ νταντάδες
 ἀντάδες φλογιστοῦν καὶ κρεμανταλάδες
 ἀργότερα νταντεοῦν καὶ χάσουν τὸ μυαλό τους.
 ἀκία καθονται ἥσυχα καὶ ὠραία
 ὦν εἰδὼν μόνοι ἢ μὲ παρέα.
 ς πὺ κάθεται καὶ τὸ βιβλίο ἀνοίγει.
 ἢ ἔννοια μὴν τύχη καὶ τοῦ φύγῃ.
 ἀπ' τὶς γραμμὲς τὸ μάτι του σηκώνει.
 ῥχόμενα θῆλεα τὸ μάτι του σηκώνει
 φάνεια μῖας φῖνας τουαλέττας
 δεται εἰς γλαφυράς... μελέτας.
 πόμαχος, μὲ τὴν ἐφημερίδα του
 ρευματικὴ καὶ τρέμουσαν ἀρίδα του.
 λοσοφῶν τὴν ἥσυχά ζωὴ του
 φηλες πάλι τὴ συνταξί του.
 αθηρίο - τὰ νειάτα τὰ ἐφήμερα -
 ἰστηρίο τὸ σκάσανε καὶ σημερα -
 ἰζαλιστοῦν μὲ τὰ μαθήματά τους
 ἰσκία νὰ ποῦνε τὰ δικά τους...
 ἰδες - κι' αὐτοὶ δὲν εἶνε λίγοι -
 ἰοὶ ἐβγήκαν γιὰ κυνήγι -
 ἰλυκα ἀρχίζουν τὰ πειράγματα,
 ἰλατα καὶ ἄλλα τέτοια πράγματα
 ἰκινεῖ - κι' ἀλήθεια ἄς μὴν κρυβεται
 ἰχνά ἀμείβεται.
 ἰός πὺ κάθεται ὀλιμμένος.
 ἰνατὴ ἔχασε ὀρισμένως...
 ἰπτεται γιὰ τὴ δική της χάρι.
 ἰδιάλεξε ἄλλος νὰ μοῦ τὴν πάρῃ!
 ἰούνο, κι' ὅταν θαρρῇ τὸ βράδυ
 ἰωθῇ τὸ πρῶτο τὸ σκοτάδι,
 ἰκαὶ ἥσυχά δρομάκια
 ἰβαινουν τὰ ζευγαράκια...
 ἰἀχ, κάπου φιλοῦ ἓνας ἦχος.
 ἰς, κάποτε κι' ἓνας στίχος
 ἰοῦ πὺ κάνουνε τὰ χεῖλη
 ἰεται ἑξάφνου κι' ἓνα...
 ἰα καὶ ἓνα ζευγαράκι
 ἰρῆς... παγκάκι!
 ἰν κἀνὴς καμμιὰ τσάρκα
 ἰνται ἄλλα οὐδὲντὰ πάρκα!
 ἰ ὁ Λονεργιάδης Γ.

Κι' ἔτσι κύριε δήμαρχε ἀν κάνῃς καμιά τσάρκα
 θὰ ἴδῃς πὼς μὰς χρειάζονται ἀλλὰ οὐδὲντὰ πάρκα!
 Εἰσηγοράσεις * * * ὁ Συνεργάτης Γ.

Ένα πονεμένο κορίτσι

Οίκος εύκαιρίας

«Η 'Ισμήνη στάθηκε κάμποση ώρα κυττάζοντας την επιγραφή. 'Οχι πώς δεν την ήξερε. Είχε περάσει τόσες φορές απ' έξω κι είχε χιλιοδιαβάσει την πινακίδα:»

«Οίκος εύκαιρίας: ο Ευεργέτης»

Κι' ήξερε απ' έξω το μικρό καίμενο από κάτω:

«Αγοράζουμε και πωλούμεν σε τιμή εύκαιρίας παντός είδους αντικείμενα τέχνης. Πορσελάνες, κροστώδια, έργα ζωγραφικής, τραπεζες κλπ.»

Δεν ήταν βέβαια η πρώτη φορά που πήγαινε για να πουλήσει κάτι. 'Αλλοιμονο, όλο το σπιτικό της είχε περάσει σιγά-σιγά σ' αυτούς τους περιήμιους «οίκους».

Αλλά αυτό που κρατούσε τώρα τυλιγμένο στο χαρτί για να το δώσει, δεν ήταν σαν όλα τ' άλλα πράγματα που είχε πουλήσει.

Όλα βέβαια την είχαν πονέσει. Όλα τα πράγματα του σπιτιού της τ' αγαπούσε, γιατί όλα είχαν ψυχή.

Κανένα αντικείμενο δεν είχε άμυχο γι' αιά γυναίκα σ' ένα σπίτι.

Θυμόταν ακόμα πόσο έκλαψε την πρώτη φορά, όταν πήρε το πιο άχρηστο πράγμα για να πουλήσει. Ήταν ένα μεγάλο ρολόι χαλασμένο, άχρηστο. Δεν υπήρχε τρόπος να δουλέψει πιά. Κι' όμως... Και βουδó, είχε κι' αυτό την ψυχή του.

Θα είχε κι' αυτό να διηγηθώ κάποια παλιά ιστορία.

Ήταν το ρολόι της γιαγιάς της. Όταν πήγαινε, παιδούλα, στο σπίτι της γιαγιάς, έτρεχε άμείως να θαυμάσει το ρολόι που χτυπούσε τόσο παράξενα τις ώρες. Δυό κοριτσάκια έβγαζαν, από μέσα, χαιρετούσαν, και χόρευαν. Έπειτα ξαναχαίρετοσαν, και κλείνονταν στο σπιτικό τους. Ήταν ολόκληρη διασκέδασι αυτό, κι' η 'Ισμήνη, με την παιδιάτικη ψυχή της ενιωθε όλη της τη γοητεία. Όταν πέθανε η γιαγιά, βουδóθηκε και το ρολόι. Τα κοριτσάκια δεν θέλησαν πιά να ενασβούνη να χορεύουν. Κι' έμεινε άπανο στο τζάκι, ακίνητο, βουδó, με όμορφο πάντα.

Μπήκε ο χειμώνας του 1941. 'Απ' όλα τα σπιτία ξεκίνησαν τα παλιά αγαπημένα κειμήλια, και πήραν το δρόμο προς την άγορά.

Έτσι, τυλιγμένο σε άσπρο χαρτί, ξεκίνησε για να πουληθώ και το ρολόι της γιαγιάς. Τα κοριτσάκια κρυμμένα μέσα στην καρδιά του, κυττάζαν με τρώμο τον παράξενο κόσμο γύρω. Ήταν τόσο διαφορετικά όλα, τότε, όταν πρωτοπήγαν στο σπίτι της γιαγιάς... 'Οπότε τότε οι άνθρωποι στο δρόμο περπατούσαν άργα, γελάτα, και φαινόταν εύχισμοί. Τώρα, όλα τα πρόσωπα ήταν τόσο κλωμά.

Αυτά σκεπτόταν η 'Ισμήνη καθώς προχωρούσε. Κι' η δική της η καρδιά έτρεμε τώρα...

Μά γιατί να τα θυμάται αυτά; Πάνε έξη μήνες από τότε. Μπήκε καινούργιος χρόνος. Τό 42. Σ' αυτό το διάστημα, όλο σχεδόν το σπιτικό της είχε πουληθώ.

Σήμερα, ήταν σχεδόν το τελευταίο αντικείμενο που μπορούσε να φύγει από το σπίτι αυτό που του κρατούσε.

Τό τελευταίο ελκυστικό αντικείμενο, Σήμερα, πωλούσε το ρολόι της η 'Ισμήνη.

«Και καλά, τη πόρτα του είναι ελαφριά και την έδωκε πάνω της γρήγορα, γιατί έξω ο άερας ήταν παγωμένος. Κάμποσος κόσμος βρισκόταν μέσα στο κατάστημα. Οι υπάλληλοι δείχνονταν πολύ περιποιητικοί στους αγοραστές. 'Εκείνους όμως πούβλεπαν να μπαίνουν στο κατάστημα μ' ένα πακέτο, και τους καταλάβαιναν πώς πήγαιναν για να πουλήσουν κάτι τους κυττάζαν περιφρονητικά και τους φόβιζαν με το ύφος τους, για να μη ζητήσουν πολλά.»

Την 'Ισμήνη την υποδέχτηκε ο ίδιος ο καταστηματάρχης ο Γεράσιμος Λόντος. Ήταν ένας κοντός φαλακρός και μεσόκοπος άντρας. Τη ρώτησε με φωνή βαριά:

—Τι θέλετε σεις;

—Έφερα ένα πίνακα, μία προσωπογραφία... αποκρίθηκε δειλά η κοπέλλα.

—Χμ... Έκανε αυτός. Προσωπογραφίες... Τι ενδιαφέρον μπορούν να έχουν, 'Είνε έργο μεγάλης αξίας. Έργο τέχνης.

—Ελάτε, κάμμετε γρήγορα, βλέπετε έχουμε κόσμο. 'Ανοίχτε τέλος πάντων να ιδούμε.

Με κινήσεις αδέξιες, ξετύλιξε η 'Ισμήνη το δέμα. Και γύρισε την εικόνα προς το φώς.

Μιά γυναίκα χαμογελούσε μέσα στη σκούρα χρυσή κορνίζα. Μιά ωραία νεαρή γυναίκα.

«Ένα προσωπάκι παιδιάτικο, δυό χείλη έτοιμα να μιλήσουν, μάτια γαλάνα, που γελούσαν και χέρια κροιδεύα που κρατούσαν κοκέτικα ένα κροιδούδι. Γιά μία στιγμή το πρόσωπο του Γεράσιμου Λόντου φωτίστηκε. 'Ερριξε μία ματιά στην εικόνα και μιά στην 'Ισμήνη.

—'Εσείς είσατε; ρώτησε γρήγορα.

—'Οχι, αποκρίθηκε με θλιψη η κοπέλλα.

—'Ετσι μου φάνηκε, μοιάζετε, είπε ο έμπορος, κι' άμέσως πήρε την αυστηρή του έκφρασι.

—Λοιπόν... Πόσα ζητάτε γι' αυτό;

—Δεν ξέρω, αποκρίθηκε διατακτικά η 'Ισμήνη. 'Εσείς πρέπει να μου πείτε.

Σούφρωσε ο Λόντος τα φρύδια του, και μουρμούρισε:

—Δεν αγοράζω κάτι τέτοια. Τέλος πάντων. Είσατε εύκαιρητημένη με δέκα χιλιάδικα;

—Μόνο; πρόφερε άγνα η κοπέλλα. Την κυττάζε ασπλην.

—Σας φαίνονται λίγα;

—Μά τι θα πάρω με τα δέκα χιλιάδικα; 'Ακουσε, κοπέλλα μου, είπε ο έμπορος, παίρνοντας ένα ύφος προστατευτικό. Βέβαια, έχεις δίκιο. Δεν μπορείς να πάρεις σπουδαία πράγματα με δέκα χιλιάδικα. 'Αλλά σκέψου λογικά. Σήμερα ο κόσμος πεινάει. Ποιός δίνει λεφτά για εικόνες;

—Κι' όμως υπάρχουν άνθρωποι που τις ακριβαγοράζουν.

—Ναί, μερικά... Μά αυτοί τις θέλουν γιά ένα κομμάτι ψωμί... Σκέψου το.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΟΝ
το νέο συναρπαστικώτατο άθηναικό μυθιστόρημα του

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Ένα πονεμένο κορίτσι

Είνε η δραματική ιστορία μιάς νέας κοπέλλας από καλό άθηναικό σπίτι που βρίσκεται έξωφρα στην μαυρή περίοδο της κατοχής προστάτης της οικογένειάς της κι' αναλαμβάνει οκληρό άγωνα κατά της δυστυχίας και της πείνας, άγριο άγωνα εναντίον της διαφθοράς που την απειλεί. Ένας νέος γλεντζές προσπαθεί να κάνει δική του την απελπισμένη ήρωίδα. Μά αυτή τον μισεί, ανησυχάει ήρωικά και στο τέλος άντι να υποκύψει και να πέσει στο βόρβορο αναγκάζει το νέο ν' αφήσει την άσπρη ζωή του και να γίνη άγνός, τίμιος, φιλόανθρωπος. Ένα φλογερό αίσθημα διαδέχεται το μίσος της νέας και τους άμαρτωλούς πόθους τ' άνού που καταλήγει μετά δραματικές σκηνές στο γάμο.

«Και καλά, τη πόρτα του είναι ελαφριά και την έδωκε πάνω της γρήγορα, γιατί έξω ο άερας ήταν παγωμένος. Κάμποσος κόσμος βρισκόταν μέσα στο κατάστημα. Οι υπάλληλοι δείχνονταν πολύ περιποιητικοί στους αγοραστές. 'Εκείνους όμως πούβλεπαν να μπαίνουν στο κατάστημα μ' ένα πακέτο, και τους καταλάβαιναν πώς πήγαιναν για να πουλήσουν κάτι τους κυττάζαν περιφρονητικά και τους φόβιζαν με το ύφος τους, για να μη ζητήσουν πολλά.»

Την 'Ισμήνη την υποδέχτηκε ο ίδιος ο καταστηματάρχης ο Γεράσιμος Λόντος. Ήταν ένας κοντός φαλακρός και μεσόκοπος άντρας. Τη ρώτησε με φωνή βαριά:

—Τι θέλετε σεις;

—Έφερα ένα πίνακα, μία προσωπογραφία... αποκρίθηκε δειλά η κοπέλλα.

—Χμ... Έκανε αυτός. Προσωπογραφίες... Τι ενδιαφέρον μπορούν να έχουν, 'Είνε έργο μεγάλης αξίας. Έργο τέχνης.

—Ελάτε, κάμμετε γρήγορα, βλέπετε έχουμε κόσμο. 'Ανοίχτε τέλος πάντων να ιδούμε.

Με κινήσεις αδέξιες, ξετύλιξε η 'Ισμήνη το δέμα. Και γύρισε την εικόνα προς το φώς.

Μιά γυναίκα χαμογελούσε μέσα στη σκούρα χρυσή κορνίζα. Μιά ωραία νεαρή γυναίκα.

«Ένα προσωπάκι παιδιάτικο, δυό χείλη έτοιμα να μιλήσουν, μάτια γαλάνα, που γελούσαν και χέρια κροιδεύα που κρατούσαν κοκέτικα ένα κροιδούδι. Γιά μία στιγμή το πρόσωπο του Γεράσιμου Λόντου φωτίστηκε. 'Ερριξε μία ματιά στην εικόνα και μιά στην 'Ισμήνη.

—'Εσείς είσατε; ρώτησε γρήγορα.

—'Οχι, αποκρίθηκε με θλιψη η κοπέλλα.

—'Ετσι μου φάνηκε, μοιάζετε, είπε ο έμπορος, κι' άμέσως πήρε την αυστηρή του έκφρασι.

—Λοιπόν... Πόσα ζητάτε γι' αυτό;

—Δεν ξέρω, αποκρίθηκε διατακτικά η 'Ισμήνη. 'Εσείς πρέπει να μου πείτε.

Σούφρωσε ο Λόντος τα φρύδια του, και μουρμούρισε:

—Δεν αγοράζω κάτι τέτοια. Τέλος πάντων. Είσατε εύκαιρητημένη με δέκα χιλιάδικα;

—Μόνο; πρόφερε άγνα η κοπέλλα. Την κυττάζε ασπλην.

—Σας φαίνονται λίγα;

—Μά τι θα πάρω με τα δέκα χιλιάδικα; 'Ακουσε, κοπέλλα μου, είπε ο έμπορος, παίρνοντας ένα ύφος προστατευτικό. Βέβαια, έχεις δίκιο. Δεν μπορείς να πάρεις σπουδαία πράγματα με δέκα χιλιάδικα. 'Αλλά σκέψου λογικά. Σήμερα ο κόσμος πεινάει. Ποιός δίνει λεφτά για εικόνες;

—Κι' όμως υπάρχουν άνθρωποι που τις ακριβαγοράζουν.

—Ναί, μερικά... Μά αυτοί τις θέλουν γιά ένα κομμάτι ψωμί... Σκέψου το.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΟΝ
το νέο συναρπαστικώτατο άθηναικό μυθιστόρημα του

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Ένα πονεμένο κορίτσι

Είνε η δραματική ιστορία μιάς νέας κοπέλλας από καλό άθηναικό σπίτι που βρίσκεται έξωφρα στην μαυρή περίοδο της κατοχής προστάτης της οικογένειάς της κι' αναλαμβάνει οκληρό άγωνα κατά της δυστυχίας και της πείνας, άγριο άγωνα εναντίον της διαφθοράς που την απειλεί. Ένας νέος γλεντζές προσπαθεί να κάνει δική του την απελπισμένη ήρωίδα. Μά αυτή τον μισεί, ανησυχάει ήρωικά και στο τέλος άντι να υποκύψει και να πέσει στο βόρβορο αναγκάζει το νέο ν' αφήσει την άσπρη ζωή του και να γίνη άγνός, τίμιος, φιλόανθρωπος. Ένα φλογερό αίσθημα διαδέχεται το μίσος της νέας και τους άμαρτωλούς πόθους τ' άνού που καταλήγει μετά δραματικές σκηνές στο γάμο.

πολύ. Κάτι ήθελε να πη, αλλά πάλι σαν να μην αποφάσιζε να δυσανεστήση τον Παυλίδη.

Κι' άξαφνα, έγινε κάτι αναπάντεχο. Ή 'Ισμήνη στήλωσε γιά μιά στιγμή τα μάτια της με φρίκη στον Τέλη Παυλίδη. Έπειτα, με μιά άπτομη κίνησι, του άρπαξε την εικόνα. Τά μάγουλά της ήταν τώρα κόκκινα, φωτιά, και τα γαλάνα της μάτια είχαν σκοτεινιάσει από το θυμό.

—Δεν την πουλώ! φώναξε βραχνά.

Ο Τέλης έμεινε γιά μιά στιγμή σαν νάχε άπολιθωθώ.

—Μά, δεσποινίς... τραύλισε.

—Δεν την πουλώ, μετάνοιωσα, ξανάπε άγρια η κοπέλλα.

Και νοιώθοντας τα δάκρυα να την πνίγουν, έσφιξε την εικόνα σαν ζωντανό πλάσμα στην άγκαλιά της, άνοιξε γρήγορα την πόρτα, και χάθηκε.

Οι δυό άντρες κυττάχτηκαν σαν άποδλωκωμένοι.

—Τι θέλατε να μπητε στη μέση; είπε ο έμπορος με ταπεινό παράπονο.

—'Εκτακτη κοπελλίτσα! αποκρίθηκε ο Τέλης, σαν να μιλούσε μονάχος του. Κρίμα πουφύγε έτσι. Την έχετε ποιά εινε;

—'Ιδέα δεν έχω. Πρώτη φορά τη βλέπω στο μαγαζί μου.

Χτύπησε νευρικά ο Παυλίδης τα δάχτυλά του σ' ένα τραπέζι.

—Κρίμα!... 'Ακουσε όμως. 'Αν τύχη και ξαναφανή από δω, να τη ρωτήσεις πώς τη λένε και πού κάθεται.

—Τώρα πιά; αποκρίθηκε νευρικά ο Λόντος. Πάει το πουλί, πέταξε! Και έχετε τί αξία είχε αυτή η προσωπογραφία; Περιουσία ολόκληρη!

—'Εμπορα! είπε ο Τέλης. 'Εσύ μονάχα τα λεφτά συλλογίζεσαι.

—Ντών Ζουάν! αποκρίθηκε πειραγμένος ο Λόντος. 'Εσείς μονάχα την κοπέλλα σκεπτόσαστε!

Έλασαν έπειτα κι' οι δυό, κι' ο Τέλης έκανε τη συνηθισμένη του βόλτα στο κατάστημα, διαλέγοντας διάφορα κομψοτεχνήματα.

Τό άλλο πρωί, έδρεχε. Κατακλυσμός σωστός. Δεν πρόφτασε ν' άνοιξη το κατάστημα του ο Λόντος και παρουσιάστηκε η 'Ισμήνη στο κατάστημα. Φορούσε ένα γαλάζιο σκούρο παλτό, πολύ παλιό. Και τα χέρια μωλιά της έσταξαν νερό.

Προχώρησε γρήγορα προς το Λόντο.

—'Εφερα την εικόνα, είπε ταπεινά, σαν να ζητούσε συχώρεσι.

Η χαρά έλαμψε στα μάτια του έμπορου. —'Α! Έκανε αδιάφορα. Πολύ καλά. Πόσο είπαμε;

—Δέκα χιλιάδες.

—Σήμερα θα πάρετε δεκαπέντε, είπε με στόμφο ο Γεράσιμος Λόντος.

—'Επειτα, ρώτησε δίχως να κυττάξη την κοπέλλα, αδιάφορα τάχα:

—Γιατί δεν θελήσατε να τη δώσετε χτες σ' εκείνον τον κύριο;

—Τά μάγουλά της 'Ισμήνης έγιναν φωτιά.

—'Ε, έτσι... δεν την έδωσα, αποκρίθηκε κι' άπλωσε το χέρι της προσφέροντας την εικόνα.

Την πήρε ο Λόντος σοβαρός, την κυττάζε καλά, κι' έπειτα πήγε στο ταμείο.

—Δεκαπέντε χιλιάδες στη δεσποινίδα, είπε αδιάφορα.

Όταν πήρε η 'Ισμήνη τα λεπτά, τη ρώτησε ο Λόντος, λίγο γελαστός:

—Μας δίνετε, δεσποινίς τ' όνομά σας και τη διεύθυνσί σας;

—Γιατί; ρώτησε τρομαγμένη η κοπέλλα.

—Νά, έτσι... Αυτή εινε η αρχή του καταστήματος...

—Τ' όνομά μου δεν σας ενδιαφέρει, είπε γρήγορα η 'Ισμήνη. Δεν μπορεί να σας ενδιαφέρει... Είμαι μιά κοπέλλα, που υποφέρει, σαν όλο τον κόσμο...

Πήγε κοντά της ο Λόντος. Τό ύφος του τώρα ήταν παράξενο, γελαστό μαζί και πονηρό.

—Δεν εινε γιά κακό σας που σας ζητώ τη διεύθυνσί σας, είπε... Κάποιος ενδιαφέρεται γιά σας.

—'Ενωισε η κοπέλλα την καρδιά της να χτυπάη δυνατά. Σήκωσε άδρόσο το κεφάλι της με περηφάνεια, καί, είπε κοφτά:

—Δεν θέλετε μήπως να κρατήσετε την

εικόνα αν δεν σας πώ ποιά είμαι;... —'Οχι δά! Έκανε καλόβολο ο έμπορος.

—Τότε, χαιρετε, κύριε, τον έκοψε η 'Ισμήνη.

Και δίχως να γυρίση πίσω να ρίξη έστω και μιά ματιά στην αγαπημένη μορφή που την κυττάζε γελαστή μέσα από το κάδρο, έφυγε γρήγορα - γρήγορα.

Πρός το μεσημέρι πέρασε ο Τέλης Παυλίδης από το κατάστημα. Τό μάτι του σαν μαγνητισμένο έπεσε άμέσως στην εικόνα.

—'Ετρεξε στο Λόντο άυπόμονα.

—'Ηλθε λοιπόν; ρώτησε. Αυτή έφερε την εικόνα;

—Αυτή η ίδια, αποκρίθηκε εκείνος θριαμβευτικά.

—Την αγοράζω, είπε γρήγορα ο Παυλίδης. Πόσα;

—Γιά σας... μόνο πενήντα χιλιάδες.

—'Αγιογύστη! ψιθύρισε ο Τέλης, κι' έβγαλε και το μέτρησε πενήντα χιλιάδικα.

—Δώσε μου τώρα και τ' όνομά της, είπε στο Λόντο.

Ο Λόντος πήρε ύφος άπαρηγόρητο.

—Σ' αυτό δεν θα μπορέσω να σας εύχαριστήσω, απάντησε.

—Γιατί;

—Μόλις της ζήτησα τ' όνομά της, έφυγε θυμωμένη. Θάλεγα πώς έχει κλεμμένη την εικόνα, αν δεν της έμιαζε τόσο η προσωπογραφία.

—Δεν πήρε τη διεύθυνσί της; ρώτησε έξω φρενών ο νέος.

—Τι ν' ασ κάω, κύριε Παυλίδη. Φταίω εγώ;

—Είσαι ήλιθιος! είπε ο νέος κοφτά, και παίρνοντας την εικόνα έφυγε φουρκισμένος.

Πέρασαν πολλές ήμέρες. Τό κρύο δυνάμωσε κι' άδειαζε στομάχια σκληρά, άδυσώπτητα. Στους δρόμους όλο και πύκνωνε η άπαισία κραυγή:

—Πεινάω!...

Κινούμενοι σκελετοί περπατούσαν στους δρόμους οι άνθρωποι. 'Ανδρες χαλκοπράσινοι, με τα μάτια μαυρισμένα από την πείνα. Γυναίκες δίχως καμψύλες, με πόδια σαν ξύλινα. Και παιδάκια!...

Τά παιδάκια, με τα διάφανα — θαρρείς — προσωπάκια τους, με τα τρομαγμένα και παραπονεμένα τους ματάκια, πούπεφταν στα πεζοδρόμια και δάγκωναν μ' ένα σπασμό άγωνίας το παστέλι που κανένας φιλόανθρωπος πρόσφερε να τους χάση στο στόμα της ξεψυχήσουν.

—'Ανάμεσα σ' αυτό το πλήθος των σκελετών, περπατούσαν και μερικά ανθρώποι που φαινόταν ν' άνηκουν σ' άλλον κόσμο. Είχαν μάγουλα στρογγυλά, μάτια ζωφρά, γυαλιστερά, και τό γρήγορο βήμα του γερού, καλοζωισμένου ανθρώπου. Όταν τους έβλεπε ο κόσμος ψιθύριζε:

—Μαυραγορίτης!

Μιά μέρα, που τό κρύο μελνίνιαζε τά

δάχτυλα και βασάνιζε τά πεινασμένα κορμιά, σ' ένα κατάστημα που πουλούσε διάφορα ψεύτικα κοσμήματα, μπήκε τυχαία ο Τέλης Παυλίδης. Ο καταστηματάρχης μωρίστηκε τό σπάνιο φαινόμενο της εποχής, τον παρακάλε και πήγε κοντά του μ' ευγένεια.

—Ο κύριος;

—'Ηθελα ένα όμορφο κολλιέ, κάτι δχι συνηθισμένο.

—Μάλιστα, εύχαρίστως. 'Εχομε πλούσια συλλογή. Περιποιήσου τον κύριο 'Ισμήνη.

Ο Τέλης προχώρησε αδιάφορος προς την πωλήτρια. Κι' άξαφνα η καρδιά του σκίρτησε. Αυτά τα μεγάλα γαλάνα μάτια που τον κυττάζαν τρομαγμένα κι' έχθρικά, τ' άναγνώρισε άμέσως. Ήταν η μικρή που είχε συναντήσει στον «οίκο εύκαιρίας» του Γεράσιμου Λόντου.

Την κυττάζε κατάματα, και της είπε με τό κατακτιπικό και σίγουρο ύφος του:

—Βλέπετε, δεσποινίς, ότι δεν μπορείτε να ξεφύγετε τό θέλημα της μοίρας; Νά που ήταν τυχερό να ξανασυναντηθούμε.

—Ορίστε, κύριε, τά κολλιέ, είπε τυπικά η 'Ισμήνη, νοιώθοντας τό αίμα ν' άνεβαίνει και νά της φλογίζει τό πρόσωπο.

—Χμ... πολύ όμορφη συλλογή άλήθεια. 'Αλλά δεν βιάζομαι καθόλου να φωνίσω. Άλά προτιμούσα να μου λέγατε γιάτί τότε δεν θελήσατε να πουλήσετε σ' έμένα την εικόνα, και προτιμήσατε να την δώσετε στον κλέφτη τό Λόντο.

—Δεν σας γνωρίζω, κύριε, είπε κρύα η 'Ισμήνη, και δεν ξέρω γιά ποιά πράγμα μου μιλάτε. Σας παρακαλώ, διαλέχτε ποιά κολλιέ σας άρέσει.

—Νά διαλέξω;... Μου εινε δύσκολο. Που μπορώ να ξέρω τά κορτίστια γούστα;

—'Εσείς, αν έπρόκειτο να σας προσφέρη κανείς θαυμαστής σας ένα από αυτά τά κολλιέ, ποιά θα προτιμούσατε;

—'Εγώ δεν έχω θαυμαστάς, αποκρίθηκε κρύα η κοπέλλα. 'Εσείς θα έχετε καλά τά γούστα της δεσποινίδος στην οποία πρόκειται να κάνετε τό δώρο.

—Κι' αν σας παρακαλούσα να με βοηθήσετε; Εινε τόσο δύσκολο; Αυτή εινε έξ άλλου η δουλειά σας, να διευκολύνετε τους πελάτες. Πέστε μου, σας παρακαλώ, ποιά άρέσει πιο πολύ απ' όλα σ' εσάς;

—'Εσφίξε τη χείλη της πεισιμωμένη η κοπέλλα. Και στο τέλος, βλέποντας τό μυστικό καταστηματάρχη στυλωμένο ασπληνά πάνω της, έδειξε στην τύχη ένα από τά κολλιέ, και έλπε:

—Αυτό εινε άφραίο!

Ήταν γαλάζιο με ρόδινες χάντρες που και πού.

—Περιφρα! φώναξε ο Τέλης ένθουσιασμένος. 'Αγοράζω δυό τέτοια.

—Δυό.

—Ναί, δυό.

—Νά τά τυλίξω μαζί;

—Χωριστά.

Πλήρωσε, κι' όταν πήρε τά δυό πακετά-

ΤΑ ΔΕΜΑΤΑ ΕΞ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

—Τι του

κία στο χέρι, πήγε πάλι κοντά στην 'Ι-
σμήνη.
— Δέν μου λένε, της ψιθύρισε, τότε σχο-
λάτε;
— Τι σας ενδιαφέρει; αποκρίθηκε από-
τομα η κοπέλλα.
— Αγρίμι! είπε αυτός γελώντας.
— Έπειτα ρώτησε τον καταστηματάρχη.
— Στη μία ακριβώς, αποκρίθηκε εκεί-
νος.

— Έφυγε ο Τέλης. Ήταν ακόμα δέκα η
ώρα.
Οι άραιοι πελάτες που μπήκαν στο κα-
τάστημα από τις δέκα ως τη μία, δεν θα
μπορούσαν ποτέ να μαντέψουν γιατί η μι-
κρή πωλήτρια με τις ξανθές μπούκλες και
τα μεγάλα παραπονιμένα μάτια, ήταν τό-
σο άφορημένη εκείνο το πρωί, ούτε και
γιατί στα μάγουλά της η νεκρική χλωμάδα
διαδεχόταν την έξαψη του πικρού.
Όταν ήλθε μία η ώρα, οι άλλες πωλή-
τριες συγυρίστηκαν κοκέτικα στον κα-
θρέφτη πριν βγούνε στο δρόμο. 'Αρχισε κι
η 'Ισμήνη να χτενίζεται μαζί με τις άλ-
λες. Με κινήσεις πεισιμαυμένες έστρωσε έ-
πως-όπως τα μαλλιά της, και βγήκε στο
δρόμο.

Τό δέλο της πείνας

Όταν έννοιωσε ξαφνικά τον Τέλη Παυ-
λίδη δίπλα της, δεν ξαναδίστασε η 'Ισμήνη.
Τό ήξερε πως θα την περίμενε απ' έξω την
ώρα που θα σχολούσε.

— Δεσποινίς, της είπε ο Τέλης ευγενικά,
δεν πιστεύω να μου θυμώσετε για την τόλ-
μη μου. Μά δεν ήθελα να σας προσφέρω
το μικρό μου δώρο μέσα στο κατάστημα,
μπροστά στους άλλους. Κι' εδώ στο δρόμο,
όμως δεν είναι το κατάλληλο μέρος για να
περάσω κανείς ένα κολλιέ σ' έναν άραιο
λαϊμό.

Λέγοντας αυτά τα λόγια, της προσέφερε
τό ένα από τα δύο κολλιέ που είχε άγο-
ράσει.

Η 'Ισμήνη σταμάτησε. Στύλωσε τα με-
γάλα της μάτια με παράπονο πάνω του
και τό έλεγε:

— Κύριε, δεν ξέρω γιατί τό κάνετε αυ-
τό. Δεν είναι όμως άραιο έκ μέρους σας.
Σας έδωσα άφορητή γιά να μ' ένοχλήτε;
Με είδατε σε μία στιγμή δυστυχίας... Κι
ίσως αυτό να σας έδωσε τό θάρρος να
μου φερότε έτσι. Πάντως, σας λέω, μία
φορά γιά πάντα, πως από μένα δεν έχετε
τίποτε να ελπίζετε, και πως απαιτώ να μ'
ένοχλήσετε πιά.

Την κύτταζε γελαστός.

— Τό ξέρετε πως είσατε δύσκολο κο-
ρίτσι; τή μάλωσε. 'Αλλά, δεν πειράζει. Μ'
άρεσουν οι δυσκολίες. Έλάτε όμως, γιά να
γίνουμε καλοί φίλοι, δεχθήτε αυτό τό μι-
κρό δωράκι. Δεν είναι δά και τόσο σπουδαίο
πράγμα, όσο τό φανταζόσαστε. 'Εργάζο-
σαστε σ' ένα κατάστημα, βλέπετε αυτά τά
είδη, κορίτσι είσατε, σίγουρα θα ζηλευ-
τε...

— Χαίρετε, κύριε, τού είπε η 'Ισμήνη
κοφτά κι' έκανε να τραβήξη σ' αντίθετη
διεύθυνση.

— Ακούμπησε τό χέρι του στο δικό της.
— Όχι δά, της είπε επιτακτικά μαζί και
γαμογελαστά. Δεν θα μου ξεφυγείτε έτσι.
Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί με βρίσκε-
τε τόσο άποικρυστικό, και δεν δέχεσθε ού-
τε λίγα βήματα να κάνουμε μαζί.

Τό αίμα στα μάγουλά της 'Ισμήνης είχε
ανάψει πυρκαϊές. Τό στήθος της άνεδοκα-
τέβαινε τρικυμισμένο.

— Κύριε, είπε βραχνά, σας τό δήλωσα
και πρίν. Είμαι ένα φτωχό κορίτσι, και
δουλεύω τίμια γιά να κερδίσω τό ψωμί μου.
Τίποτε περισσότερο και τίποτε λιγώτερο.
'Ασκητή δυστυχία έχωμε όλοι. Δεν είναι ά-
νάγκη να με κάνετε κι' έσεις τώρα να υ-
ποφέρω με τό φέροσμό σας αυτό.

— Τό Τέλης σταμάτησε. Την κύτταζε καλά.
Στό πρόσωπό του πέρασε κάτι σαν συγ-
κίνηση, σαν συμπάθεια.

— Μικρούλα μου, είπε γλυκά, δεν πρέ-
πει να με παρεξηγής. 'Ισως να πηγαίνω ό
νούς σου στο κακό. Κι' όμως είναι τόσο
άπλο τό πράγμα. Σας είδα πού πουλού-
σατε την εικόνα εκείνη. Κατάλαβα πως εί-
σατε στενοχωρημένη, είδα τό δάκρυα έ-
τοιμα να τρέξουν από τά μάτια σας. Θέ-
λησα να σας βοηθήσω, να σας προσφέρω
αυτό κι' έσεις μου φερόθηκε άγρια...
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙ: Η συνέχεια

18ον

— Δεν είναι πείρα απελπισμένος.
— Θέλω να μου τή πής όλα, 'Αν-
θούλα.

Διότασε η κοπέλλα μία στιγμή.
— Έπειτα άρχισε να διηγήται με φωνή πνιγ-
μένη:

— Όταν έφυγε από τό σπίτι, έκανα
τρεις μέρες να τον ιδώ. 'Αγωνιούσα, δεν
ήξερα τί να υποθέσω. Και πήγα επί τέ-
λους, ένα απόγευμα. Τόν πύρα να κάθε-
ται ζοφερός, αμίλητος, και να κυττάει γύ-
ρω του σά να μ' ηζούσε, με μάτια άδεια.
Τρόμαξα! Με κόπο κατώρωνα να τον κά-
νω να χάσει αυτό τό ύφος.

— Αυτό συνέβη πολλές φορές. Όταν έ-
μενε μόνος, μελαγχολούσε άφάνταστα.
Όπου, όπως σου είπα, άποφάσιζα πιά να
πάω κοντά του. Τis πρώτες ημέρες με
κυττάζε σαν ξένη, και δε μου μιλούσε
οκεδόν. Λίγο-λίγο, άρχισα να τού γίνω-
μαι απαραίτητη. Δεν μπορώ να σου πώ ότι
μου δείχνει αγάπη, Νιόβη. Όχι, μ' νομί-
ζει πως στο λέω γιά να σ' επαρηγορήσω,
τό ορκίζομαι. Δεν βλέπω αγάπη στο φέ-
ροσμά του. Τού άρέσω ναί, σαν γυναίκα.

— 'Αλλά η αγάπη είναι άλλο πράγμα... Πάν-
τως γιά μένα, δεν έχει σημασία. 'Ενώ τόν
αγαπώ, και ξέρω συγκρόνως πως τόν σέωζω.
— Τά μάτια του... ρώτησε η Νιόβη...
— Κυττάς τά μάτια του; Πως είναι; Από τά
μάτια του μπορείς να τόν ψυχολογήσης.

— Τά μάτια του τώρα γελούνε πότε-
πότε, αποκρίθηκε η κοπέλλα.

— Η Νιόβη την κύτταζε σοδάρη.

— 'Ανθούλα, είπε, ίσως να είναι η τελευ-
ταία φορά πού σε βλέπω...

— Θα ήθελα να έρχομαι συχνά, την διέ-
κοψε η κοπέλλα. 'Αλλά, φοβάμαι μήν υ-
ποπτευθώ ό 'Ανδρέας. Δεν θά τού φανή
φυσικό να έρχομαι να σε επισκέπτομαι,
αφού έχει την ιδέα πως είμαστε αντίζη-
λες.

— Ούτε και πρέπει να έρχομαι να με βλέ-
πεις συχνά, 'Ανθούλα. Θα μελαγχολής χω-
ρίς να τό θέλεις κάθε φορά πού με βλέ-
πεις, και δεν πρέπει. Ποέπει να είσαι χα-
ρούμενη, γιά να μπορέσης να δώσης τή
χαρά και σ' αυτόν.

— Είσαι άγία! είπε η 'Ανθούλα με μά-
τια βουρκωμένα. 'Οπωσδήποτε θα ξαναρωθώ.

— 'Ισως να είναι η τελευταία φορά πού
με βλέπεις, ξανάπε η Νιόβη. Γι' αυτό έγω
να σου πώ μερικά πράγματα: πρώτα-πρώ-
τα, να κάνετε τό γάμο σας όσο μπορείτε
πιο γρήγορα. Έπειτα... όταν πεθάνω...
τότε πρέπει να προσέξεις πολύ. Να μ' ηζού
ζεφύνη τό μυστικό πως ήμουν από καιρό
άρρωστη. Τ' άκούς, κι' έσύ Ρένα; Θα τού
πής, θα τού τό πής έσύ Ρένα, πως κρυ-
λόγησα και πέθανα ξαφνικά. Θα τού πής
πως δεν ζήτησα να τόν δω, πως δεν ζήτη-
σα κανένα. 'Αλλά, προς Θεού, έσύ Ρένα,
να τού τό αναγγείλεις η ίδια με τρόπο
σιγά-σιγά... Γιατί αυτή τή στιγμή φοβά-
μαι. Μήπως μαθαίνοντας τό θάνατό μου,
θυμηθώ την παλιά του την αγάπη...

— Τό πρόσωπο της 'Ανθούλας σκετίνιωσε.

— Κι' έγώ τό φοβάμαι αυτό, Νιόβη, και
δεν ξέρω τί να κάνω, είπε.

— Να προσπαθήσεις να είναι εύτυχισμένος
ώστε να μ' ηυπηθώ γιά μένα. Μπορείς
ώστε να πετύχης αυτό; Τότε 'Ανθούλα, τό
κέρδιος τό πακινίδι.

— Ναι, πρέπει να τόν κάνω άπόλυτα εύ-
τυχισμένο, αποκρίθηκε η κοπέλλα, και σπ-
κώθηκε να φύγν.

— Θέλω να σου πώ ακόμα και γιά τό
παιδί, ψιθύρισε η Νιόβη, κι' η φωνή της
ράγισε.

— Να σ' απειλά, Νιόβη, να τό δώ-
σεις...

Κούνησε η άρρωστη θλιμμένη τό κεφάλι
της.

— Όχι... Όχι, 'Ανθούλα, φώναξε. Γιά
λίγων στιγμών χαρά, θα δώσω λύπη και
στο παιδί μου. 'Ισως καταλάβω τό μωρτί-
ο μου. 'Ενώ, έτσι, μικρό καθώς είναι θα
ξεχάσει. Κάνε τό να σ' αγαπήσει κι' αυτό
σαν άληθινή του μάνα, 'Ανθούλα.

— Θα προσπαθώ, αποκρίθηκε σοδάρη η
κοπέλλα.

— Μού όρκίζεσαι πως θα τ' αγαπάς σαν
άληθινό παιδί σου; Ξανάπε η άρρωστη,
και στύλωσε τά μάτια της στην ξαδέλφη
της.

— Έκείνη άκούμπησε τό χέρι της στο χέρι
της Νιόβης, πούκαψε, και αποκρίθηκε έ-
πίσημα:

— Σου όρκίζομαι στην ψυχή πού θα πα-
ραδώσω κι' έγώ μία μέρα στο Θεό, πως τό
παιδί σου θα τ' αγαπήσει καλλίτερα από παι-
δί μου. Κι' αν ποτέ τό ξεχάσω αυτό, άς
με τιμωρήσει ό Θεός, δίνοντάς μου θάνατο
σκληρό σαν τόν δικό σου.

— Τώρα μπορώ να πεθάνω ήσυχη, είπε
η Νιόβη, κι' έπεσε πίσω στα μαξιλάρια της,
άναστενάζοντας με άνακούφισι. Σε πι-
στεύω, 'Ανθούλα. Πόνεσες κι' έσύ πολύ,
και καταλαβαίνεις τόν πόνο μιας άλλης
γυναίκας. Γι' αυτό σ' έπιστεύω, και δεν
φοβάμαι πιά γιά τήν ευτυχία τών αγαπι-
μένων μου. Μονάχα, να με τηρής ενή-
μερη με τή Ρένα. Να μού παραγγέλνεις
κάθε μέρα τί γίνεται. Θέλω να ξέρω μ'
όλες τίς λεπτομέρειες τή ζωής σας.

— Έπεσε η 'Ανθούλα στην αγκαλιά της
άρρωστης, τή φίλησε και χωρίστηκαν.

Από εκείνη τήν ημέρα η Νιόβη φάνηκε
πιο ήσυχη. Η Ρένα της έφερνε κάθε μέ-
ρα νέα. Και τά νέα ήταν πάντα ευχάριστα
και γιά τόν 'Ανδρέα και γιά τή μικρή Λί-
να. Πότε έβλεπε στο δρόμο η Ρένα τήν
'Ανθούλα με τό παιδί, πότε μάθαινε πως
είχαν πάει μαζί στον κινηματογράφο ή
'Ανθούλα με τόν 'Ανδρέα. Κι' όλα αυτά
έδειχναν πως η ζωή ξανάπαιρνε τήν κα-
νονική της τροχιά στο άναστατωμένο σπίτι.

— Η Νιόβη δεν ζούσε πιά στο γή. Μονάχα
ό σωματικός πόνος τή συνδεόσε πιά με τό
έγκόσμιον. Πονούσε τώρα. Όχι άφόρητα,
όπως άκουγε να λένε γι' άλλους. Πάντως
πονούσε.

— Η Ρένα στεκόταν δίπλα της παρήγορος
άγγελος, ακούραστη, άδελφή άληθινή στή
συμφορά της. Κι' έτσι η δυστυχία γυναίκα
δεν έννοιωσε τήν κρούση τού νοσοκόμου,
και της ξέντης νοσοκόμας.

Πέρασαν έτσι πολλές ημέρες όκωμα. Η
υπόθεση τού διαζυγίου προχωρούσε γοργά.
Και μία μέρα, τής άνήγγειλε η Ρένα:
— Νιόβη... στο λέω, έπειδή μ' έχεις όρ-
κίσει να σου λέω τήν αλήθεια. Άυριο τό
άπόγευμα, σέ στενό κύκλο καλεσμένων,
άρροδωνιάζονται επίσημα ό 'Ανδρέας κι'
η 'Ανθούλα.

Τά μάτια της άρρωστης άνοιξαν γιά μία
στιγμή πελώρια, τρομαγμένα.

— Δεν έκανα καλά πού στο είπα; φώνα-
ζε φοβισμένη η κοπέλλα.

— Τής είπασε τό χέρι η Νιόβη.

— Σ' ευχαριστώ! της είπε. Τό ξέρεις
πόσο τήν περίμενα αυτή τή στιγμή.

Και γύρισε προς τόν τοίχο. Σε λίγο, η
Ρένα, πού ξαναμπήκε στο δωμάτιο, τήν
βρήκε με τά μάτια κλειστά, σαν κοιμ-
ωμένη.

'Αρραβώνες

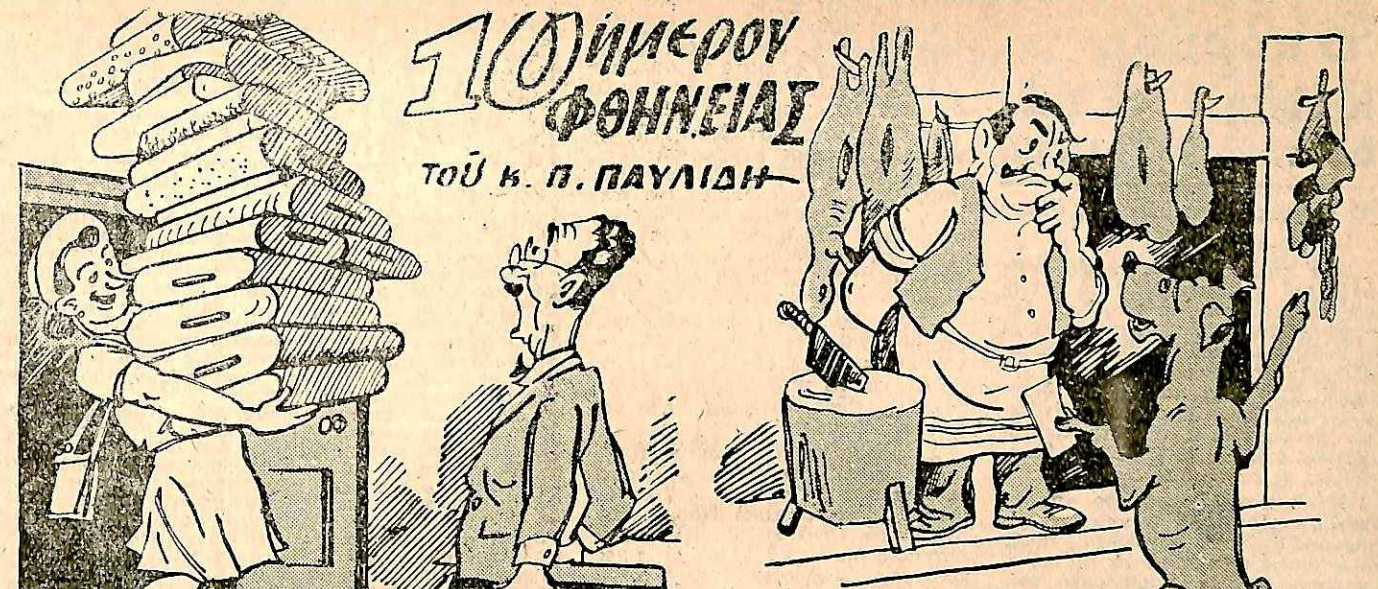
Τό μικρό σπιτάκι της Πλάκας, ήταν γε-
μάτο κρυόνθεμα.

— Ήταν παράξενα βέβαια, να μένη ό 'Αν-
δρέας όκωμα στο σπίτι της Νιόβης.
'Αλλά, αυτή τό είχε κανονίσει έτσι. Τού
παράγγειλε ότι μπορεί να μένη, όπου να
τού ζητήση ν' αφήσει τό σπίτι. Έπειδή τό
πρόβλημα της στέγης εξ άλλου ήταν δύ-
σκολο, άν και τό θόρυβος παράτυπο αυτό ό
'Ανδρέας, έμενε όκωμα εκεί. Κι' είχε ά-
πόφασι, όταν θα παντρευόταν με τήν 'Αν-
θούλα, ν' αλλάξει σπίτι. Τού κοτίσει αυτή
ή σκέψη, έπειδή πονούσε άληθινά τό σπι-
τάκι αυτό, όπου είχε γνωρίσει τήν ευτυ-
χία.

Λίγοι στενοί συγγενείς και φίλοι. 'Η ότ
μόσφιρα δεν είχε τή καρούμενη λήψη
πούχουν συνήθως οι άρραβώνες. Κάποια
σκιά βάραινε σέ όλους. Οι καλεσμένοι δεν
είχαν βέβαιη ιδέα γιά τήν κατάσταση της
Νιόβης. Η 'Ανθούλα όμως, κάθε τόσο, όσο
έφερνε μπροστά της τό βασανισμένο πρό-
σωπο της ξαδέλφης της, άναστενάζε άθε-
λα, και με κόπο συγκρατούσε τά δάκρυά
της.

Κι' ό 'Ανδρέας ήταν παραγμένος. Κι'
αυτός έφερνε άθελα μπροστά του τό κλω-
μό πρόσωπο της γυναίκας του, κι' ένα έ-
ρωτηματικό γενιόνισμα μέσα του: 'Πως έ-
γιναν όλα αυτά. 'Αν άναπαύσει σ' αλή-
θεια τόν Πέτρο Καρα, γιάτί δεν έξακολου-
θασε τίς σχέσεις μαζί του; Τί σημαίνουν
όλα αυτά;)

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙ: Τό τέλος

Ο Αζωρ: Μου δίνεις μία
σπακαριά σε παρακαλώ...

Η σύζυγος: Μην κάνεις
έτσι καμμένε! Κάτι λίγα
πραγματάκια ψώνισα στο δε-
κάημερο

ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ
ΦΘΗΝΕΙΑΣ

Η Μαντίνα Σουσου Μια μαντίνα κατακου-
ληνού, «έμοι» τών ξαφών» δεν θα ψωνίση είδη τού
δεκαημέρου της φθηνείας. Βλαβί!

— Βρέ τόν ασεφοβολί.
Τά βρήκε στή φθηνεία
κι' αγόρασε έξη ζευγά-
ρια!...

Ο κόσμος ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ απ' τον πληθωρισμό

Ο Ίλιγγος των τιμών στις άλλες χώρες

Απ' τη Σαγκάη ως τη Βουδαπέστη, απ' το Μεξικό ως τη Χάγη, απ' το Λονδίνο ως το Μπουένος Άιρες, απλώνεται η φοβερή επιδημία του νομισματικού πληθωρισμού, απειλώντας ολόκληρο τον κόσμο. Υποψη στην αρχή και κατόπιν διαρκώς μολυσματικότερη, εξαττάνει την αγοραστική δύναμη των ανθρώπων κι όγκωνει το κύμα των ξεπεσμένων χαρτονομισμάτων.

Το χαρακτηριστικότερο παράδειγμα είναι της Ουγγαρίας, με την οποία έχουμε ασχοληθεί. Ίσως, όταν δημοσιευθεί αυτό το άρθρο, η κατάσταση να είναι διαφορετική στη χώρα αυτή—χειρότερη ή καλύτερη—γιατί αλλάζει μέρα με την ημέρα, ώρα με την ώρα. Οι Ουγγάριοι χρησιμοποιούν χαρτονομίσματα των 10 εκατομμυρίων πένγκος για να αγοράσουν το τοιγάρο τους, γιατί τα σπρίτα κοστίζουν πιά ακριβά. Το εισιτήριο του τραμ στοιχίζει 150 δις εκατομμύρια και το ψωμί 600 δις εκατομμύρια το κιλό. Έξεδόθησαν τελευταίως χαρτονομίσματα των 10 τetrάκις εκατομμυρίων πένγκος... που δεν αρκούν για να αγοράσει κανείς ένα κομμάτι κρέας! Το δολάριο Ισοδυναμεί προπολεμικά με 5 πένγκος και σήμερα έχει φτάσει στα 125.000.000.000.000.000! Το κόστος της ζωής είναι 24.000 φορές μεγαλύτερο απ' τον Αύγουστο του 1939.

Στην Κίνα, η κατάσταση είναι σχετικώς υποφερτότερη. Τα τρόφιμα έχουν ανέβει μόνο 1.900 φορές απ' το τέλος του πολέμου και τα είδη ρουχισμού 3.461 φορές. Το αμερικανικό δολάριο ανταλλάσσεται με 2.000 κινεζικά. Ωστόσο, οι έκπτωτοι χαρτονομισμάτων άπληρτησαν τελευταίως, με την απαίτησή να μη τυχάνουν πιά χαρτονομίσματα των 2.000 δολαρίων, γιατί δεν βγάζουν ούτε το κόστος του χαρτιού. Μόνο αν τυπώνουν δεκαχιλιάρια, καλύπτουν τα έξοδά τους... Πρό μερικώς έβδομάδων ακόμη, ένα κοστούμι στοιχίζει στη Σαγκάη 600—650 χιλιάδες κινεζικά δολάρια, ένα ζευγάρι παπούτσια κακής ποιότητας 80—100 χιλιάδες κι ένα γυάλισμα 500 δολάρια. Ένα λιτό πρωινό πρόγευμα κοστίζει 12—15 χιλιάδες. Σήμερα όμως τα τιμολό-

για είναι ασυγκρίτως ανώτερα, έφ' όσον αλλάζουν 10—20 φορές την ημέρα. Τα έμπορεύματα περνούν συνεχώς από χέρι σε χέρι, σε τιμές διαρκώς υψηλότερες.

Είναι χαρακτηριστικό το έξης ανέκδοτο: Κάποιος Κινέζος της Σαγκάης είχε αγοράσει μερικά κουτιά σαρόλλες. Άνοιξε λοιπόν ένα απ' αυτά, για να το φάει, και βρήκε τις σαρόλλες χαλασμένες. Έξω φρενών τότε, πήγε πίσω τις σαρόλλες στον πωλητή. Κι' αυτός τον φώναξε, με αγανάκτηση:

—Μά δεν ξέρεις ακόμη, ήλιθιε, ότι οι σαρόλλες δεν προορίζονται για φαγώμα, αλλά για να αγοράζονται και να πουλούνται συνεχώς; Δεν είναι είδος διατροφής, αλλά μέσον κερδοσκοπίας!

Στην Ιταλία, τα έμπορεύματα είναι ελάχιστα, ενώ το χαρτονομίσμα ανέβηκε από 19 σε 430 δις εκατομμύρια. Η αγοραστική δύναμη του Όλλανδου εργάτου εξ' άλλου έχει ελαττωθεί κατά 80% κι' οι τιμές χονδρικής πωλήσεως έχουν ανέβει κατά 136%.

Αλλά κι' η Αγγλία απειλείται επίσης απ' τον πληθωρισμό. Παρ' όλη τη συνετή οικονομική πολιτική της, μολονότι το χαρτονομίσμα είναι μόνο τριπλάσιο απ' το προπολεμικό και το κόστος της ζωής κατά 30% μεγαλύτερο, οι Αγγλοί νοιώθουν ότι κάτι το άνησυχαστικό συμβαίνει με το νόμισμά τους, με το οποίο αγοράζουν διαρκώς λιγότερα πράγματα. Οι υπερτιμήσεις γενικεύονται. Τα ρούχα αβρήθηκαν κατά 20%, τα μεταφορικά μέσα άλλο τόσο. Το κάρβουνο ανεβαίνει συνεχώς. Οι τιμές λιανικής πωλήσεως συγκρατούνται ακόμη, χάρις σε διάφορα οικονομικά μέτρα. Στη χονδρική όμως πώληση, η αύξηση φθάνει τα 75%. Μπορεί να πη κανείς ότι η λίρα δεν αξίζει πιά 20 σελίνια, αλλά μόνο 8 σελίνια και 4 πένες. Κι' οι άρμόδιοι φοβούνται πως θα χειρότερη η κατάσταση, γιατί υπάρχει πολύ χρήμα και λίγα έμπορεύματα.

Τα ίδια φαινόμενα παρατηρούνται και στις Ηνωμ. Πολιτείες. Το σημαντικό χαρτονομίσμα είναι περίπου πενταπλάσιο απ' το προπολεμικό κι' εξακολουθεί να αυξάνει συνεχώς, ενώ η παραγωγή έμπορευμάτων είναι πολύ άρνη. Η αύξηση των μισθών και η ημερομισθία κατά 18% έξασκει διαρκώς μεγαλύτερη πίεση στην αγορά. Η κατάσταση χειρότερη απ' τα έπιδοματα που δίδονται στους άποστρατευμένους πολεμιστές. Οι έπιχειρήσεις κι' οι ιδιώται διαθέτουν τώρα πρωτοφανή μέσα πληρωμής. Τα κεφάλαια των εταιρειών έχουν αυξηθεί ήλιγγιώς. Πρόκειται δε να προστεθούν τώρα στην κυκλοφορία και κρατικά πολεμικά έντοκα γραμμάτια 7 δις εκατομμυρίων δολαρίων. Έξ' άλλου, η προμήθεια τεραστίων ποσοτήτων αμερικανικών έμπορευμάτων απ' τις ξένες χώρες ρίχνει κι' άλλο άθροον χρήμα στην αγορά των Ηνωμ. Πολιτειών. Όλος αυτός ο χείμαρρος των δολαρίων απειλεί να παρασύρει από στιγμή σε στιγμή το φράγμα των τιμών. Αν το έπιτύχει ξαφνικά, τα αποτελέσματα θάναί αφάνταστα καταστροφικά.

Σημειώτουν ότι, μετά την κατάργηση των διατιμήσεων, οι τιμές διαφόρων ειδών, κι' ιδίως του βαμβακιού και του σταριού, ανέβηκαν σημαντικά. Τα ένοικια διπλασιάστηκαν. Το βούτυρο ανατιμήθηκε από 1,30 σε 2 περίπου δολάρια το κιλό, κι' οι κάλτσες ναύλου από 1,50 σε 3 δολάρια. Έμπρός σ' αυτή την κατάσταση, το Κογκρέσο σκεπτεται να επαναφέρει τις διατιμήσεις, οι οποίες όμως θα προσαρμοσθούν πιά σε τιμές ανώτερες κατά 50%.

Η ΠΡΟΔΑΘΕΣΙΣ στις ασθένειες

Σύμφωνα με την ημερομηνία της γεννήσεως

Είμε γνωστός ο παλιός άφορισμός του Ίπποκράτους: Προτού να έπιχειρήσουμε τη θεραπεία μίας ασθένειας, πρέπει να γνωρίζουμε την ιδιοσυγκρασία του ατόμου που έχει προσβληθεί απ' αυτή. Οι άποκρυφιστάι προχωρούν ακόμη περισσότερο. Υποστηρίζουν, δηλαδή, ότι κάθε άνθρωπος άνήκει σ' έναν ιδιαίτερο άστροικό τύπο, που τον προδιαθέτει σε ώριμμένες ασθένειες, ενώ τον κάνει άπρόσβλητο από άλλες. Στόν ίδιο λόγο άποδίδουν και ότι τα φάρμακα δεν επενεργούν όμοιομορφα σ' όλους τους ανθρώπους.

Είμε ενδιαφέρον, λοιπόν, να γνωρίζουμε τους διάφορους άστροικούς τύπους και τις ασθένειες στις οποίες προδιαθέτει καθένας απ' αυτούς. Η κυριώτερη ασθένεια που άπειλεί εκείνους που γεννήθηκαν κάτω από την έπιδραση του Ήλιου είναι η φυματίωση, όπως λένε οι παλιοί άποκρυφιστάι. Οι γυναίκες που βρίσκονται κάτω από την έπιδραση του ήλιου έχουν δύσκολο τοκετό και τα παιδιά των πεθαίνουν συχνά σε νεορά ηλικία. Το πρώτο τους είνε να διαπρέψουν με τα έξαιρετικά πνευματικά των χαρίσματα. Δεν είναι, δηλαδή, κομωμένες ούτε για τόν έρωτα, ούτε για τόν γάμο. Χαρακτηριστικό τόν ζήτημα αυτό είναι η περιπτώσις της Ίσιδώρας Δουκνκ, που έδοξάσθηκε όσο πολύ λίγες γυναίκες, αλλά που ήταν αφάνταστα δυστυχισμένη στην οικογενειακή της ζωή.

Άλλες ασθένειες των ήλιανών τύπων είναι η πνευρίτις, οι πυρετοί, οι καρδιακές διαταραχές και η πρόωρη εξασθένισις της δράσεως. Κάτω από την έπιδραση του Ήλιου βρίσκονται κυριώτατα οι γεννηθέντες από 23 Ιουλίου μέχρι 22 Αυγούστου (άστερισμός τού Λέοντος). Μ' όλο που άνηκουν σ' άλλους άστροικούς τύπους, έπηρεάζονται επίσης, αλλά πολύ λιγότερο και οι γεννηθέντες κατά τα ακόλουθα χρονικά διαστήματα: από 31 Μαρτίου έως 9 Απριλίου, από 10-20 Ιουνίου, από 23 Αυγούστου έως 1 Σεπτεμβρίου, από 1-10 Νοεμβρίου και από 10-19 Ιανουαρίου.

Οι άνήκοντες στόν τύπο της Σελήνης υπόκεινται στους ρευματισμούς, τήν παράλυση, τή μυμηία και τόν στραβισμό. Υποφέρουν επίσης από ασθένειες τού στομάχου και των πνευμόνων, γιατί τόν άναπνευστικό τους σύστημα δεν λειτουργεί κανονικά. Οι νευροπαθολογικές καταστάσεις (μελαγχολία, νευροσθένεια, διάφορες νευρώσεις, μονομανία κτλ.) είναι εξ' άλλου πολύ συχνές σ' αυτούς. Έχουν, τέλος, προδιάθεσι στόν καρκίνο και τα δερματικά και άφροδισία νοσήματα.

Κάτω από τήν έπιδραση της Σελήνης βρίσκονται οι γεννηθέντες από 21 Ιουνίου έως 22 Ιουλίου (άστερισμός τού Καρκίνου). Έμμέσως έπηρεάζονται επίσης οι γεννηθέντες από 1-10 Μαΐου, από 22 Σεπτεμβρίου έως 1 Οκτωβρίου, από 1-10 Δεκεμβρίου, από 9-18 Δεκεμβρίου.

Η έπιδρασις τού Άρεως προδιαθέτει στις δηλητηριάσεις και τις μολύνσεις τού αίματος, στις συμφορητικές καταστάσεις, στα κακοήθη άποστήματα, στα νοσήματα τού λάρυγγος και τού ήπατος. Έξασκειται κυρίως κατά τα χρονικά διαστήματα από 21 Μαρτίου έως 19 Απριλίου (άστερισμός τού Κριού) και 22 Οκτωβρίου έως 20 Νοεμβρίου (άστερισμός τού Σκορπιού). Έμμέσως έπηρεάζονται επίσης οι γεννηθέντες από 31 Μαΐου έως 9 Ιουνίου, από 12-22 Αυγούστου, από 31 Δεκεμβρίου έως 9 Ιανουαρίου και από 11-20 Μαρτίου.

Οι άνήκοντες στόν τύπο τού Έρμου υπόκεινται στους διαλειπτικούς πυρετούς, τα τραυλισματα της γλώσσας, τους κατάρρους και διάφορες νευρικές ασθένειες (μανία, ήτικ) κτλ.).

Κάτω από τήν έπιδραση τού Έρμου βρίσκονται οι γεννηθέντες από 21 Μαΐου έως 20 Ιουνίου (άστερισμός των Διδύμων) και από 23 Αυγούστου έως 21 Σεπτεμβρίου (άστερισμός της Παρθένου). Έπηρεάζονται επίσης έμμέσως οι γεννηθέντες από 20-30 Απριλίου, από 2-11 Ιουλίου, από 21-30 Νοεμβρίου και από 30 Ιανουαρίου έως 8 Δεκεμβρίου.

Οι άνήκοντες στόν τύπο τού Διός υποφέρουν από νοσήματα τού ήπατος, των νεφρών και διάφορα έλκη. Υπόκεινται επίσης σε ρευματισμούς, συμφορησεις, παχυσαρκίας και φαλακρότητα. Σ' αυτό τόν τύπο άνηκουν οι γεννηθέντες από 21 Νοεμβρίου έως 20 Δεκεμβρίου (άστερισμός τού Τοξότου) και 19 Δεκεμβρίου έως 20 Μαρτίου (άστερισμός των Ιχθύων). Έπηρεάζονται επίσης έμμέσως οι γεννηθέντες από 21-30 Μαΐου, από 2-11 Αυγούστου, από 12-21 Οκτωβρίου και από 21-30 Δεκεμβρίου.

Οι άνήκοντες στόν τύπο της Άφροδίτης υπόκεινται σε νοσήματα της κοιλίας, των νεφρών, της κύστεως, της μήτρας (οι γυναίκες), των γεννητικών οργάνων και σε διάφορες δερματικές παθήσεις. Σ' αυτόν τόν τύπο άνηκουν οι γεννηθέντες από 20 Απριλίου έως 20 Μαΐου (άστερισμός τού Ταύρου) και από 22 Σεπτεμβρίου έως 21 Οκτωβρίου (άστερισμός τού Ζυγού). Έπηρεάζονται επίσης έμμέσως οι γεννηθέντες από 10-19 Απριλίου, από 21 Ιουνίου έως 1 Ιουλίου, από 2-11 Σεπτεμβρίου, από 11-20 Νοεμβρίου και από 20-29 Ιανουαρίου.

Ένα άνδρόγυνο ΣΟΦΩΝ

Τό τρυφερό είδύλλιο και η ζωή τού Φρειδερίκου και της Ειρήνης Ζολιό-Κιουρι

Ένα άνδρόγυνο, που και οι δύο σύζυγοι να είναι σοφοί, άποτελεί βέβαια κάτι που είναι λίγο δύσκολο να τό φαντασθεί κανείς. Και όμως αυτή είναι η περίπτωση τού ζεύγους Ζολιό-Κιουρι, που τό θνητά του άναφέρθηκε τόσο συχνά τελευταία εξ' άφορμής των πειραμάτων γύρω από τήν άτομική ενέργεια.

Ο Φρειδερίκος Ζολιό-Κιουρι θεωρείται σήμερα αθέμιτα στα ζητήματα της άτομικής φυσικής και η σύζυγος του Ειρήνη δεν ά στερεί καθόλου σε κύρος μεταξύ των σοφών όλου τού κόσμου.

Αλλά πώς άπό τήν έπιστημονική συνεργασία των δύο συζύγων άπάρεξε ένα τρυφερό είδύλλιο. Πριν από έικοσι πέντε χρόνια, τό 1921, ο Φρειδερίκος Ζολιό ήταν ένας άπλος φοιτητής της φυσικοχημικής σχολής τού πανεπιστημίου των Παρισίων, όταν, μία μέρα, τό καθηγητή τού Λανζέδεν τόν κάλεσε και τού είπε:

—Η κυρία Μαρία Κιουρι χρειάζεται έναν παρασκευαστή για τό έργαστήριό της. Της μίλησα για σάς. Πηγαίνετε να τήν δείτε.

Στό έργαστήριό της Μαρίας Κιουρι έργαζόταν επίσης και η κόρη της Ειρήνη.

Οι δύο νέοι ένοιωσαν μία άμοιβαία συμπάθεια άπό τήν πρώτη στιγμή. Λίγο άργότερα, οι έπιστημονικοί κύκλοι τού Παρισιού μάθαιναν πως είχαν άφραζωνισθή.

Αλλά τί περιέργοι άρραβώνες! Η Ειρήνη Κιουρι ήταν άπατοχολημένη εκείνη τήν εποχή μ' ένα πρόβλημα σχετικό με άριόμενες ιδιότητες τού ραβίου. Σ' όλη τή διάρκεια της τελετής, δεν άνοιξε, λοιπόν, ούτε μία στιγμή τόν στόμα της για να μιλήσει. Κι' όταν είδε πως η παρουσία της δεν ήταν άπαραίτητη, άποσύρθηκε σε μία γωνία. Έβγαλε τις σημειώσεις της και άρχισε να έργάζεται.

Λίγη ώρα άργότερα, ο Ζολιό τήν άνεκάλυψε. Κάθισε τότε κι' αυτός κοντά της και χωρίς να έδιαφέρονται καθόλου για τόν κόσμο που πλημμύριζε τις αίθουσες, συνέχισαν και οι δύο τήν έργασία τους ως τις δύο μετά τα μεσάνυχτα. Η λύσις τού προβλήματος είχε προχωρήσει αρκετά και χαριτωμένα σ' όλο, για να συντηρηθούν τήν άλλη μέρα πρωί, πρώτ' στό έργαστήριό της κυρία Κιουρι.

Η Ειρήνη, μ' όλο που λατρεύει τόν άνδρα της, είναι άποροφημένη πάντοτε άπό τήν έργασία και τις έπιστημονικές μελέτες της. Όταν θέλει να έξουρασθή, μπαλάνει—μάλιστα, άγαπητές μου άναγνώστριες—μπαλάνει, λέγω, τις κάλτσες τού συζύγου της. Είναι, άλλωστε, η μόνη δουλειά τού σπιτιού που έχει να κάνει. Όσο για τό ντύσιμό της, η κόρη της Ελένη, που είναι αρκετά μεγάλη τώρα, τράσκει κυριολεκτικά τα μαλλιά της. Γιατί η μητέρα της δεν ενδιαφέρεται καθόλου για τήν τσαλέττα της.

Πριν από μερικές βδομάδες, η κυρία Ζολιό-Κιουρι, έπειτα από τις έπιμονες παρακλήσεις της κόρης της, άγόρασε επί τέλους ένα καπέλλο. Έκείνο που φορούσε ως τώρα τό είχε άπό τό 1935. Ένδεκα δολάρια χνόγια! Τό ίδιο άδιόφορο, όπως είπαμε παραπάνω, είναι επίσης για τήν τσαλέττα της. Σε μία πρόσφατη έπιστημη δελτίσι τού Ίνστιτούτου, η Ειρήνη Ζολιό-Κιουρι πήγε με γονόδες άρβύλες στα πόδια και με ένα χονδρό σακκάκι, που έφερε πάνω της.

Ένα χαριτωμένο ανέκδοτό της είναι τό έξης: Στην πρώτη κυβέρνησι Μπλουμ, η κυρία Ζολιό-Κιουρι είχε όνομασθή όμοτιμολόγος των Έπιστημονικών Έρευνών. Μερικοί φατογάφοι πήγαν τότε στίς της για να πάρουν τή φωτογραφία της. Άλλ' η περιβολή της

κυρίας όμοτιμολόγος ήταν άξιοβρήνη. Έψαξε τότε στην γκαρνταρόμπα της, άλλ' ούτε εκεί βρήκε τίποτε κατάλληλο για να φορέσει. Στό τέλος, έσωσε τήν κατάστασι η καμαριέρα της, που της δάνεισε ένα φόρεμά της.

Η άγάπη της Ειρήνης Ζολιό-Κιουρι είναι η ποιήσις. Όταν δεν άσχολείται στό έργαστήριό της, διαβάζει ποιήματα. Άπό τό όπιο, λατρεύει τό σκι και βρίσκει πάντα τόν καιρό ν' άφιέρωση σ' αυτό δύο-τρεις βδομάδες κάθε χρόνο.

Τό αντίθετο άπό τή γυναίκα του είναι ο Ζολιό-Κιουρι. Νεώτατος, ζωρός, κομψός, όπως είναι, θά μπορούσε να παίξη τόν ρόλο τού άξεν πρεμιέ στό θέατρο ή στόν κινηματογράφο.

Η περιβολή του είναι πάντα άψογη και η εύκλινησία του άξιοθαύμαστη. Είναι άλλωστε παλιός πρωταθλητής τού φουτμπόλ και της λαγωνικής πάλης εζούντος. Και σήμερα επίσης είναι μακρινός σπόρτσμαν. Στόν κήπο τού σπιτιού του έχει μανόζινα, δίφυλα και άλλα όργανα γυμναστικής και όταν έχη καιρό, κατεβαίνει εκεί για να ξεμουδιάσει τό σώμα του.

Ο Ζολιό-Κιουρι άγαπάει τή μουσική και φάνεται πως αυτή επίσης είναι η κλίσις τού μικρού γιου του Πιέρ.

Ο πατέρας του προσπάθησε έπιμονά να έξασκρήσει άν ο γιός του άναπούσε τήν έπιστήμη. Στό τέλος, όμως, άπελπίσθηκε.

Δεν έχει έπιστημονικό πνεύμα, τού είπε. Θά γίνης μουσικός. Αντίθετα, η κόρη του Έλένη είναι μαθηματικό μυαλό. Παίζει στα τέσσερα δάχτυλά της τόν υπολογισμό των πιθανοτήτων και πολλές φορές μπερδεύει και τόν ίδιο τόν πατέρα της.

Η σοφή αυτή οικογένεια άποτελεί ένα πρότυπο τάξεως, γαλήνης και άρμονίας. Και εκείνοι που γνωρίζουν τό ζεύγος Ζολιό-Κιουρι βεβαιώνουν πως οι δύο σύζυγοι, μ' όλο που είναι όλόμυα δοσμένοι στην έπιστήμη, βρίσκουν πάντα τόν τρόπο να είναι εύτυχισμένοι...

ΧΡΗΣΤΙΝΑ ΓΚΙΑΡΝΙΕ

Η δράσις της άτομικής βόμβας

Σύμφωνα με τούς ύπολογισμούς τού καθητού Πκερν, που παρηκολούθησε τα πρόσφατα πειράματα της νήσου Μπίκινι, η δράσις μίας άτομικής βόμβας, όμοιας μ' εκείνη που ρίχθηκε στή Χιροσίμα, πάνω σ' έναν πυκνοκατοικημένο χώρο, όπως είναι μία σύγχρονη μεγαλούπολις, μπορεί να υποδιριρεθί στις ακόλουθες έξη ζώνες:

1η ζώνη. Άκτις 600 μέτρων άπό τόν σημείον όπου έπεσε η βόμβα: πλήρης άπανθράκωσις και κονιορτοποιήσις. Θύματα 100%.

2α ζώνη. Άκτις 200 μέτρων. Πυρκαϊές και καταστροφές μεγαλύτερες άπό εκείνες που θά μπορούσε να προκλήσει και ο ισχυρότερος βομβαρδισμός με τα παλαιά μέσα. Γενικό σάρωμα των σπιτιών. Θύματα 80%.

3η ζώνη. Άκτις 2000 μέτρων. Καταστροφές κατά τι μικρότερες άπό τήν προηγούμενη ζώνη. Θύματα 60-70%.

4η ζώνη. Άκτις 3000 μέτρων. Καμμία στέγη, κανένα παράθυρο, κανένας εσωτερικός τοίχος δεν θ' άπομείνι στα σπτικά. Θύματα 50-60%.

5η ζώνη. Άκτις 5000 μέτρων. Οι καταστροφές θά είναι κατά 50% μικρότερες άπό τής προηγούμενης ζώνης. Θύματα 25-35%.

6η ζώνη. Όλα τα τζάμια και τα υάλινα σκεύη θά θρυμματισθούν. Τα λιγότερο στερεά σπτικά θά πάθουν μεγάλες ζημιές. Οι έξαιρετικά ισχυρές θενόσιες τού άέρος θά άνατρέψουν στύλους, ύπόστεγα, περίπτερα κτλ. Θύματα 10%.

Από τόν κίνδυνο πυρός και άπό τό φίλο μου τόν 'Οδυσσέα. Σας είπα πριν άπό λίγο ότι έχω πάντα δυσπιστία στις ασφάλειες. Δεν μπορείς ποτέ να καταλάβω πως είναι δυνατόν να πιάν τόν σπτι σου φωτιά και να χάρεται μία εταιρεία να σου λέει:

—Πάρε λεφτά να κτίσης άλλο. Εγώ τουλάχιστον δεν θά τό κανα ποτέ. Και κανένας δεν είναι σε θέση να με πείρη πως μπορεί κάτι που δεν θάναί εγώ, που είμαι άνθρωπος άφιλοκερδής και πονόψυχος, μπορεί να τό κάνει μία όμοιοσχημη εταιρεία. (Μπα! Μπα! έλεγα μέσα μου. Αυτά τα πράματα δεν γίνονται. Έδώ συμβαίνει άπατί.)

Κι' άρχισε να με τρώη τό έρώτημα: Άρα γε, άν πιάση φωτιά τό σπτι μου, θά μου πληρώσει τήν αξία τού ή εταιρεία; Ο φίλος μου ο 'Οδυσσέας με διαβεβαίωσε πάντα πως ναι, ή 'Εταιρεία τού θά με πλήρωνε άμέσως και με μεγάλη πρόθυμια και μερικά ευχρηστικά δημοσιευμένα στις εφημερίδες, άπό άνθρωπους που εισέπραξαν τήν ασφάλειά τους άμέσως και θεωρούσαν καθήκον τους... 'Για και δημοσία έκφράσους τάς θερμάς των ευχαριστίας προς τήν εταιρείαν άπό τήν ταχύτητα, μεθ' ής, κτλ.)

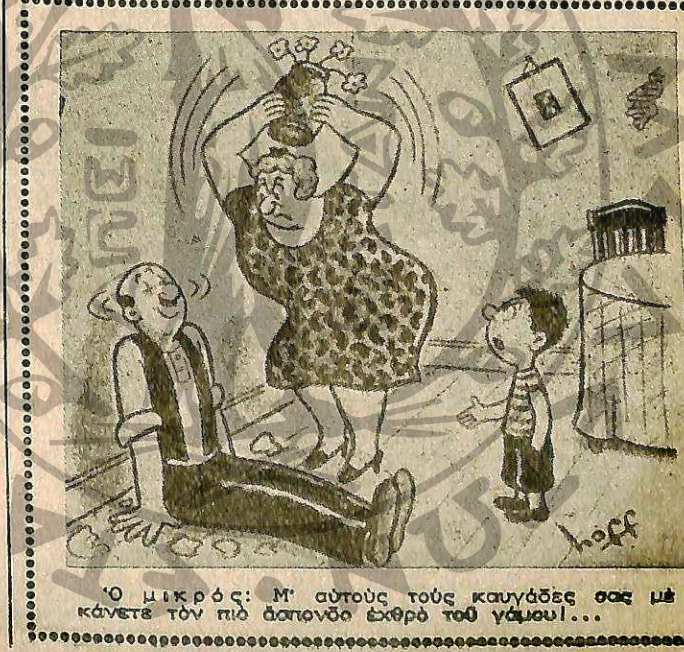
—Αυτοί είναι βαλτοί, είπα στόν 'Οδυσσέα. —Όχι! άδερφέ! Περιέργως είσαι! Άς πιάσ τόν σπτι σου φωτιά και θά ήρσι!

Αυτή ήταν μία ουστή κουβέντα. Πραγματικά, μόνο άν έπιασε τό σπτι μου φωτιά, θά μπορούσα να ήκανοποιήσω τήν όμορφη μου. Άλλά θά είχα άνη τήν τύχη; Αυτό τό έρώτημα μου έγινε σιγά-σιγά έμψυχο. Όχι μόνο για να διαφύσω τήν δυσπιστία μου, αλλά για να ζημώσω και τήν εταιρεία. Γιατί, έδώ που τά λέμε, για φαντά-

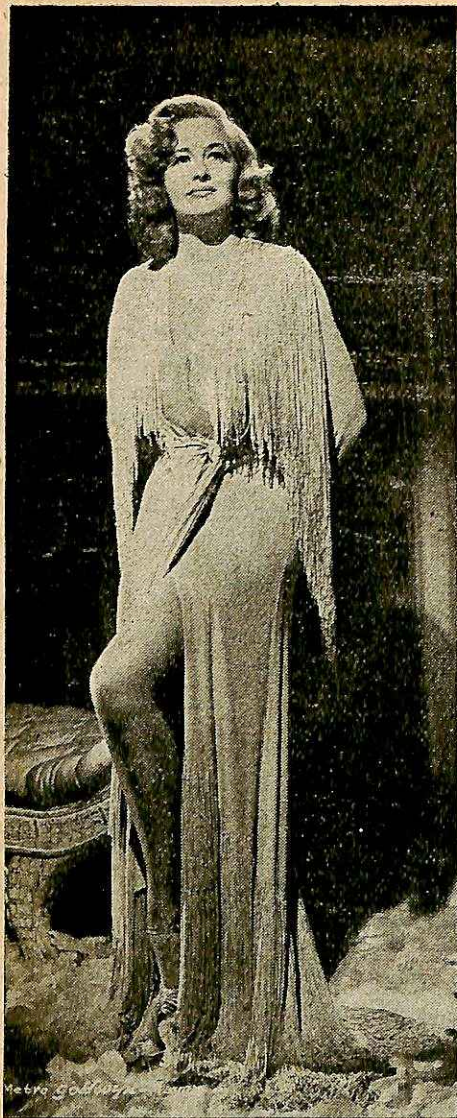
—Και οι ασφάλειες τί θά γίνουν; —Και τί με νοιάζει έμένα; —Επί τέλους μία μέρα μ' έφερε στό φιλότιμο. —Κάντο για μένα, μου είπε. Δεν έχω κάνει σεφτε αυτό τό μήνα. Κι' άν δεν με υποστηρίξουν οι φίλοι, ποίος θά με υποστηρίξει;

Μ' όλο που έχω πάντα δυσπιστία στις ασφάλειες, τό τελευταίο έπιχειρήματό μου με τρυμπίσκει. Και είπα: —Κομμάτια να γίνη. Κάνε μου ένα συμβόλαιο για πεντακόσες χιλιάδες.

Τό συμβόλαιο ήθε τήν ίδια μέρα. Τό υπέγραψα, πλήρωσα τό ασφάλιστρο και ήάυχασα και τήν ίδια μέρα. Για φαντά-

1

Μία από τις νέες «γόνιμες» του Χόλλυγουντ, η Μάξουελ Μαίριλιν.

ΟΙ ΔΥΟ ΕΡΩΤΕΣ της Ντόροθι Λαμούρ

Η σταδιοδρομία της βεντέτας με την ιδανική εξωτική εμφάνιση

Η Ντόροθι Λαμούρ με το υπέροχο σώμα, την εξωτική ομορφιά της και τα μεγάλα γκριζά και τριφυρά μάτια της έχει δυο περιπαθείς έρωτες στη ζωή της και τέσσερις αχώριστους φίλους: ένα λιονταράκι, δυο χιμπαντζήδες και μία φώκια, δώρο ενός θαυμαστού της από την Αλάσκα.

Οι έρωτες της Ντόροθι Λαμούρ αποτελούν δυο συναρπαστικά κεφάλαια της περιπετειώδους ζωής της, που είναι γεμάτα από μυθιστορηματικά επεισόδια.

Η μεγάλη αυτή «γόνιμα» του Χόλλυγουντ, όπως ανέφερε εσχάτως σε μία Αμερικανίδα δημοσιογράφο, γεννήθηκε στη Νέα Ορλεάνη της Λουιζιάνας. Η οικογένειά της δεν ήταν εύπορη και η ζωή στο μικρό αγρόκτημα του πατέρα της περνούσε με στενοχώριες και στερήσεις. Η μικρή Ντόροθι τελείωσε το δημοτικό σχολείο, έδωσε και μία τάξη στη μέση εκπαίδευση, με μεγάλη δυσκολία κι' άρχισε κατόπιν να εργάζεται ως υπάλληλος σε διάφορα γραφεία.

Η μελαχροινή Ντόροθι, «ωμόρφη σαν τη νύχτα», είχε μία παιδική κι' αγαπητή φίλη, τη ξανθεία Ντόροθι Ντέλ, που ήταν «ωμόρφη σαν την ημέρα». Τα δυο κορίτσια έκαναν μεγάλη εντύπωση παντού κι' είχαν αναριθμητους θαυμαστές, μα δεν έπιθιμούναν έρωτικές περιπέτειες και γάμους στην επαρχιακή πόλη τους. Όνειρευόντουσαν μία άλλη ζωή, γεμάτη πολυτέλεια κι' επιτυχίες στις Αμερικανικές μεγαλουπόλεις.

Κι' έτσι, όταν το 1930 έγινε ένας διαγωνισμός καλλονής στις Πολιτείες του Νότου, οι δυο φίλες έλασαν μέρος με πολλές ελπίδες για το πρώτο βραβείο. Εκείνη όμως την εποχή ήταν της μόδας οι ξανθές και φυσικά ή επιτροπή του διαγωνισμού προτίμησε τη Ντόροθι Ντέλ, που ανακηρύχθηκε «εασίλισσα» της καλλονής κι' υπέγραψε άμεσα ένα συμβόλαιο για το Χόλλυγουντ!

Η Ντόροθι Λαμούρ δεν ζήτησε τη φίλη της. Τουλάχιστον την βοήθησε με κάθε τρόπο για να πετύχει στον κινηματογράφο. Ήταν βέβαιη ότι θα κατάφερε κι' εκείνη αργότερα να σταδιοδρομήσει στο Χόλλυγουντ με την υποστήριξη της Ντόροθι Ντέλ.

Μά η ξανθεία καλλονή δεν στάθηκε τυχερή. Ύστερ' από μία αρκετά επιτυχή εμφάνιση στο κινηματογράφο, σκοτώθηκε τραγικά, μία ημέρα, σ' ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα.

Η Ντόροθι Λαμούρ τότε παρουσιάστηκε πάλι στα Καλλιστεία το 1931 κι' αυτή τη φορά θριάμβευσε με την εξωτική ομορφιά της. Ανακηρύχθηκε μάλιστα «η ωραιότερη γυναίκα των Ηνωμένων Πολιτειών». Ο τίτλος αυτός της έδωσε τις πιο τρελές ελπίδες για το μέλλον και η Ντόροθι έφυγε άμεσα με τη μητέρα της για το Σικάγο. Εκεί ωστόσο δεν άργησε ν' απογοητευθεί, γιατί δεν κατάφερε τίποτ' άλλο παρά να προσληφθεί ως «μυανέκν» σ' ένα μεγάλο οίκο μόδας.

Για να ξεχάσει λοιπόν τις στενοχώριες της πήγαινε συχνά για να διασκεδάσει στα «μουζικ-χόλ» και μία ημέρα, σ' ένα από αυτά, αγάπησε για πρώτη φορά μ' ένα κεραυνοβόλο έρωτα, τον ωραίο Χέρμπερτ Καϊύ, που ήταν διευθυντής της ορχήστρας.

Η Ντόροθι, λάτρευε τη μουσική, είχε αρκετά καλή φωνή και τραγουδούσε ωμορφα έρωτικά τραγούδια. Για να πλησιάσει δέ τον αδιάφορο Καϊύ και να συγκινήσει την καρδιά του με τον φλογερό έρωτά της, υπενέκησε κάθε δυσκολία και κατώρθωσε να προσληφθεί ως τραγουδίστρια στην ορχήστρα του. Έτσι έζησε κοντά του αρκετούς μήνες, χωρίς ωστόσο εκείνος να προσέξει την αγάπη της και ν' ανταποκριθεί στο αίσημά της...

Απογοητευμένη κι' από τον έρωτα, η Ντόροθι έφυγε από το Σικάγο και κατάφερε να προσληφθεί στο ραδιοφωνικό σταθμό της Νέας Υόρκης. Από κει έγραψε ένα παθητικό γράμμα στον Χέρμπερτ Καϊύ. Για πρώτη φορά του φανέρωσε το μυστικό της καρδιάς της, του μιλούσε για τους πόνους της και στο τέλος του έλεγε ότι δεν έπιθιμούναν να τον ξαναδούν! Το γράμμα της αυτό είχε μία μαγική επίδραση στον ωραίο μάστορα. Την άλλη ημέρα ο Χέρμπερτ Καϊύ έφθασε με το αεροπλάνο στη Νέα Υόρκη κι' ύστερ' από μία εβδομάδα παντρεύθηκε τη Ντόροθι Λαμούρ!

Η εξωτική «γόνιμα», που τώρα λεγόταν «μίσσες» Καϊύ, ύστερ' από πολλές καλλιτεχνικές περιόδους έφθασε και στο Χόλλυγουντ και τραγουδούσε σ' ένα νυχτερινό κέντρο.

Εκείνη ακριβώς την εποχή, ο Βίλλεμ Γίλε, ο σκηνοθέτης του «Δρόμου του Παραδείσου», έτοιμαζε ένα καινούργιο φιλμ, με το τίτλο «Χούλα η κόρη της ζούγκλας» και ζητούσε μία ιδανική εξωτική ομορφιά. Η Ντόροθι ήταν η καλλονή που ζητούσε.

Ένας καινούργιος «άστρας» λοιπόν, άρχισε ν' ανατέλλει στο Χόλλυγουντ με μεγάλη λαμπρότητα. Η Ντόροθι, που παρουσιάστηκε στην όθνη μισόγυμνη, μ' ένα δέρμα πάνθηρος, ανάμεσα στ' άγρια θηρία, ξετρελλάνε κυριολεκτικά όλο τον κόσμο με το εξωτικό «σέξ-άππλ» της. Η επιτυχία της ήταν καταπληκτική και γίνθηκε άμεσα περιζήτητη.

Κι' ο έρωας της, μέσα σ' όλους αυτούς τους θριάμβους, ήταν μοιραίο να μην κρατήσει πολύ η πρώτη αγάπη της Ντόροθι Λαμούρ. Το 1939, ένας δεύτερος έρωας, πιο φλογερός από τον πρώτο, την ανάγκασε να πάρει διαζύγιο. Ο έκλεκτος της καρδιάς της αυτή τη φορά ήταν ο λογαγός Ούιλλιαμ Χόουσαντ. Η Ντόροθι από τότε δεν αγάπησε άλλον άνδρα. Είναι πιστή στη δεύτερη αγάπη της, καθώς και στους τέσσερις παρόξενους φίλους της: στο λιονταράκι, στους δυο χιμπαντζήδες και στη φώκια από την Αλάσκα.

PENE MEPE

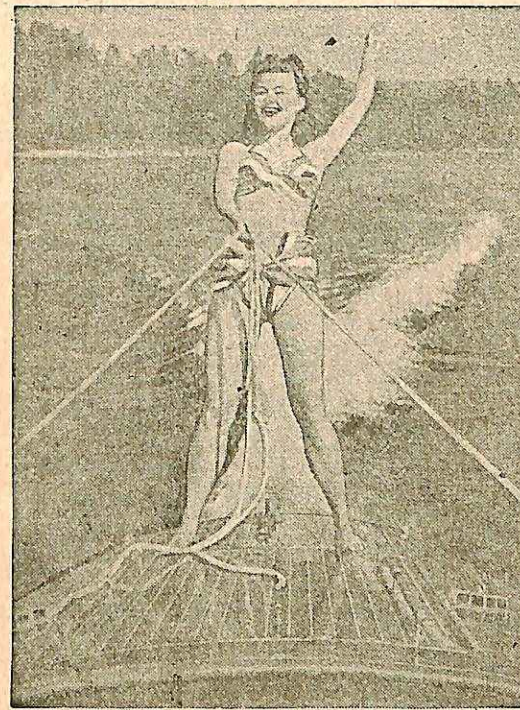
Κινηματογραφικά Νέα

★ Η Γαλλία καλλιτέχνισ' Φλορένς Μαυλ, η οποία κατά την διάρκεια του πολέμου γύρισε διάφορα φιλμ στην Αργεντινή ξαναγύρισε τώρα στο Παρίσι.

★ Οι Γάλλοι αναγγέλλουν δυο έγχρωμα φιλμ: «Ραμουντκό» από το περίφημο έργο του Πιέρ Λοτί και «Καλλιόστρο».

★ Ύστερ' από μία ρήξη που παρ' όλο που καταλήξε σε διαζύγιο, το ζευγός Χέντυ Λαμάρ και Τζών Λόντρε συμφιλιώθηκε.

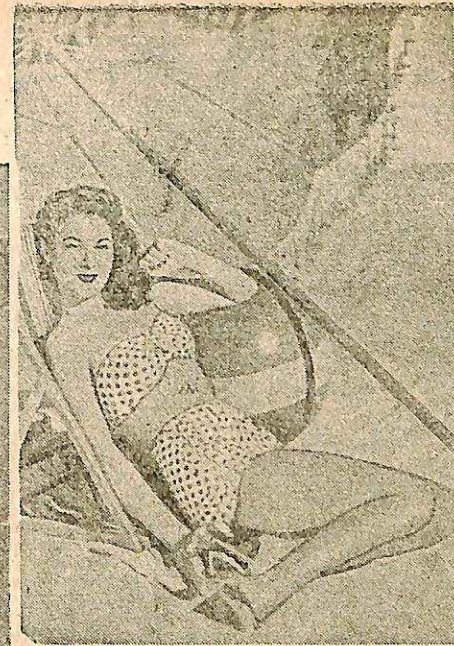
Οι άστρες στη δάσσο

Η Βέρα Ήλλιν, ένας από τους νέους «άστρες», ξετρελλανείται για θαλάσσια οπόρ στο Πάλμ Μπράντ.

Η Πέγκυ Μάσσελ με την περίφημη εξωτική νοησία της είναι υανιώδης φάρα

Η Εύα Γκάντνερ ξεκουράζεται στην άμμουδιά, ύστερ' από τα παιγνίδια με τη μπάλλα στα δροσερά κύματα.

Η θράναις Γκίφορντ λανσάει ένα καινούργιο μαγιώ σε δικό της φηγούρι.

Ο μεγάλος Αρμένιος σκηνοθέτης Ρομπέν Μαμουλιάν προσελήφθη από τη Μέτρο Γκόλντγουϊν για να γυρίσει την έγχρωμη μουσική ταινία «Τί Έρμη!» με την Μαίριλιν Μάξουελ, την Γκλόρια ντε Χάδεν και τον Γουώλτερ Χάστον.

★ Ο τραγουδιστής Φράνκ Σινάτρα, ο χορευτής Τζέι Κέλλυ και η αιδονόλαη Κάθριν Γκρέιζον, οι τρεις πρωταγωνιστές του περίφημου φιλμ «Χίλιες Τρέλλες», θα εμφανισθούν και πάλιν μαζί στη νέα ταινία του Τζόε Πάστερνακ «Αλ-λασόρ».

★ Ο Κλάρκ Γκέμπλ θα πρωταγωνιστήσει σ' ένα φίλο ανάλογο με τη «Ναυτική Ανταρσία». Το έργο τιτλοφορείται «Ο Χριστιανός από το Μπάουιντ».

★ Η δημοφιλέστερη σύγχρονη καλλιτέχνισ, Γκρήρ Γκάρσον, θα είναι η πρωταγωνίστρια της «Νεκράς Πολιτείας» που θα γυρίσει ο Σύντεφ Φράνκλιν.

★ Η γόνιμα Λάνα Τάρνερ μετά την καταπληκτική επιτυχία που σημείωσε στο φιλμ «Ο ταχυδρόμος πάντα χτυπά δυο φορές» θα πρωταγωνιστήσει τώρα στο ρομαντικό δράμα «Η Φράνκι από το Φρίσκο».

★ Η Μάρθα Έγκερθ, η Ούγγαρέζα καλλιτέχνισ, που διέπρεψε τόσο στον γερμανικό κινηματογράφο, βρίσκεται τώρα στην Αμερική, όπου ξαναδημιουργεί την καριέρα της. Η Έγκερθ, που παίζει τακτικά στο θέατρο με τον σύζυγό της, τον επίσης γνωστό Πολωνό τενόρο Ζαν Κιεπούρα, γνώρισε μεγάλη επιτυχία ως Εύθυμη χήρα και στην Πολωνία του Σοπέν, έλαβε δέ μέρος και σε δυο μουσικές ταινίες της Μέτρο.

★ Η μικρούλα - φαινόμενο Μάργκαρετ Όμπράιαν θα μάς δείξει τις χορευτικές ικανότητές της στο φίλο «Ασημένια σανδάλια», που είναι αφιερωμένο στις λέρειες της Τερψιχόρης.

Η Λέολι Μπούκς, που έχει τα ωραιότερα πόδια του Χόλλυγουντ, κάνει την ήλιοθεραπεία της στην κοσμική πλάζ της Σάντα - Μπάρμπαρα.

Ένας πρωτότυπος ΕΚΒΙΑΣΜΟΣ

Πιχάντικο διήγημα

Δεν είναι καθόλου υπερβολή αυτό που λέει συχνά ο περιφημος ήθοσιος του κινηματογράφου Τζακ Μίλλον: ότι «το ειδικό μελάνι του» το έσωσε τη ζωή. Ακούστε την ιστορία του και θα κρίνετε...

Μία μέρα, έφτασε όπως πάντα στο γραφείο του, όπου δεχόταν τους ένοχλητικούς επισκέπτες κι' υπέγραφε μερικές εκατοντάδες απαντήσεις σε θαυμαστά του. Προληπτικός (άπο κούνια), περιμένα σήμερα να πάρει πολύ άσχημα η μέρα του, γιατί είχε βγεί απ' το σπίτι του με το άριστο ποδήλο. Και τα πράγματα φάνηκαν γρήγορα πώς τον εδωκαίναν.

Σας τηλεφώνησε μία κυρία, του ανήγγειλε η ίδια, τέρα γραμματέως του Καίτη. Επέμενε πολύ... είπε πως πρόκειται για τη ζωή σας.

Ο Μίλλον, που άκουγε άδιαφορα στην αρχή, έγινε έξαφνα προσεκτικός. —Ναι, για τη ζωή σας! πρόσθεσε η Καίτη. Είναι άπαραίτητο, είπε, να πάτε να την ιδείτε άμέσως σήμερα. Αύριο θά'ναι πια άσφαλτο. Τηλεφώνησε τέσσερις φορές και μ' εξώρκισε να σας το πω!

Ο ήθοσιος είχε ζαρώσει τα φρύδια του. Σαν άφ'ερσε με άργες κινήσεις το καπέλλο του κι' είπε, ππαιγόντας προς την πόρτα: —Αν ξανατηλεφωνήσει, απαντήστε της ότι πια... απ' την έπισκεψή, Άλλ'αίθρα, δώστε μου τη διεύθυνσή της.

Η Καίτη τούδωσε ένα χαρτάκι, όπου είχε γράψει: «Ελίζαμπετ Τόρμπυ, 44η Λεωφόρος, 277». Ο Μίλλον το φύλαξε στην τσέπη του και ξεκίνησε.

Επειτ' από λίγο, χτυπούσε την πόρτα του μυστεριώδους αυτού σπιτιού. Τού άνοιξε μία νέα κι' άμορφη γυναίκα. Τόν άδηνε σ' ένα σαλονάκι-μπουντουάρ, τόν έβαλε να καθίσει και κλειδωσε την πόρτα.

Έχετε να μου άνακαινώσετε τίποτε; τή ρώτησε έκείνος με περιέργεια.

Ναι, πώς με βρίσκετε; Πολύ ώμορφη, δεν καίει αυτό με τη ζωή μου!

Ηρώς εδω για τη ζωή σας. Άλλα μπορείτε να μελένετε για άλλο λόγο!

Ο Μίλλον έβαλε τα γέλια. Είχε καθουκάσει: Είχε πέσει άπλως στην παγίδα μιάς έκκεντρικής θάυ.

μαστρίας του! Σηκώθηκε λοιπόν να φύγει. Τώρα όμως γέλασε η νέα γυναίκα.

—Δεν μπορείτε να βγείτε απ' εδώ μέσα, φώναξε. Έχω κλειδώσει την πόρτα. Άν έπιχειρήσετε να μου πάρετε το κλειδί δια της βίας, θα βάλω τις φωνές και θα σας εκθέσω... Τάχα πρόβλεψε όλα, άναγνέ μου!

Ο ήθοσιος ζανακάθισε και ρώτησε: —Τι θέλετε από μένα; Χρήματα;... Ένα αυτόγραφο;...

—Τίποτα απ' τα δύο. —Μία έρωτική έξομολόγηση;

—Πολύ άργά! Αυτό ήθελα, άλλα αούδωρμητα. Έσεις όμως φυλάτε τα έρωτόλόγια σας για τη Ρίτσα Λόβ, που τη φιλάτε με τόσο πάθος στο τελευταίο σας φίλμ...

Η συμπεριφορά σας λοιπόν με κάνει πιο απαιτητική. Θέλω να γίνω γυναίκα σας! Εύτυχώς, είμαστε άνούπαντροι κι' οι δύο...

—Χά, χά, τί ιδέα! Μα δεν σας άγαπάω!

—Αν μ' άγαπούσατε, δεν θα ύπρχε λόγος να σας έ-ξαναγκάσω μ' αυτό τον τρόπο.

—Καλά λοιπόν, είπε ο Μίλλον άφου δίστασε λίγο. Σας ύπόσχομαι να σας παντρευτώ!

Κι' έκανε πάλι να σηκωθεί. Άλλα η Έλίζαμπετ τόν σταμάτησε με μία χειρονομία.

—Δεν σας έμπιστεύομαι, τού είπε. Μπορεί να πιασώ όποτε το λόγο σας, όταν βγείτε απ' εδώ. Τώρα πού σας κρατώ, εννοώ να έπαφελθώ. Θα μου ύπογράψετε λοιπόν μία ρητή ύπόσχεση γάμου.

—Μα μπορώ να πω δια μου πάρατε δια της βίας την ύπογραφή μου!

—Ποιος θα σας πιστέψει; Δεν έχετε μάρτυρες...

Ο Μίλλον είχε ιδρώσει άπο την άγωνία του. Σκέφθηκε μία στιγμή να πνίξει την Έλίζαμπετ, δεν τόν ένωθυναζε όμως καθόλου η προοπτική της ηλεκτρικής καρέκλας.

—Θα διψάτε, πιστεύω, τού είπε έκείνη. Πιπέ!

Και τούδωσε ένα ποτήρι. Ο ήθοσιος το πήρε μηχανικά και το άδισεως μονορούφι.

Η Έλίζαμπετ έξέπασε τότε σ' ένα τρομερό γέλιο. —Ηπίε ένα ισχυρό άπολητήριο! πρόσφερε. Δεν σας...

πενούν παρά λίγες στιγμές, για ν' άποφασίσετε για την τύχη σας. Σε 10 λεπτά, θα νε πια πολύ άργά για να σας δώσω το άντίδοτο. Το χρονικό όμως αυτό διάστημα ύπεραρκει για να μου γράψετε τη δήλωσι πού σας ζητώ.

Και τού παρουσίασε ένα φύλλο χάρτου. Τρελλός άπο άγωνία, ο Μίλλον έδωλε απ' την τσέπη του τρία στυλό. Διάλεξε το ένα απ' αυτά, σκούπισε το μέτωπό του κι' είπε άναστενάζοντας:

—Ύπαγορεύσατέ μου λοιπόν την καταδικαστική μου άπόφασι!...

—Γράψετε: «Ύποσχεθήκα να παντρευτώ την Έλίζαμπετ Τόρμπυ και δεν πρόκειται ποτέ να παραβώ τόν όρκο μου». Άρκει αυτό... Ύπαγοράψετε τώρα... Βάλτε και ήμερομηνία... Εύχαριστώ! Τώρα πια να σας φέρω το άντίδοτο. Βλέπετε ότι έπρόκειτο πραγματικά για τη ζωή σας... όπως το είπα στο γραμματέα σας.

Η νέα γυναίκα έφερε απ' το διπλανό δωμάτιο ένα γεμάτο ποτήρι. Ο Μίλλον το ρούφηξε άπληστο.

—Και τώρα είστε έλεύθερος, ήλως η Έλίζαμπετ βράζοντας το κλειδί απ' το κρασάκι της. Έπιτρέψέτέ μου να σας συνοδεύσω ως την πόρτα...

Όταν ο ήθοσιος έφθασε στο γραφείο του, η Καίτη τρώμαζε απ' τη κλωμάδα του. Ήταν έτοιμος να της διηγηθή την περιπέτειά του, όταν χτύπησε έξαφνα το τηλέφωνο.

—Αυτή είναι πάλι, η Έλίζαμπετ Τόρμπυ, είπε η Καίτη. Θέλει να σας μιλήσει.

Ο ήθοσιος άρπασε το τηλέφωνο. Κι' άρχισε ο έλξης διάλογος.

—Τι κάνετε, άγοιπέ μου σούζνε;

—Πολύ καλά, χήρα μου. Σκοπεύετε λοιπόν να πεάθω; Θα είναι τραγικό!

—Οχι, καί μένω ζωντανός, κι' όμως θα με χάσετε!

—Δεν σας καταλαβαίνω... Η φωνή σας δείχνει κακοκεφία! Για να σας διασκεδάσω λοιπόν, θα σας διηγηθώ ένα άστείο: Το διηγήτιριο πού ήπιατε στο σπίτι μου, δεν ήταν... πορά καθαρό νεράκι!

—Άλλ'αίθρα; Πολύ άστείο αυτό! Χά, χά,...

—Το ίδιο και το άντίδοτο πού σας έδωσα: Νεράκι κι' αυτό!

—Έ λοιπόν, θα σας έξομολογήθω κι' ενώ κάτι, άγαπητή μου. Για να εκδικούμαι τις τρελλές θαυμαστρίες μου, πού με στριμώκνουν παντού, στο ρεστοράν, στο όρμιο, για να τούς ύπογράψω αυτόγράφα, χρησιμοποίησα ύπολογραφο με ειδικό μελάνι μάρκας Τουίν, καμμένο έπίπδες για να ξεθωριάσει σε λίγη ώρα. Μ' αυτό το στυλογράφο σας ύπέγραψα την ύπόσχεσι μου! Κυττάχτε την, για να πεισθώτε. Τα γράμματα θά-κουν κίτλας άρχισει να σβύνουν. Σε μισή ώρα, δεν θα άπομένη ούτε ίχνος τους!

Βλέπετε λοιπόν, ότι σας πάηρωσα με το ίδιο νόμισμα... κι' ότι είχα δικνο να σας λέω χήρα μου!

Η Έλίζαμπετ θεώρησε προτιμώτερο να κρεμάσει το άκουστικό, χωρίς ν' άπαντήσει. Κι' ο Μίλλον δεν ξανάκουσε πια να γίνεται λόγος γι' αυτήν. Για να ξεπληρώσει ωστόσο την ύποσχεσι του προς το μελάνι Τουίν, επέτρεψε στους καταςκευαστάς του να μεταχειρίζονται στις ρεκλάμες το πορτοφόιο του και τη φράσι: «Το ειδικό μελάνι Τουίν μου έσωσε τη ζωή!».

«Ανθρωποι - Ρολογιά»

Ένα άνεξήγητο μυστήριο

Σ' ένα άμερικανικό ίνστιτούτο ψυχολογικών έρευνών έγιναν τελευταίως ένδιαφέροντα πειράματα, σχετικά μ' ένα περιεργότατο ψυχικό φαινόμενο: τού φαινόμενον των «ανθρώπων-ρολογιών», πού έχει ήδη μελετηθή στην Εύρώπη άπο πολλόν καιρό και πού άποτελεί ένα άσυνήιστο χάρισμα άρκετών άτόμων.

Οι «άνθρωποι-ρολογιά» έχουν την άνεξήγητη άκμή ίκανότητα να έξουν με άκρίβεια την ώρα, σε οποιαδήποτε στιγμή τού εικοσιτετράωρου, χωρίς βεβαίως να συμβουλευότανται ρολόι! Η ιδιότης τους αυτή διαρκεί άκμή και στών ύπνο τους. Έτσι άποτε, όταν ύπνισθουν, ύπορουν να βάλουν στη σωστή ώρα τα ρολόγια πού δεν πάντα καλά!

Ένας Βαυαρός ψυχολόγος τού περασμένου αιώνα άναφέρει την περίπτωση τού Γάλλου άξιωματικού Ντσαμ, πού ύπορθε να ύποδείξει την ώρα, με προσέγγιση ένος δευτερολέπτου, όποια κι' άν ήταν η ακριβής ώρα, ή άπασχόλησι τού στιγμή εκείνη. Κάποτε, τόν ύπνισαν στη μέση της νύχτας και τόν ρώτησαν την ώρα.

—Είπε 2 και 25' λεπτά και 45 δευτερόλεπτα, άπάντησε.

Όπως έξαναρώθηκε δέ άμέσως, δεν έ-χε κείνη το παραμικρό λάθος.

Ένας περίφημος ύπονόθης τού Έσενμπίερ διαβρώνε τα ρολόγια όλης της πόλεως σύμφωνα με το «έσωτερικό ρολόι» του, δίνοντας έτσι αυτό πού όνομάζεται «άπολύτως ώρα». Άλλα πάλι έλεγαν την ώρα, σε κατάστασι ύπονάδας, διαδίδοντας την με το νού τους σε ρολόγια μακρυνά. Άν τα ρολόγια αυτά πήγαιναν πίσω ή έμπρός, οι ύπονόθες έκαναν το ίδιο λάθος. Στις περιπτώσεις λοιπόν αυτές έπρόκειτο για το γνωστό ψυχικό φαινόμενο της «εισρόσεως».

Επίσης η ίκανότης μιας κάποιας κίριας φράζιντ να ύποδεικνύη την ώρα πού κύταζε ένας άλλος στο ρολόι, δεν ήταν παρά συνηθισμένη «μεταβίβασι σκέψεως».

Τα δύο αυτά ψυχικά φαινόμενα είναι πια κοινάτα, και τόσο μελετημένα, άποτε δεν παρουσιάζουν τίποτε το άξιοπεριέργου για έναν πούχει άσχεληθή κάπως με τις ψυχικές έπιστημες.

Στις γνήσιες όμως περιπτώσεις των «έσωτερικών ρολογιών» δεν μπορεί να δοθή τού εύκολη έξήγησις. Οι προικισμένοι μ' αυτό το χάρισμα νομίζουν ότι βλέπουν με τη φαντασία τους μία φωτεινή πλάκα ρολογιού, όπου διαβάζουν την ώρα, άλλοι δε έχουν την εντύπωσι, ότι τούς λέει την ώρα μία μυστηριώδης φωνή.

Μερικοί έπιστήμονες είχαν πιστέψει, ότι οι «άνθρωποι-ρολογιά» βρίσκουν την ώρα μετρώντας αυτόματως τούς παλμούς της καρδιάς τους. Τα πειράματα όμως διέψευσαν αυτή τη θεωρία. Γιατί, όταν ο πυρετός ή ώρισμένα φάρμακα άλλοιώνουν το ρυθμό των παλμών της καρδιάς, δεν έπηρεάζεται καθόλου η χρονομετρική ακρίβεια των «ανθρώπων-ρολογιών».

Μία σφοδή σκύλα, πού άνήκει στο συνταγματάρχη ντ' Άσσονβιλ, ήξερε να έκφορση τούς άριθμούς με έπανελημένα γαυγίσματα. Συγχρόνως κατάρθωνε να βρίσκει τη σωστή ώρα. Όταν λοιπόν τη ρωτούσαν «Τι ώρα είναι, Διάνα;» άπαντούσε π. χ. με 4 γαυγίσματα και κατόπιν μ' άλλα 10. Και πράγματι, η ώρα ήταν 4 και 10!

Ο συνταγματάρχης, άπο ύπερβολική μετριοφροσύνη, απέβιβε την ίκανότητα τού ζώου του στο ρολόι της γειτονικής εκκλησίας, πού άκουγόταν να χτυπά τις άρες. Άλλα η έξήγησις αυτή δεν ήταν σωστή, έφ' όσον το ρολόι δεν χτυπούσε και τα λεπτά, ενώ η σκύλα τα έβρισκε!

Ύπάρχουν έξ άλλου περιπτώσεις σκυλιών, πού πήγαιναν σε μία ώρισμένη ώρα στο σιδηροδρομικό σταθμό για να ύποδεχθουν τόν κύριό τους. Κι' ένας ζωολόγος διηγείται την ιστορία μερικών σπουργιτιών, πού μαζεύονταν σε ώρισμένη ώρα σ' ένα σχολείο, για να τα τάσουν οι μαθητά, έκτός απ' την Κυριακή, γιατί την ήμερα αυτή το σχολείο ήταν κλειστό!

Τώρα λοιπόν οι Άμερικανοί ψυχολόγοι έξέτασαν τούς «άνθρώπους-ρολογιά» με τη βοήθεια εκθαμβικών παλλογράφων, γαλδονομέτρων κι' άλλων έπιστημονικών όργάνων. Με τα όργανα αυτά συνέλαβαν να κώματα, πού έκπέπει το άνθρώπινο μυαλό. Παρατήρησαν δέ ότι, ενώ συνήθως τα κώματα αυτά είναι 60 στο δευτερόλεπτο, τη στιγμή της διαγνώσεως της ώρας κατεβαίνουν μόνο στα 10 ή 15. Ύστοςό η παρατήρησις αυτή δεν διαφωτίζει καθόλου το πρόβλημα των «ανθρώπων-ρολογιών».

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΑ

Ένας άγνωστος ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΧΙΤΛΕΡ

Γκρέτα Κόλτζ, η ώραία νύφη της «Φυρερίνας»

Μάιος τού 1945. Το άλαζονικό Βερολίνο γκρεμίζεται σ' έρείπια. Η Καγκελλαρία τού Ράιχ-τελευταίο καταφύγιο των άρχιναζιτών — καίεται. Μία αυτοκρατορία καταρρέει με πάταγο... Μετά τη θύελλα, άπλώνεται σιωπή. Οι νικητά περνούν πάνω απ' τα έρείπια.

Ένας στρατιώτης τού Έρυθρού Στρατού άνακαλύπτει ένα γράμμα, άνάμεσα σ' ένα μισοκαμένο πορτραίτο τού Χίτλερ κι' ένα ματοβαμμένο χαλδύδινο κράνος. Να το περιεχόμενό του:

«Λειψία, 23 Σεπτεμβρίου 1941. Λατρεύε μου Φύρερ. Δέχθηκα χθές την έπισκεψή τού Τόνου Γκλάισερ (Σημ.: τού ιδιαιτέρου γραμματέως τού Χίτλερ), ο όποιος μούδωσε το γράμμα σου. Είμαι άπασχόλητη πού θα λείψω απ' το Βερολίνο περισσότερο άπο δύο βδομάδες. Τι θα γίνω δίχως έσένα; Άν μού το έπιτρέπεις, μπορώ να πάω στο Άλλενσταίν (Σημ.: πόλη της Άνατ. Πρωσίας, γενικό στρατηγείο τού Φύρερ επί 6 μήνες). Η Μαρία μού είπε, στην έπιστολή της απ' το Βερολίνο, ότι άποφάσισε να με περιόρσις στο έξος στη Λειψία. Ύποτάσσομαι στις θελήσεις σου, γλυκεία μου άγάπη, γιατί ξέρω ότι έχεις δικνο. Κανείς δεν πρέπει να με ιδή στην Καγκελλαρία, γιατί θα φλυαρούσαν οι κακές γλώσσες. Και δεν έχω το δικαίωμα να σου κάμω το παραμικρό κακό. Είμαι εύτυχισμένη έξ άλλου πού, όπως συμφωνήσαμε, θα λαμβάνω καθημερινώς γράμμα σου. Σ' εύχαριστώ, λατρεύε μου Φύρερ, για όλη την καλωσύνη σου και την εύγένειά σου άπέναντί μου. Δεν σκέπτομαι, παρά τη στιγμή πού θα σε ξαναβιδώ και πού θα με ξανασφιξη στην άγκαλιά σου! Σε φιλώ γλυκά.

Όλη δική σου Γκρέτα»

Διάβασε άραγε το γράμμα αυτό, πριν πεθάνει απ' τα χτυπήματα, πού ο ίδιος είχε προκαλέσει, έκείνος πού είχε όνομασθή στην άρχή «ο άνθρωπος χωρίς γυναίκες» και κατόπιν «ο άνθρωπος με τις δώδεκα έρωμένες» και πού η ήττα κι' ο θάνατος τόν στέρεσαν απ' την αίγλη τού ζωντανού Θεού, με την όποια τόν είχαν περιβάλει οι Γερμανοί; Αυτός πού τόν θεωρούσαν πάνανγο, άποκαλυφθηκε άνθρωπος σαν όλους τούς άλλους — μόνο κάπως λιγώτερο ώ-ραίος απ' τούς άλλους... Έγιναν γήυστα πολλά όνόματα γυναικών της έρωτικής ζωής του: Γιοχάνα Βάχσμαν, Φρίντα Βάγκνερ,

ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ
Στη σεΛβα 21 η νέα σειρά έρωτικών ειδυλλίων

ΠΑΛΗΓΩΜΕΝΕΣ
ΚΑΡΔΙΕΣ

Πρόκειται περι ρωμαντικών ειδυλλίων πού έτυλιγούνται σε μία άπόσφορα συγκινήσεως, πάθος, παραφροσά και έξάρσεως και πού θα συναρπάσουν με την άφθογχη γοητεία τους.

Σίγκριντ φόν Άλτπυερ, Έθα Μπράουν... Κανείς όμως δεν είχε άκούσει ποτέ να μιλούν για την Γκρέτα. Ποιά ήταν αυτή;...

16 Οκτωβρίου 1940. Με τη Γαλλία συντετριμμένη κάτω απ' την ύπτα του, άπο 4 μήνες, ο Χίτλερ πιστεύει ότι ο κόσμος είναι δικός του. Άπο 4 μήνες, περιόδεύει σαν νικητής τη Γερμανία. Το βράδυ της 16ης Οκτωβρίου, στάνει, μαζί με τη συνηθισμένη ακολουθία του στο «Μπιερμπάου Κέλλερ» τού Μονάχου — την περίφημη μπυραρία, απ' όπου ξεκίνησε το ναζιστικό κίνημα. Τόν περιμένουν εκεί οι πιστοί του: ο Χίμλερ, ο Γκρίμπλς, ο Καλτενμπρούνερ, ο Μπόρμαν. Επίσης, η «Φυρερίνα» των Γερμανιδών, η Φράντ Κόλτζ. Κοντά της βρίσκεται η νύφη της, Γκρέτα Μύλλερ Κόλτζ. Είναι 26 ετών. Όταν τού τη συνιστούν, ο Χίτλερ της κάνει μερικές έρωτήσεις:

—Είσθε παντρεμένη;

—Μάλιστα, Φύρερ μου. Ο σύζυγός μου έπεσε στη Γαλλία, έμπρός στο Σεντάν, για το μεγαλείο της Γερμανίας.

Η συζήτησή τους περιορίζεται ως εκεί. Κανείς δεν δίνει πια προσοχή στην Γκρέτα Κόλτζ.

Ένα μήνα άργότερα, η Φυρερίνα γίνεται δεκτή απ' τόν Χίτλερ στην Καγκελλαρία. Πριν φύγει, ο Φύρερ την ρωτάει:

—Τι κάνει η νύφη σας; Καλά, ελπίζω... Πού μένει;

—Σε μία μικρή φέρμα της Βαυαρίας, στο Φραουλούντεν. Δεν έννοει να φύγει άπο κεί.

★

Ένα σπίτι, τριγυρισμένο με κήπο, στη λεωφόρο Μαξιμιλιανού, 400 μέτρα μακριά απ' την Καγκελλαρία. Κάθε βράδυ, κατά τις 10, μία ψηλή σιλουέττα βγαίνει άπο την πόρτα του και χώνεται σ' ένα μικρό μαύρο αυτοκίνητο «Οπέλ», πού την πηγαινει μερικές εκατοντάδες μέτρα μακριά, στον άριθμό 72 της Κάι-ζερστράσσε. Έκεί βρίσκεται ένα μέγαρο, κατελημμένο άπο ένα λοχο των Ές-Ές.

Ένας στρατιώτης τρέχει κι' άνοίγει την πόρτα τού αυτοκινήτου. Η ψηλή σιλουέττα κατεβαίνει, περνάει έμπρός απ' τη σκοπιά, διασχίζει μία αύλη και εισχωρεί σ' ένα ύπόγειο διάδρομο, στο βάθος. Κάθε 5 μέτρα, στέκεται σαν άγαλμα ένας άκίνητος φρουρός με έφ' άπλου λόχη. Στο τέλος τού διαδρόμου αυτού, είναι άνοιχτή μία πόρτα. Καθώς πλησιάζει η ψηλή σιλουέττα, άντηχει ένα κούδυνισμα. Η πόρτα ξανακλείνει πίσω της κι' άκούγεται ένα βρυσητό. Είναι το άσανσέρ, πού ανεβάσει στα ιδιαίτερα διαμερίσματα τού Χίτλερ έκείνη πού περιμένει κάθε βράδυ, άπο τρεις μήνες.

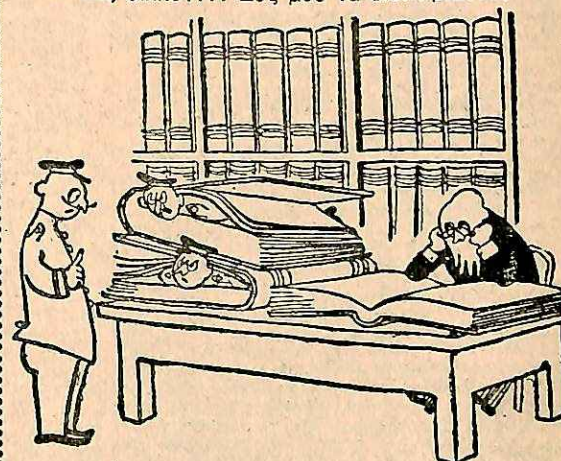
Τόν Δεκέμβριο τού 1942, η Γκρέτα έφερε στον κόσμο ένα άγοράκι. Βρισκόταν τότε στο Γκάρμς — Πατεκίρχεν, το γνωστό κέντρο χειμωιάτικων σπόρ. Έπειτα άπο λίγον καιρό, πήγε να έγκατασταθή με το παιδί της στο Μόναχο. Ο Φύρερ την έπισκέφθηκε πολλές φορές.

Είχε άρχισει όμως να κλονίζεται το Ράιχ. Οι γερμανικές νίκες δεν ήταν πια παρά άναμνήσεις. Ο Φύρερ περνούσε άναγκαστικώς πολύ περισσότερο καιρό στα μέτωπα, παρά κοντά στις φιλενάδες του. Οι έπισκέψεις του στη Γκρέτα άραίωσαν κι' έπειτα έπαψαν τελείως.

Ένα πρωί τού Άπριλίου τού 1943, ο ταγματάρχης των Ές-Ές Χόφμαν, άρχηγός της Σωματοφυλακής τού Χίτλερ, πήγε να βολή την Γκρέτα και της έδωσε ένα γράμμα τού Χίτλερ, πού την ειδοποιούσε ότι δεν πρόκειται να ξαναβιθθούν πια. Τρεις βδομάδες άργότερα, η Γκρέτα Κόλτζ είχε αυτοκτονήσει.

—Πολυέξνι!... Κράτα κι' εσύ κάτι!...
—Έχεις δικνο!... Δός μου τα εισιτήρια!...

ΣΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

—Κύριε καθηγητά, άπαγορεύεται να βάζετε τούς ύπαλλήλους σημάδια στα βιβλία σας!...

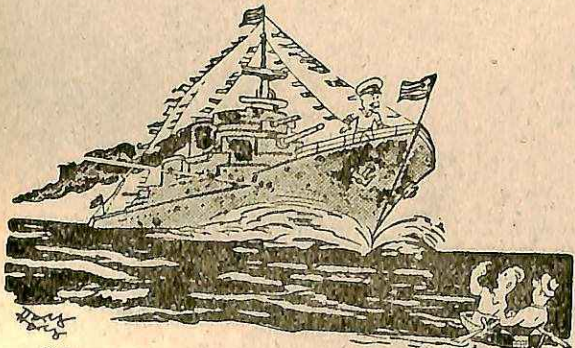
ΤΟ ΠΑΡΑΣΤΡΑΓΜΑ

Η μητέρα: Ούγε, παλαιοκρίτσι!...

ΣΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

—Θα κρατήσετε λοιπόν την παθερά μου; Εύχαριστώ πολύ! Και... καλή όρεξι!...

—Κύριε πλοίαρχε, άν πάτε για την Τίνο... άκούστε μας!

(Σκίτσος Π. Παυλίδης)

Σ. ΚΑΣΤΕΛ

Ἡ «ὁδὸς Ἀθηνᾶς» ΤΟΥ ΜΠΡΟΝΤΓΟΥΑΙΗ

Τοῦ μόλις ἐπανελθόντος
ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας
κ. ΚΩΣΤΑ ΠΟΛΙΤΗ

Τὸ φημισμένο σ' ὅλο τὸν κόσμο Μπροντγουαίη εἶνε ὁ ἀρχαιότερος δρόμος τῆς Νέας Ὑόρκης. Καὶ ὁ... στραβότερος. Διασχίζει ὁλόκληρο τὸ Μανχάτταν — τὸ νησί ποὺ ἀποτελεῖ τὴν καρδιά τῆς Ν. Ὑόρκης — ἀπὸ τῆς μιᾶς ἀκρῆς στὴν ἄλλη. Κόβει ὅλες σχεδὸν τὶς λεωφόρους καὶ τοὺς 4/5 κυριωτέρους δρόμους τῆς βαθυλωϊακῆς μεγαλοπόλεως. Στὸ Μπροντγουαίη συναντᾷ κανεὶς τὰ παλιότερα κτίρια — κτισμένα μετὰ τοῦ 1790 καὶ τοῦ 1823 — καὶ τοὺς ἐπιβλητικότερους οὐρανοξύστες. Μὲ ἄλλα λόγια ὁ δρόμος αὐτὸς ποὺ τὸ ὄνομά του ἐξάπτει τὴ φαντασία ἐκείνων ποὺ δὲν τὸν ἔχουν καὶ ἐκφορᾷ τὸ γοητευτικὸ μυστήριό τῆς Ἀμερικῆς, ὁ δρόμος λοιπὸν αὐτὸς εἶνε στὴν πραγματικότητα ἡ μεγάλη πληγὴ τῆς Νέας Ὑόρκης!

Λέμε συνήθως: Αὐτὴ ἡ χορεύτρια εἶνε ἀστέρι τῶν μιούζικ ῥάλλ τοῦ Μπροντγουαίη. Αὐτὴ εἶνε ἡθοποιὸς τοῦ Μπροντγουαίη. Αὐτὴ ἡ γραβάττα ψωνίστηκε ἀπὸ τὸ Μπροντγουαίη. Αὐτὸς εἶνε σπουδαῖος ἄνθρωπος γιατί, ἔχει κατὰστημα στὸ Μπροντγουαίη αὐτὸ εἶνε τὸ βᾶσανο τῶν Νεοϋρκέζων.

Υπάρχει ὅμως καὶ ἕνα τιμῆμα τοῦ ιστορικοῦ αὐτοῦ δρόμου ποὺ δικαιώνει πραγματικὰ τὴ φήμη του. Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν 35ῃ ὁδὸ καὶ τελειώνει στὴν 57ῃ. Καλύπτει δηλαδὴ 22 τετράγωνα καὶ κόβει — λοξὰ πάντοτε — τὴν 6ῃ, 7ῃ καὶ 8ῃ Λεωφόρο. Στὸ τιμῆμα αὐτὸ εἶνε συγκεντρωμένα τὰ μεγαλύτερα θέατρα καὶ οἱ κινηματογράφοι τῆς Νέας Ὑόρκης. Τὰ φημισμένα Μιούζικ ῥάλλ. Τὰ ἀριστοκρατικότερα ἐστιατόρια καὶ τὰ θεωρῶδεστερα καμπαρέ. Κοντὰ σ' αὐτὰ ὅμως — στὴν ἴδια ἀκριβῶς περιοχὴ — θὰ εἶδε καὶ τὰ σπουδαιότερα... φυσικάδικα τῆς Νέας Ὑόρκης, τὰ μεγαλύτερα μανάβικα, τοὺς περισσότερους πιανοδίσους μικροπώλητες — σοκολάτες σὲ τιμὲς μαύρης ἀγορᾶς, καραμέλες, κορδόνια παπουτσιῶν, ἀπαγορευμένα καρό — ποστλό — καὶ τὴν... ὁδὸν Ἀθηνᾶς σὲ μιὰν ἀποθεῶσι τῶν προπολεμικῶν καὶ ἐνδόξων μεγαλείων τῆς.

Τί εἶνε λοιπὸν αὐτὴ ἡ νεοϋρκέζικη ὁδὸς Ἀθηνᾶς; Ἀς κάνουμε μιὰ μικρὴ διαδρομὴ...

Ὡρὰ 10 καὶ 30' μ.μ. Ἡ κίνησις τοῦ Μπροντγουαίη βρίσκεται στὸ ζενίθ της. Τὰ πολύχρωμα φᾶτα τῶν διαφημίσεων — στὰ ὅψη τῶν οὐρανοξύστων, στοὺς τοίχους, στὰ παράθυρα, στὰ ἱσόγεια, στὸ κενόν, στὶς προθήκες τῶν καταστημάτων — καταυγάζουν τὴν περιοχὴ καὶ συνθέτουν ἀσύλληπτα σχήματα ποὺ ῥαλλίζουν τὸν διαβάτη. Σταματοῦμε σ' ἕνα ἀπέραντο καὶ βορβορώδες-στατο ἱσόγειο ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἀριστοκρατικούς κινηματογράφους. Ἡ ἐπιγραφή του

προκαλεῖ κάποιον σεβασμὸ: «Χάμπερτς Μουζέουμ» (Μουσεῖον Χάμπερτς). Χίλιοι τοὐλάχιστον ἄνθρωποι συνωθοῦνται στὰ διάφορα διαμερίσματα τοῦ... Μουσείου. Ἀριστερὰ στὴν εἰσοδὸ ἕνας πούλαρε μικρὲς ζωτανὲς χελώνες. Μισὸ δολλάριο τῆς μιᾶς. Παρέκει μιὰ χοντρή ξελαρυγγίζεται διασημίζοντας τὸ «Μαγικὸ φωτογραφεῖο τῆς στιγμῆς». Μαγικὸ πραγματικὰ, γιατί μὲ 20 σέντες μπορεῖς νὰ ἀποκτήσῃς μιὰ φωτογραφία ποὺ σὲ παρουσιάζει... παλαιστή, ἐρυθρόδερμο, ἱππία, θηριοδαμική, ὅ,τι ἐπιθυμεῖ ἡ ψυχὴ σου.

Δίπλα εἶνε τὰ μυστηριώδη μηχανήματα ποὺ προλέγουν τὴν τύχη σου. Ρίχνεις μιὰ πεντάρα, ἀναδύουν ἀμέσως διάφορα πολυχρώμα φᾶτα, ἀστράφτουν τὰ μάτια μιᾶς μάγισσας μὲ σουβλερὴ μύτη ποὺ ἀπεικονίζεται στὸ κέντρο τοῦ μηχανήματος καὶ ἀπὸ μιὰ γωνιὰ πέφτει ἕνα χαρτί ποὺ σὲ πληροφορεῖ μὲ μιὰ λακωνικὴ φράσι γιὰ τὰ ὅσα εὐχάριστα πρόκειται νὰ σοὺ συμβοῦν. Γιατὶ ὅλες οἱ προβλέψεις εἶνε, κατὰ κανόνα, εὐχάριστες. Ἀκολουθοῦν τὰ σκοπευτήρια σὲ μιὰ μεγάλη γραμμὴ. Αὐτὰ ἔχουν καὶ τὴ μεγαλύτερη κίνησι. Δίνει τὴ πεντάρα σου, παίρνεις ἕνα τουφέκι, σκοπεύεις κί ἂν ἐπιτυχὴς τὸ στόχο βλέπεις ἕνα Χίτλερ νὰ στριφογυρίζῃ ἢ ἕναν Μουσσολίνι νὰ ἀναποδογυρίζεται.

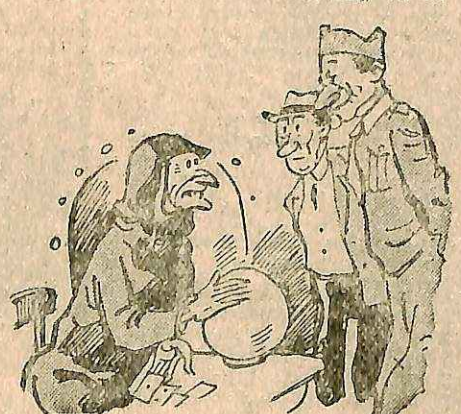
Κατόπιν ἔρχονται ἄλλα μαγικά. Τὸ μηχανήμα ποὺ κάνει ἀστρολογικὰς διαπιστώσεις καὶ κανονίζει τὴν τύχη σου σύμφωνα μὲ τὸ Ζωδιακὸ σοὺ κυκλῶ. Μιὰ πεντάρα κί ἐδῶ: «Ἀλλή πεντάρα γιὰ νὰ πληροφορηθῇς πόσα χρόνια ἀκριβῶς θὰ ζήσης. Μιὰ πεντάρα γιὰ νὰ μάθῃς ἂν ἡ λατρευτὴ σου ἀνταποκρίνεται — ἢ πρόκειται νὰ ἀνταποκριθῇ — στὸ αἶθμα σου.

Στὸ βάθος ἕνας χτυπάει διαρκῶς τὸ κουδούνι. Ἐνας ἄλλος, δίπλα του ρητορεύει: «Περάστε νὰ ἰδῇτε καὶ νὰ ὁμολογήτε...»

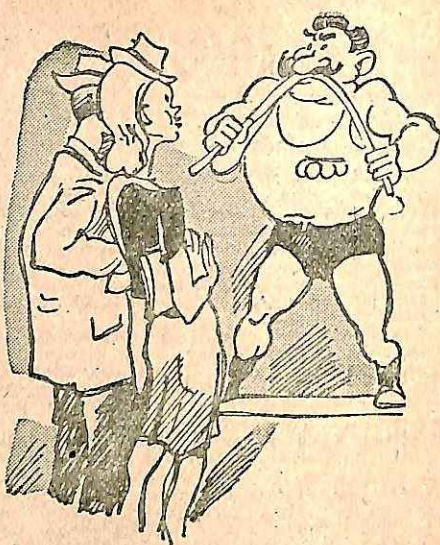
Ἐδῶ εἶνε τὸ μεγάλο θέαμα. Ἡ εἰσοδος 25 σέντες. Παίρνετε τὸ εἰσιτήριό σας, κανεβαίνετε μιὰ σκάλα καὶ βρίσκεσθε σὲ μιὰν ἄλλη μεγάλῃ αἴθουσα μὲ πολλὰ μικρὰ διαμερίσματα. Ἰδοὺ λοιπὸν τὰ σημεῖα καὶ τέρατα ποὺ συμβαίνουν στὴν αἴθουσα αὕτη: (μόνο ποὺ γιὰ τὸ κάθε τέρας πρέπει νὰ πληρώσετε ἰδιωτικὴν πεντάρα).

Πρώτος: ὁ ἄνθρωπος ποὺ καταπίνει σπαθιά! Ἐνας ἔρρωκας, ψιλλός, θλιβερός καὶ ἀξιοθρήνητος ἄνθρωπος στὴ μέση μιᾶς ῥυλινῆς ἐξέδρας παίρνει ἕνα-ἕνα διάφορα σπαθιά καὶ τὰ... καταπίνει. Τὸν δυσκολεύει — ἐστὶ ἐπιβόλῃ τὸ πρόγραμμα — ἕνα κυρτὸ γιγαταγάμι ποὺ τὸ στριφογυρνᾷ δεξιὰ κί ἀριστερὰ στὸ στήμα του καὶ τελικὰ τὸ καταπίνει κί αὐτό. Φυσικὰ τὰ σπαθιά, ἐπειδὴ δὲν εἶνε εὐκόλοχως ἀνασύντονοι πάλι καὶ κρεμιοῦνται στὸν τοίχο. Τὰ πλῆθη παρακολουθοῦν τὸν μυστηριώδη σπαθοφάγο καὶ τὰ σεβαστὰν διαστάσεων αἰχμηρὰ ῥογαλεῖα ποὺ ἀνεδοκατεδύνουν μεταξὺ στομάτων καὶ στομαχῶ.

Κατόπιν: ὁ ἄνθρωπος ποὺ λυγίζει σίδερα, σπάζει ἀτσάλια μὲ τὰ δόντια του, σηκώνει ἀπίθανα βάρη μὲ τὸ δαχτυλάκι του. Ὁ Κουταλιανός — νὰ ποῦμε — τοῦ Μπροντγουαίη. Φυσικὰ εἶνε χοντρός, θηριώδης καὶ μουστακόφορος. Τίτλοφορεῖται «καθηγητής». Τὰ πλῆθη τὸν παρακολουθοῦν μὲ δέος καὶ συγκίνησι νὰ... μασσᾷ τὰ σίδερα, νὰ σπάζῃ τὶς ἀλυσίδες, νὰ λυ-

Μιὰ γρηὴ ἐλεγε τὰ μέλλοντα

Ἐνας ἔτρωγε σίδερα

γίζει χονδρὰ ἀτσάλια μὲ τὰ δόντια του. Δίπλα του ἕνας ψιλλός, ἀδύνατος, ξανθός, μὲ μουστάκι στριμμένο ὅλα Κάιζερ καὶ χαρίστρα στὴ μέση ἐκφώνει διαρκῶς λόγους. Εἶνε ὁ ἐπίσημος ρήτωρ. Ἡ δουλειὰ του εἶνε νὰ δημιουργῇ τὴν κατάλληλῃ ψυχολογικὴ ἀτμόσφαιρα στοὺς χαζοὺς καὶ ἐπισκέπτες, ὥστε νὰ τοὺς ἀναγκάσῃ νὰ δώσουν πρόθυμα τὶς πεντάρες τους. Φωνάζει λοιπὸν ὁ ρήτωρ: «Καὶ τώρα θὰ σὰς παρουσιάσωμε τὴν Μίσσες Μάξγουελ ποὺ κατορθώνει νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ λαστιχένιο σώμα της ἕνα μικροσκοπικὸ σιδερένιο στεφάνι. Εἶνε ἀξιοθαύμαστο αὐτὸ ποὺ θὰ διπτε, λαίηνης ἐντ τζέντλεμεν. Μιὰ πεντάρα μόνο λαίηνης ἐντ τζέντλεμεν».

Ἰδοὺ λοιπὸν καὶ ἡ Μίσσες Μάξγουελ, ἡλικίας μετὰ 50 καὶ 60 ἐτῶν. Μαλλὰ ἀδεῖξως καὶ ἀλλήως βαμμένα. Χονδρὰ καὶ κοντὰ πόδια, πληθωρικὰ στήθη. Γυμνότης ποὺ προκαλεῖ τὸν... τρόμο. Πεινχρὰ καὶ θλιβερὰ περικαλύμματα σὲ ὀρισμένα σημεία. Τὸ πραγματικὰ ὄχι μεγάλου διαμετρήματος σιδερένιο στεφάνι κάνει τὴ διαδρομὴ τοῦ σώματος ἀπὸ τὰ πόδια στὸ κεφάλι. Ὁ κόσμος παρακολουθεῖ χωρίς μεγάλο ἐνδιαφέρον καὶ χωρίς νὰ μπορεῖ νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν τὸ σῶμα εἶνε λαστιχένιο ἢ τὸ... σιδερένιο στεφάνι ποὺ περιέρχεται ἐξαφανίζεται μετὰ τὴν ἐπίδειξι. Ἀλλὰ ἡ πεντάρα κατεβλήθη. Δὲν ἔχουν σημασία οἱ πολλὲς ἀπορίες.

Τοὺς κάπως ἀπογοητευμένους θεατὰς ἀποζημιώνει ὁ γειτονικός ταχυδακτυλουργός. Μιὰ πεντάρα μόνον.

Φάτιβ σέντες λαίηνης ἐντ τζέντλεμεν. Λέγει ὁ ρήτωρ, ὑποκλινόμενος ὅσο πειδὶ χαριτόβουτα τοῦ εἶνε δυνατόν.

Κίνησις μεγάλη στὸ περίπτερο τοῦ ταχυδακτυλουργοῦ. Σκηνοθεσία ἡ κλασσική: ἕνα τραπέζι στὴ μέση σκεπασμένο μ' ἕνα μαῦρο κάλυμμα, ἡ μαγικὴ ράβδος, τὰ αὐγὰ ποὺ πότε βγαίνουν ἀπὸ τὶς τσέπες καὶ πότε ἀπὸ τὴ μύτη τοῦ ταχυδακτυλουργοῦ, τὰ περιστέρια ποὺ βγαίνουν ἀπὸ ἕνα καπέλλο, οἱ πολυχώμες κορδέλλες ποὺ ἀνασύρουνται ἀπὸ τὸ λαρυγγί του χωρὶς νὰ τελειώνουν, ἡ μαγικὴ τράπουλα, ὅλα τέλος πάντων ὅσα ἀποτελοῦσαν πρὶν ἀπὸ εἰκοσι χρόνια τὰ ἀξιοπεριέργα καὶ ἀξιοθαύμαστα τῆς δικῆς μας ὁδοῦ Ἀθηνᾶς.

Ἀλλὰ ἔρχεται ἡ σειρά τῶν μεγάλων ἐκπλήξεων: τοῦ Ἰνδοῦ φακίρη ποὺ εἶνε γνήσιος Ἕλληνας ἀπὸ τὴν Κεφαλονιά. Τῆς νεράιδας ποὺ εἶνε μισὴ γυναίκα καὶ μισὴ φάλαινα. Τοῦ γυναισθηρίου τῶν... ψυλλῶν! Γι' αὐτὰ ὅμως στὸ ἐπόμενο.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Ἡ μητέρα σ' ἔλες τίς γλώσσες

Στὶς περισσότερες γλώσσες, ἡ λέξις μητέρα ἔχει ὅμοια ρίζα. Γερμανικὰ λέγεται «μωτέρα», λατινικὰ «μιάτερ», γαλλικὰ «μιάτερ», ἀγγλικὰ «μιάτερ», ρωσσικὰ «μιάτερ», γροθικὰ «μιάτερ», ἀρμενικὰ «μιάτερ», σανακριτικὰ «μιάτερ». Ἀκόμα κί ἡ φυλὴ Πόγκας τῆς Βραζιλίας, ποὺ ζῇ στὶς ὄχθες τοῦ Ἀμαζονίου, ὀνομάζει τὴν μητέρα «μιάτερ».

ΟΥΡΑΝΙΟΝ στὴ Βολιβία

Ἡ Βενετία τῶν Τροπικῶν

Ἡ Σάντα - Κρουζ ντὲ λα Σιερρα, μιὰ μικρὴ πόλις χτισμένη στὶς ἐρημιές τῆς Βολιβίας, προορίζεται ἴσως νὰ γίνῃ τὸ σπουδαιότερο κέντρον δράσεως τῶν μεγαλύτερων ἀπὸ τοῦ κόσμου. Γιατὶ ἕνας Νοτιοαμερικανὸς γεωλόγος, ὁ Πέντρο Γκουτιέρρεζ, βεβαιώνει ὅτι ἀνακάλυψε στὴν περιοχὴ αὕτη ἕνα ἀπέραντο κοιτάσμα οὐρανίου, ἐκτάσεως πολλῶν ἑκατοντάδων χιλιόμετρων!

Ὁ Γκουτιέρρεζ εἶνε ἕνας μικροκαμωμένος ἀνθρωπάκος, ἀπροσδιόριστο ἡλικίας. Καίτοι θεωρεῖται Βραζιλιανός, βεβαιώνει ὁ ἴδιος ὅτι εἶνε Γάλλος, γιατί γεννήθηκε στὸ Παρίσι. Ὡστόσο ὁ μογγολικός τύπος τῆς φυσιολογίας του δειχνεὶ καταγωγή ἀπ' τοὺς Ἰθαγενεῖς Ἰνδιάνους. Ἐχει πάρει πτυχίον γεωλόγου ἀπὸ ἕνα ἀμερικανικὸ πανεπιστήμιον. Ἐχει καίτι ἐπανεκπαιδευμένος ἐρευνεὺς στὰ ψιλλὰ κί ἔρημα ὁροπέδια τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, ἀναζητῶντας κοιτάσματα κασιτέρου γιὰ λογαριασμὸ ἐνὸς ἀγγλικοῦ τράστ, καὶ τοῦ συνέθεσαν δραματικὲς περιπέτειες μὲ τοὺς Ἰνδοὺς Τόμπας τῆς ἀνω Παραγουάης, ποὺ χρησιμοποιοῦν δηλητηρίασμένα βέλη. Ἀλλοτε πάλι, οἱ Ἰνδοὶ Μπαρίπαρος τοῦ ἔστησαν ἐνέδρα, σκότωσαν τοὺς τέσσερες συντρόφους του, πλῆθυναν καὶ τὸν ἴδιον σαρὰ στὸ κεφάλι καὶ τὸν ἐγκατέλειψαν, νομιζόντας τὸν νεκρόν. Αὐτὸς ὅμως κατάρθωσε καὶ πάλι νὰ σωθῇ.

Σ' ἕνα τελευταῖο λοιπὸν ταξεῖδι του, ποὺ διήρκεσε 8 μῆνες, πάντοτε γιὰ τὴν ἀναζήτησι κασιτέρου, παρατήρησε ὅτι εἶχαν καταστραφῇ ὅλα τὰ φωτογραφικὰ φιλμ, ὅταν νὰ τὰ εἶχαν ἐκπληρώσει ἀόρατες ἀκτινοβολίες. Ὅλη ἡ περιφέρεια ποὺ πέρασε, σὲ ἑκατὶ ἑκατοντάδων χιλιόμετρων, ἦταν πλουσία σ' ἕνα βαρύτατο ὀρυκτὸ, ποὺ φαίνονταν ὅτι περιείχε οὐράνιον.

Πολλὰ δειγμάτια, ποὺ μάζεψε τότε καὶ φέλαξε σὲ σακκίδια, προκαλέσαν πληγὴς στὸ δερμα τῶν μουσουλίων του. Καὶ τὰ φάρμακα, ποὺ περιέχονταν στὰ μπουκαλάκια τοῦ μικροῦ φορητοῦ φαρμακείου του, εἶχαν γίνῃ ραδιενεργά.

Κατὰ τὴν γνώμη τοῦ Γκουτιέρρεζ, τὸ κοιτάσμα αὐτὸ τοῦ οὐρανίου εἶνε τόσο σπουδαῖο, ὥστε θὰ πᾶρῃ τὰ πρωτεῖα ἀπ' τὰ κοιτάσματα τοῦ Καναδά καὶ τῶν Οὐραλίων. Ὁ γεωλόγος σκοπεύει νὰ ἐναγυρίσῃ γιὰ μιὰ καινούργια ἐξερεύνησι, ἐφοδιασμένος μὲ εἰδικὰ ραδιομετρικὰ μηχανήματα.

Μὲ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ αὐτοῦ-ἂν τὴν ἐπιβεβαιώσουν νεότεροι ἐρευνεὺς κί ἀναλύσεις ὁ Γκουτιέρρεζ μπορεῖ νὰ ἐλπίσῃ γιὰ τὴν ἑαυτοῦ πλουσιωτέρου ἀνθρώπου τοῦ κόσμου, ἔρ' ὅσον θὰ διαβῇ τὸ πολυτιμώτερο γιὰ τὴν ἐποχὴ μας μέταλλο: τὸ οὐράνιον. Δὲν ἔχει παρὰ νὰ ζητήσῃ νὰ τοῦ παραχωρηθῇ ἀπ' τὴ Βολιβία τὸ Κουβέρνο τοῦ μεταλλείου ποὺ ἀνακάλυψε. Ὡστόσο τὸν βασανίζει ἕνα φόβος ὄχι τόσο ἀδικαιολόγητος: Ὅτι θὰ τὸ μάθουν τὰ ἑνά ἱσχυρὰ τράστ καὶ θὰ τοῦ παίξουν ἀσχημα παιχνίδια, θὰ τὸν ἐξοντώσουν, γιὰ νὰ σφετερισθοῦν τὸ μεταλλεῖο του!

— Τὸ οὐράνιον, λέει, εἶνε στήν ἐποχὴ μας διὰ καὶ τὸ πετρέλαιο, ποὺ τὸ διαχειρίζονται σήμερα διεθνή τράστ καὶ ἔξενες Κυβερνήσεις. Ἐνας ἄνθρωπος μόνος, ὅπως ἐγώ, δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ τίποτε...

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ Σάντα - Κρουζ ντὲ λα Σιερρα ἀρχίζει νὰ γίνῃται διάσημη σ' ὅλοκληρον τὸν κόσμον, ὅταν καινούργιο ἀστὴρ ποὺ ἀνατέλλει. Τὸ ὄνομα τῆς σημαίνει ὁ Ἱερός Σταυρός τοῦ Βουνοῦ. Τὴν ἔχτισαν οἱ Ἰσπανοὶ κατακτητὰς στίς παρυφᾶς τοῦ παρθένου δάσους, ποὺ ἀπλώνεται ὡς τὰ σύννεφα τῆς Βραζιλίας καὶ τῆς Ἀργεντινῆς.

Τὰ σπῆτια τῆς εἶνε παράξενα, μὲ στέγες ποὺ κατεβαίνουν πολὺ χαμηλὰ καὶ ἀκουμποῦν πάνω σὲ στύλους σημημένους στὰ πεζοδρόμια. Δὲν ἔχουν κανένα δρόμο λυθόστρωτο. Ὅλοι εἶνε σκεπασμένοι μὲ ἄμμο. Ὅταν ἀρχίσουν οἱ ραγδαίες βροχές, μεταβάλλονται ὅλοι σὲ κανάλια, κί ἡ πόλις γίνεται σωστὴ Βενετία τῶν τροπικῶν. Σὲ κάθε σταυροδρόμῳ τῆς, ὁ πᾶρχει μιὰ σειρά πασσαλῶν καμμένων στὴ γῆ, ποὺ φαίνονται σὰν ξεροὶ κορμοὶ δένδρων. Ἡ κορυφὴ τοῦ σταυροδρόμου εἶνε τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεοῦ, κί ἐπὶ τρέπονται νὰ περᾷ κανεῖς ἀπ' τὸ ἕνα πεζοδρόμιον στὸ ἄλλο πατώντας πάνω σ' αὐτοὺς, χωρὶς νὰ βρῇ καθόλου τὰ πόδια του.

Ἡ ἀγνοιστὴ ὡς τώρα αὕτη νοτιοαμερικανικὴ πόλις, ποὺ φαίνονταν καταδικασμένη σὲ μιὰ αἰώνια μοναξιά, προημυρεῖται πρὶν νὰ γίνῃ πολὺ γρήγορα τὸ κέντρον τοῦ ἐνδιαφέροντος ὅλου τοῦ κόσμου.

ΠΟΖΕ ΚΟΥΡΤΕΒΙΑ

★ Τὸ ἔτος 1210, ὁ κόμης ντὲ Νεβέρ κατέφυγε στὰ γαλλικὰ δικαστήρια γιὰ μιὰ κτηματικὴ διαφορὰ τοῦ μὲ τὴν πόλιν τοῦ Παριζι. Ἡ ἐκτελεστὴ ἀπόφασις ἐξεδόθη τὸ 1848!

Ἡ μόνη ἀγάπη τῆς ζωῆς τῆς

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΠΕΤΡΟΣ, 45 ἐτῶν.

ΜΑΡΘΑ, 40 ἐτῶν.

(Σ' ἕνα σαλόνι στὸ σπῆτι τῆς Μάρθας.

Ὁ Πέτρος καὶ ἡ Μάρθα συνομιλοῦν).

ΠΕΤΡΟΣ: Εἰώ, Μάρθα, σὰς ἀγαποῦσα

πάντα, μὰ δὲν τολμοῦσα νὰ σὰς τὸ πῶ...

ΜΑΡΘΑ: Τὸ εἶχα καταλάβει ὅτι μ' ἀγα-

πάτε, ἀλλὰ δὲν θέλετε νὰ παντρευτῆ.

ΠΕΤΡΟΣ: Μάρθα... Εἰμαι πρόθυμος καὶ

τώρα, ἂν θέλετε, νὰ σὰς δώσω τὴν καρδιά

μου καὶ τ' ὄνομά μου.

ΜΑΡΘΑ: Ὁ, φίλε μου!... Τώρα εἶνε

ἀργὰ παιδ, ἀγαπητὲ μου...

ΠΕΤΡΟΣ: Μὴν τὸ λέτε αὐτό. Ἐκτὸς ἂν

ζῆτε μὲ τὴν ἀνάμνησι τῶν παλῶν σὰς

περιπετειῶν. Εἰμαι βέβαιος πὼς θάχατε

πολλὰς αἰσθηματικὰς περιπέτειες στὴ ζωὴ

σας. Ἡσάστε τόσο ὠραία! Κί' ἐξακολου-

θεῖτε νὰ εἰσθε!

ΜΑΡΘΑ: Εἰώ περιπέτειες!... Ἀ, ὅχι,

ὅχι... Εἶχα πάντα πολὺ δύσκολο γούστο.

Ἦμιον περὶ φανερὰ καὶ ἱδιότροπ. Ναί. Ἐξ

αἰτίας μάλιστα τῆς περὶ φανερὰς μου φαν-

τάζονταν ὅλοι ὅτι δὲν εἶχα καθόλου καρ-

διά. Δὲν ἤξερα ὅτι εἶχα κί' ἐγὼ κάποιο

ἰδεώδες. Ὅλοι οἱ ἄνδρες ποὺ γνῶριζα,

μὲν φαίνοντο τόσο κουτοὶ, τόσο πα-

ροῦ, τόσο μονότροποι!...

ΠΕΤΡΟΣ: Καὶ τὸν τύπο τὸν ὁποῖο ὄνει-

ροπολοῦσατε, τὸν συναντήσατε ποτὲ στὴ

ζωὴ σας, ἢ ὄχι;

ΜΑΡΘΑ: Ναί, ἔλπιζα ὅτι ἐπὶ τέλους,

κάπου θὰ συναντούσα τὸν ἄνθρωπο τῶν

ὀνείρων μου...

ΠΕΤΡΟΣ: Καὶ σὲ ποῖο μέρος τῆς γῆς

τὸν βρήκατε;

ΜΑΡΘΑ: Ἀκούστε. Θὰ σὰς διηγηθῶ τὴν

μόνη ἐρωτικὴ περιπέτειά τῆς ζωῆς μου.

Τὸ μόνο γεγονός ποὺ μοῦ εἶμινε ἀξέ-

χαστο...

ΠΕΤΡΟΣ: Ἀκούω, Μάρθα.

ΜΑΡΘΑ: Λοιπὸν ταξιδεῖσα κάποτε γιὰ

τὸ Ἀλγέρι. Ἐλευθέρη κί ἀνεξάρτητη

ὅπως ἦμιον πάντα στὴ ζωὴ μου, πηγαῖνα

μόνη μου ὅπου θέλεα... Ἐπειδὴ τοξεί-

δεσα συχνὰ, ἦμιον συννησμένη στὴ θά-

λασσα. Δὲν μ' ἐπείραζε ἡ τρικυμία. Καὶ

στὸ ταξεῖδι αὐτὸ εἶχαμε τρομερὴ θάλας

οστραρχά. Ἀλθιθὸν χαλασμοῦ... Ὅλοι ἦ-

σαν κατὰ στίς καμίνες τοὺς καὶ μόνον

ἐγὼ ἔμεινα ἐσπλωμένη μὲ μιὰ σοῖζ-λόγκ

πάνω στὸ κατάρωμα. Θαύμαζα τὴν ἀ-

γριεμένη θάλασσα κί' ἀκούνα μ' εὐχαρί-

σται τὴν ἄγρια καὶ κατακρόνια μουσικὴ

τῆς. Μοῦ φαίνονταν ὅτι βρισκόμην σ' ἕνα

συννεῖο, ἀνάμεσα στὸν οὐρανὸν καὶ στὴ

θάλασσα... Ἐξάφνα ἕνα πελώριο κύμα

ἐσάκαε πάνω στὸ κατάρωμα, μ' ἀρπάξε,

μὲ τὰ πόδια καὶ τοῦ καὶ μὲ παρέσυρε

στὴ θάλασσα!

ΠΕΤΡΟΣ: Ὁ, Μάρθα! Καὶ πὼς σωθῆκα-

Ένας καταπληκτικός ΡΑΔΙΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ

Οι αξιοθαύμαστες ικανότητές του

Πριν από λίγες μέρες πέθανε στο Μπουρμπουάνας ένας ραδιοισθητικός παγκοσμίως φημής, που η ικανότητά του ν' ανακαλύπτει διάφορα πράγματα με το έγκρεμμάς είχε καταπληξήσει τους μεγαλύτερους επιστήμονες της εποχής μας.

Γιατί ο Ζοζέφ Τρέβ — αυτό είναι το όνομά του — εργαζόταν όχι μόνον επί τόπου, αλλά και πάνω σε χάρτη ή σχεδιάγραμμα, σε απόσταση εκατοντάδων χιλιομέτρων από το μέρος όπου βρισκόταν ένα υπόγειο ρεύμα νερού, ένα μεταλλεύμα κτλ. και ποτέ δεν είχε αποτύχει στις υποδείξεις του.

Ανάμεσα σε πολλές άλλες επιτυχίες του, είχε αξιοσημείωτη η ανακάλυψη της ακριβούς τοποθεσίας ενός ορυχείου χρυσού στη Μαδαγασκάρη, που ο Ζοζέφ Τρέβ έκανε χωρίς να μετακινήσει καθόλου από τη θέση του, ή υποδείξεις σε μια διάβαση εξερευνητών ενός νεκροταφείου ελεφάντων στο Γκαμπόν, ο καθορισμός της ακριβούς τοποθεσίας ενός δάσους, από όπου θα περνούσε μια ώριμη δάσος, ή ακόμα και την ανακάλυψη ενός ορυχείου χρυσού, που ο Ζοζέφ Τρέβ έκανε χωρίς να μετακινήσει καθόλου από τη θέση του, ή υποδείξεις σε μια διάβαση εξερευνητών ενός νεκροταφείου ελεφάντων στο Γκαμπόν, ο καθορισμός της ακριβούς τοποθεσίας ενός δάσους, από όπου θα περνούσε μια ώριμη δάσος, ή ακόμα και την ανακάλυψη ενός ορυχείου χρυσού, που ο Ζοζέφ Τρέβ έκανε χωρίς να μετακινήσει καθόλου από τη θέση του.

Κάποτε, είχε πάει να επισκεφθεί τον Τρέβ ένας γνωστός απόρρητος, ο Φελισιέν Μυνέ. Τό αλόγος του — ήταν ένα άλλο γέλιο έκλεκτο ράσος που είχε κερδίσει πολλά πρώτα βραβεία στις κούρσες — είχε πέσει κατά τη διάρκεια μιας προπόνησής και, μ' όλο που δεν έφερε κανένα εξωτερικό τραύμα, ή κατάσταση του ήταν πολύ άσχημη. Οι κτηνίατροι που τον είχαν εξετάσει δεν είχαν ανακαλύψει τίποτα.

Ο Τρέβ πήρε το έγκρεμμάς του και άρχισε να εξετάζει το άλογο. Έπειτα από μερικά λεπτά είχε κάμει τη διάγνωση του. Τό αλόγο είχε πάει μια ελαφρή θλάση του έκτου σπονδίου.

Ο Τρέβ πήρε το έγκρεμμάς του και άρχισε να εξετάζει το άλογο. Έπειτα από μερικά λεπτά είχε κάμει τη διάγνωση του. Τό αλόγο είχε πάει μια ελαφρή θλάση του έκτου σπονδίου.

δύλου. 'Η θεραπεία του σ' άπαιτούσε 38 ημέρες. Έτσι και έγινε.

Κάποτε άλλοτε ο Τρέβ βρισκόταν στο Παρίσι, στο σπίτι της κυρίας Κάρλτον, συζύγου ενός λατρού από τη Νέα Υόρκη.

Η οικοδόσποινα τον παρακάλεσε τότε να της περιγράψει το νέο λατρείο του συζύγου της, που, σ' ένα τελευταίο γράμμα του, της έγραφε ότι είχε μετοικήσει σε άλλο διαμέρισμα.

Ο Τρέβ με το έγκρεμμάς του και πάλι όχι μόνο περιέγραψε αυτό το λατρείο, αλλά έκανε και ένα λεπτομερές σχέδιο-γράμμα του. Υπέδειξε επίσης ένα ώριμο σημείο, όπου θα έπρεπε να βρίσκεται κάποιο αντικείμενο, που εξέπεμπει γύρω του ισχυρότατες ακτινοβολίες.

Τό αντίκειμενο αυτό, είπε, μοιάζει με μια χορεύτρια που βρίσκεται εμπρός σ' έναν καθρέπτη.

Η κυρία Κάρλτον, που είχε κινηθεί ή περιέργειά της, έστειλε αμέσως αυτό το σχεδιάγραμμα με τις υποδείξεις του Τρέβ στο σύζυγό της, που, όπως είπαμε, βρισκόταν στη Νέα Υόρκη, δηλαδή σε απόσταση 6.000 χιλιομέτρων.

Η απάντησή έφθασε έπειτα από λίγο καιρό. Τό σχεδιάγραμμα του λατρού ήταν ακριβέστατο. Όσον αφορά τό αντίκειμενο που εξέπεμπει ακτινοβολίες έπρόκειτο για ένα αγαλματάκι μιας Ταναγραίας χορεύτριας, που ο μεγάλος πέλος της ανεμίζονταν αλόγυρα (ο καθρέπτης του Τρέβ).

Αξιοσημείωτη είναι επίσης ή ακόλουθη περιπέτεια:

Ένας κατασκευαστής μηχανών ήλθε μία μέρα να βρή τον Τρέβ και τού είπε:

— Έχω μια τροχιστική μηχανή, που έχει κάποιο ελάττωμα. Ούτε ο κατασκευαστής της, όμως, ούτε κανείς άλλος μπορεί να τό ανακαλύψει.

Της, όμως, ούτε κανείς άλλος μπορεί να τό ανακαλύψει. Ο Τρέβ ζήτησε τότε ένα λεπτομερές σχεδιάγραμμα της μηχανής και, αφού τό εξέτασε με τό έγκρεμμάς, ανακάλυψε μία μικρή παρέκκλιση μερικόν δεκάτων του χιλιοστού μέτρου στον άξονα του κυλίνδρου.

Έπειτα από την αναγκαία επιδιόρθωση, ή τροχιστική μηχανή έλειτούργησε περίφημα.

Κάποτε άλλοτε, είχε οργανώσει ένα μεγάλο κυνήγι στο Άτλ-Μάρν. Ο Τρέβ βρισκόταν στο Σημόν μαζί με άλλους κυνηγούς, ανάμεσα στους οποίους ήταν και κάποιος Ντρυμόν, ιδιοκτήτης ενός μεγάλου τυροκομείου.

Πριν από μερικές ημέρες, ο Ντρυμόν είχε στείλει στο Σημόν μερικά τυριά, που δεν είχαν σφραγιστεί ακόμα.

Παρακαλέσας τον Τρέβ να εξετάσει τί συνέβαινε. Έκείνος ζήτησε ένα χάρτη της περιοχής και αφού έκανε την απαιτούμενη εξέταση με το έγκρεμμάς του, είπε:

— Έπληξαν τα τυριά στο σταθμό του Μπάρ-Λέ-Ντύκ την Τετάρτη. Την Πέμπτη και την Παρασκευή ήταν εκεί ακόμα. Τό Σάββατο τό άπόγευμα, όμως, δεν βρισκονται εκεί. Τό δέμα ζυγίζει 8 κιλά...

Κάνετε λάθος, τον διέκοψε ο Ντρυμόν. Παρηγγείλα να στείλουν μόνον τέσσερα τυριά. Τό βάρος τους πρέπει να είναι, λοιπόν, τέσσερα κιλά.

— Έγώ βλέπω όκτώ κιλά, έπέμεινε ο Τρέβ. Τό δέμα ταξιδεύει αυτή τη στιγμή προς τό Σημόν. Θα φθάσει με τό τρένο των 11...

Πραγματικά, τό δέμα έφθασε τήν ώριμήν ώρα. Και περιείχε όκτώ τυριά. Κάποιος υπάλληλος του Τρέβ έλαβε βέβαια τέσσερα τυριά παραπάνω.

Τς καταπληκτικές αυτές επιτυχίες του Ζοζέφ Τρέβ, ή σημερινή επιστήμη τίς αποδίδει σε ένα είδος «υπερδράσεως», που προαναγγέλλεται από τό έγκρεμμάς προς την επιθυμητή κατάσταση. Τό έγκρεμμάς είναι δηλαδή τό μέσον που επιτρέπει στον ραδιοισθητήν ν' ασυγκινώνεται και ταυτόχρονα να καθοδηγεί στις ερευνές του.

ΤΙ ΤΡΩΝΕ οί φυλακισμένοι στην 'Αμερική

Ένα «μενού» που δά τό ζήλευαν οί καλύτεροι φαγάδες

Θά πιστεύατε ποτέ ότι οί λαμποδύται, οί εγκληματίαι, οί λαθρέμποροι και οί διαφόρων άλλων κατηγοριών κρατούμενοι που βρίσκονται στις φυλακές τού Άλκατράς της 'Αμερικής, τρέφονται με άφρονότερη και καλύτερη ποιότητος τροφή από τόν μέσο 'Αμερικανό πολίτη; Και όμως έτσι είναι.

Όταν ένας φυλακισμένος τού 'Αλκατράς πηγαίνει στην τραπεζαρία της φυλακής για τό πρώτο του, ζέρει ότι θά βρή εκεί την κομπόστα του, τό ριζογαλό του, βούτυρο, φρούτα, βιταμινούχο ψωμί, κλπ. Ένώ τό συνηθισμένο πρώτο έκατομυριών 'Αμερικανών είναι τό ενόνατο κουλούρι και καφέ δηλαδή.

Τό μεσημεριανό φαγητό στις φυλακές της 'Αμερικής, είναι κάτι που μόνο στις κοσμικές ταβέρνες μπορεί να τό βρή κανείς και άποστέλλεται από χοιρινό κοκκινιστό, ζωμό φρούτων, κρέμα ψημένες γλυκοπατάτες, σαλάτα λαχανικά με φρέσκα κρεμμυδάκια, τσάι με βούτυρα κλπ. Και τό βραδυό φαί επίσης των καταδικών είναι έξ ίσου άφρονό και έλκετό με τό μεσημεριανό.

Φαίνεται φυσικά παράξενο τό ότι ή 'Αμερικανική κυβέρνηση δείχνει τόσο μεγάλο ενδιαφέρον για ή διατροφή των καταδικών. Γιατί οί μισοί τουλάχιστον απ' τούς κατοίκους των 'Ηνωμένων Πολιτειών διατρέπουν χειρότερα από τούς φυλακισμένους κακοποιούς.

Αυτό δέν είναι αίτια, λέει ο Τ. Ντένσιον — γεωγραφιστής της Πολιτείας της Ν. Υόρκης — για ν' άδιαφορούμε για τό ζήτημα της διατροφής των φυλακισμένων μας. Γιατί, να είστε βέβαιοι, ότι ή κακή διατροφή των φυλακισμένων γίνεται τις περισσότερες φορές αίτια άπεριόρων πεινών στις φυλακές άποπειρών δραπέτευσως, διαπληκτισμών κτλ.

Πάντως τριβεί κανείς τά μάτια του από κατάπληξη άν τύχη ν' έπισκεφθεί την τραπεζαρία καμιάς άμερικανικής φυλακής την ώρα τού γευσιματός. Γιατί έκτός από τό άφρονα και έλκετό φαγητό δά ή πολύχρωμα τραπεζομάντιλα, πιτάκια από πορτοκάλι, πεστοτάκια, άπασπράπτοσαν καθάρηση, άνθοδοχεία με λουλούδια έπάνω στα τραπεζάκια.

Πολλοί φυλακισμένοι μετρούν τις ημέρες που έχουν μείνει στη φυλακή σύμφωνα με τά γεύματα. Ένας από αυτούς έλεγαν: — Βρίσκομαι στο φρέσκο τρέις... «μπανάνες» και τρέις «μέρες» (δηλαδή τρέις έβδομάδες και τρέις ημέρες, γιατί οί μπανάνες σερβίρονται μόνο, κάθε Παρασκευή!).

Αντίθετα με την λαϊκή έντύπωση, ότι οί φυλακισμένοι που κλείνονται στο άπομονωτήριο τρέφονται με σκέτο ψωμί και νερό, έτόνος ο Κ. Ντένσιον, έγώ σας βεβαιώνω ότι δέν στερούνται τίποτα από τό κανονικό μενού τους. 'Η μόνη διαφορά που υπάρχει είναι ότι τό φαγητό τους είναι άνούστο, γιατί λείπει από μέσα ή κανονική ποσότης άλατος, ντουμάς, κορυμειμάτος κτλ. Και οί ειδικοί βεβαιώνουν ότι αυτή ή τιμωρία είναι χειρότερη από ή νηστεία.

»'Η άμερικανική κυβέρνηση λοιπόν πιστεύει άπολύτως ότι ή καλή διατροφή συντελεί σημαντικά στο άσφρονισμό των κακοποιών. Γι' αυτό δέν πρόκειται να μειώσουμε την τροφοδοσία στις φυλακές μας κι' άς παραπονούνται μερικοί 'Αμερικανοί. Τό μόνο που μπορούμε να κάνουμε τώρα που τελείωσε ο πόλεμος, είναι τό να έχουμε όλοι για σύνημά μας τό έξης: «Νά έ-εσφαλισθ ή καλή διατροφή των 'Αμερικανών, να γίνη τουλάχιστον σαν των κακοποιών!».

•••

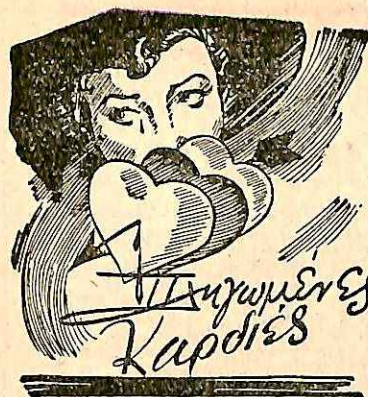
Ρεκτόρ πολέμων

Ο τέως βασιλεύς της 'Ιταλίας ΒΙ. κτωρ Έμμανουήλ έχει ένα παράξενο ρεκτόρ: της κηρύξεως πολέμων. Στα 46 χρόνια της βασιλείας του, κήρυξε 11 πολέμους — έκτός από την έπίθεσι κατά της 'Αλβανίας. Τό 1911 κήρυξε τον πόλεμο κατά της Τουρκίας, τό 1915 κατά της Αυστροουγγαρίας, τό 1916 κατά της Γερμανίας, τό 1936 κατά της Αιθιοπίας, τό 1940 κατά της Γαλλίας, της 'Αγγλίας και της 'Ελλάδος, τό 1941 κατά της Γιουγκοσλαβίας και της Σοβιετικής 'Ενώσεως, τό 1942 κατά των 'Ηνωμένων Πολιτειών, τό 1943 κατά της Γερμανίας και τό 1945 κατά της 'Ιαπωνίας.

•••

Ρεκτόρ πολέμων

Ο τέως βασιλεύς της 'Ιταλίας ΒΙ. κτωρ Έμμανουήλ έχει ένα παράξενο ρεκτόρ: της κηρύξεως πολέμων. Στα 46 χρόνια της βασιλείας του, κήρυξε 11 πολέμους — έκτός από την έπίθεσι κατά της 'Αλβανίας. Τό 1911 κήρυξε τον πόλεμο κατά της Τουρκίας, τό 1915 κατά της Αυστροουγγαρίας, τό 1916 κατά της Γερμανίας, τό 1936 κατά της Αιθιοπίας, τό 1940 κατά της Γαλλίας, της 'Αγγλίας και της 'Ελλάδος, τό 1941 κατά της Γιουγκοσλαβίας και της Σοβιετικής 'Ενώσεως, τό 1942 κατά των 'Ηνωμένων Πολιτειών, τό 1943 κατά της Γερμανίας και τό 1945 κατά της 'Ιαπωνίας.

Η άτυχη άνόπη της ΚΑΜΑΡΓΚΟ

Καμιά γυναίκα δέν κατέπληξε τόσο την εποχή της με την τέχνη της, όσο ή Καμάργκο. Σε ηλικία δεκάξη χρόνων ήταν κιόλας διάσημη και οί ώραιές της Αύλης τού Λουδοβίκου Ιδου έμμενούντο τό ντύσιμο, τις κινήσεις, τά φερσιματά της. «Έ-χόρεψε, άφηγείται ένας σύγχρονος, όπως ένα ωραίο λουλούδι, που ο ά-μεμος τό κάνει να ταλαντεύεται ά-νάλαφα πάνω στο μίσχο του κι' άλλοτε πάλι με τη μεγαλοπρέπεια του κύκνου που κυλάει πάνω στα ή-ρεμα νερά της λίμνης.»

Όστόσο, ή καρδιά της ήταν άκόμη άνέραστη.

Η Καμάργκο πλησίαζε τώρα τά δέκα όκτώ.

Την εποχή αυτή, ήλθε στο Παρίσι από τό μέτωπο της Φλάνδρας, όπου είχε διακριθ ή την τόλην και τό θάρρος του, ένας νεαρός ά-έγωιστικός, με ωραίο παρουσιαστικό και έλκυστικούς τρόπους, ο ύπο-κόμης ντε Μαρτέϊν.

Ένα βράδυ που είχε πάει στην Όπερα, ή υπέροχη χορεύτρια προ-κάλεσε την προσοχή του. 'Αλλ' οί πληροφορίες που τού έδωκαν γι' αυτό δέν ήταν καθόλου έθαρρυντικές. Θά ήταν πολύ δύσκολο, τού είπαν, να συγκινήσει την καρδιά της.

— Πολύ καλά, απάντησε ο νεαρός άέγωιστικός.

Τό ίδιο βράδυ, μόλις τελείωσε ή παράσταση, μπήκε στο καμαρίνι της χορεύτριας, την σήκωσε σαν ένα μικρό παιδί στα χέρια του και, τυλίγοντάς την μέσα στον εύρύχωρο μανδύα του, την έφερε μέσα στο άμάξι του.

Ός πού να συνέλθη από την κατάπληξή της ή Καμάργκο, τό άμάξι έτερε κιόλας πάνω στο λιθόστρωτο των παρισινών δρόμων.

Ο άνθρωπος που την είχε απαγάγει την είχε τοποθετήσει στο βάθος τού άμαξιού, τό έσωτερικό τού οποίου ήταν στρωμένο με πράσινο βελούδο και έστεκε τώρα αντίκρου της με ύφος πρόσχαρο κι' εύγενικό.

— Τί σημαίνει αυτό, κύριε; Έκα-με ή Καμάργκο, σπιλώνοντας πάνω του τά μεγάλα μάτια της, όπου έ-λαμπε ή κατάπληξή και ή όσνη.

— Σημαίνει ότι σας άγαπά, ά-πάντησε ο ύποκόμης.

— Όρατός τρόπος για να μού έκδηλώσετε την άγάπη σας! είπε ή χορεύτρια. Και από τότε χρονολο-γείται τό άσθημά σας.

— Από τό στιγμή που σας είδα. Θά έχουν περάσει τουλάχιστον δύο ώρες από τότε...

Τά μάτια της Καμάργκο άστρα-ψαν.

— Κύριε, είσατε πολύ άναιδής! φώναξε.

— Άλλά ήρέμησε και ξαναρώτησε: — Καί τί σκοπεύετε να κάμει τώρα;

— Θά ήταν μεγάλο λάθος σας άν φανταζόσαστε ότι πρόκειται να κα-ταχρασθώ τη γυναικεία άδυναμία σας, απάντησε ο ντε Μαρτέϊν. Θέ-

λωνα μόνο να σας δώσω την έκα-ρία να με άγαπήσετε και σεις...

— Μπορείτε να είσατε βέβαιος πως σας μισώ κιόλας, φώναξε ή χο-ρεύτρια.

Ο ύποκόμης χαμογέλασε.

— Θά έχω την ύπομνη να περι-μένω ως πού τό μίσος σας να με-ταβληθ ή σε άγάπη, είπε.

Σε λίγο, τό άμάξι έμπαινε κά-τω από τη βαρεία πύλη τού πύρ-γου τού Βελιζύ, που ανήκε στον ύ-ποκόμη.

Η Καμάργκο ήταν πειά φυλακι-σμένη.

— Άλλ' εκείνο που νόμιζε για φυ-λακή της έγινε πολύ γρήγορα ή έ-ρωτική φωλιά της.

Ο Μαρτέϊν ήταν ένας βαυμάσιος νέος, που δέν δυσκολεύθηκε να βρή τό δρόμο που έφερνε στην καρδιά της. 'Αλλωστε, άγαπούσε με έλλι-κρίνεια την Καμάργκο. Σκεπτόταν μάλιστα να την κάμη γυναίκα του, άδιαφορώντας για τις συστάσεις της οικογενείας του, που προσπαθούσε με κάθε τρόπο να τον κάμη να έ-γκαταλείψη την καλλιτέχνητά.

Στό άναμεταξύ, ο καιρός περνού-σε. Η Καμάργκο πούχε έξαναγυρί-σει στο Παρίσι εργαζόταν όλοένα και λιγώτερο στο θέατρο. Κάθε έμ-φανισί της ήταν όμως ένας άληθινός θρίσμβος, μία άποθέωσις.

Έκείνη την εποχή, ο πόλεμος ξα-νάρχισε στη Φλάνδρα.

Ο ντε Μαρτέϊν άναγκάστηκε τό-τε να φύγη για να τρέξη στο σύν-ταγμα του.

Η Καμάργκο είχε άπομείνει μό-νη.

Ένα βράδυ, βρισκόταν στο καμα-ρίνι της στην Όπερα, περιμένοντας τί στιγμή που θά την έδοποιούσαν για να βγ ή στη σκηνή.

Ξαφνικά, κάποιος χτύπησε στην πόρτα.

Ήταν ένας δραγώνος, που θά έ-πρεπε να έρχεται από πολύ μα-κριά, γιατί ήταν κατασκοπισμένος και μυσκισμένος στον ιδρώτα.

Όταν βρέθηκε μπρός στη νορεύ-τρια, έβαλε τό χέρι στο στήθος του και έβγαλε από εκεί ένα τσαλακω-μένο χαρτί. Πάνω σ' αυτό ένα τρε-μμένο χέρι είχε γράψει με κόκκινο μελάνι:

«Άγαπημένη μου, σε λίγο δέν θά ύπάρχω... 'Η τελευταία μου σκέ-ψις είναι για σένα...»

Τό γράμμα σταματούσε σ' αυτό τό σημείο. Μ' όλο που δέν είχε καμ-ιά ύπογραφή, ή Καμάργκο κατά-λαβε άμέσως ποιός ήταν ο άποστα-λεύς του και γύρισε ταραγμένη στο δραγώνο.

Κι' εκείνος της έξήγησε:

— Ο ύποκόμης ντε Μαρτέϊν πλη-γώθηκε σε μία έφοδο και πέθανε έ-πειτα από λίγη ώρα... Προτού να έσπυχθή, ζήτησε ένα σφερό, τό βύ-θισε μέσα στο αίμα που έτορεχε από την πληγή του και έγραψε μερικές λέξεις πάνω σ' ένα χαρτί, που μού τό έμπιστεύθηκε για να σας τό φέ-ρω...

— Έπειτα από μερικά λεπτά, ή Καμάργκο έμφανίζονταν στη σκηνή, πατώντας πάνω στις άκρες των λε-πτοκαμωμένων ποδιών της.

Ποτέ ο χορός της δέν ήταν τόσο άρμονικός, τόσο ύπέροχος, τόσο θείος, όσο εκείνο τό βράδυ...

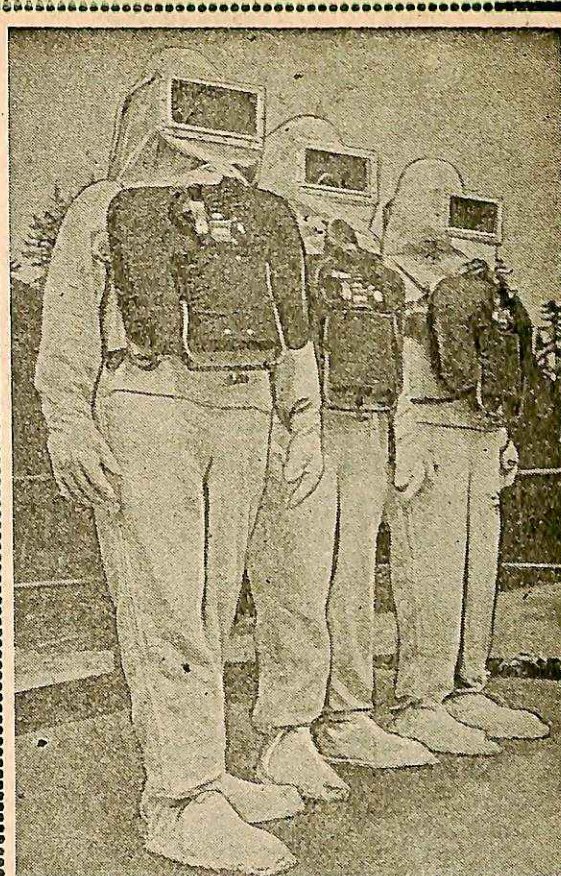
— Άλλά, σε μία στιγμή, σωριάστη-κε κάτω λιπόθυμη.

Από τότε, δέν ξαναεμφανίσθηκε πειά στο θέατρο. Καί, λίγο καιρό άργότερα, έγκατέλειψε τό Παρίσι και κλείστηκε σ' ένα σπίτι που ά-γόρασε στο προάστειο τού 'Αγίου 'Ονωρίου.

Χρόνια και χρόνια πέρασαν.

Ο κόσμος δέν είχε πειά κανένα ενδιαφέρον για ή μεγάλη καλλιτέ-χνηδα, που βυθίστηκε σιγά-σιγά μέσα στη σιωπή και τη λήθη...

Και μία μέρα την πήρε ο θάνα-τος για να την πάη κοντά στο λα-τρευτό της.

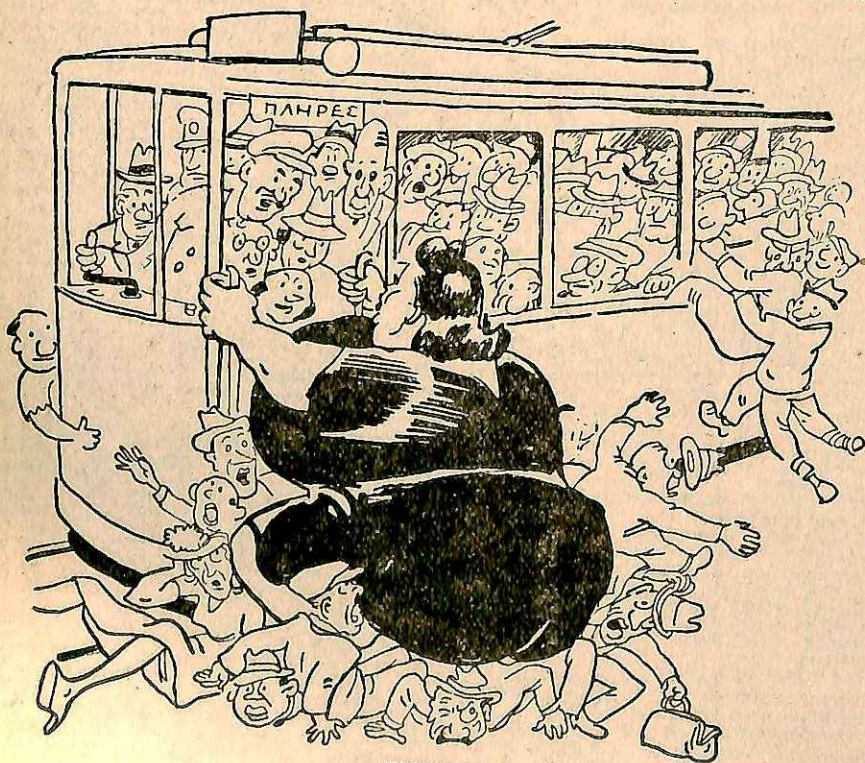
ΝΕΕΣ ΣΤΟΛΕΣ ΓΙΑ ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΕΣ

Τό άμερικανικό ναυτικό χρησιμοποιεί σήμερα γι-τούς άνδρες της πυροσβεστικής υπηρεσίας ειδικά προωπίδες, που παράγουν μόνες τους δαυγόνους εξουδετερώνοντας έτσι τον κίνδυνο της άσφυξίας. Έπίσης οί πυροσβέστες φορούν νέες ειδικές στο-λές από άμιντο. Με τόν τρόπο αυτό περνούν ά-φοβα μέσα από τις φλόγες και τούς άποπνικτικούς καπνούς.

ΜΙΑ ΠΟΛΥ... ΑΠΛΗ ΓΟΥΛΕΤΤΑ

Η άθοποιός Γκλόρια Σβόντερς άνεβαινει στο άυτο. κίνητό της, έπειτα από μία νυχτερινή διασκέδασι. Λυό πόλιμαν την συνοδεύουν για να την προστα-τεύσουν από ένδοχα μόνον έπίθεσι κακοποιών. Η «γουλεττα» της σ'αφ άποτελείται από ένα άπλό μαγιώ μπάνιου, στολισμένο με πολύτιμα πετράδια. Η αξία της ύπολογίζεται σε ένα έκατομμύριο δολλαρίων...

ΣΥΜΦΟΡΑ

Η Χοντρή μπαίνει στο τράμι...

Πρόλογος

Η ιστορία είναι γεμάτη από αποτροπαι και φρικιαστικά εγκλήματα, που ρίχνουν αιματηρές κηλίδες πάνω στις σελίδες της. Στις εποχές των μεγάλων αναταράξεων, αλλά και στις πιο ήρεμες, ακόμη, τα εγκλήματα συνέβαιναν πάντα, τον πόθο των ανθρώπων για την κατάκτηση της εξουσίας και του πλούτου κι' έβγαζαν κόκκινα τα χέρια ισχυρών δικαστών, νικηφόρων στρατηγών, φιλοδόξων κυβερνητών, που δεν δίστασαν να τα χρησιμοποιήσουν σαν το αποτελεσματικότερο μέσο για την επιτυχία των σκοπών των.

Κάτω από τη λάμψη του μεγαλείου, της δόξης και της δυναμείας των, απλώνεται μια ολόμαυρη σκιά, που μέσα στο βάθος της αναδεικνύονται ανατριχιαστικές οι μορφές των αντιπάλων ή των εχθρών τους, που τους παραμερίσαν από το έργο, το δηλητήριο ή το τσεκούρι του δημίου, γιά να απαλλαγούν από την ύλη και επικινδύνου παρουσία τους.

Στη σειρά των συναρπαστικών αφηγημάτων που ακολουθούν, τα δώσαμε τα πιο φρικιαστικά από αυτά τα εγκλήματα, που αναδεικνύουν την εποχή τους και που η αιματώδης ανάμνησή τους παραμένει πάντα ζωντανή μέσα στην ιστορία.

Ο αιματοβαμμένος Κλοθάριος

Κατά το έτος 526, ο βασιλιάς της Ορλεάνης Κλοδομύρ, γυρίζοντας από μια νικηφόρο εκστρατεία στην πρωτεύουσά του, έπεσε σ' ένα δρόμο των εχθρών του κοντά στη Βεζερδόν κι' έπειτα από γενναία αντίσταση, σωριάστηκε νεκρός, μαζί με όλους τους ακόλουθους του, προτού οι στρατιώτες του, προφθάσουν να τρέξουν γιά να τον βοηθήσουν.

Η εκδίκηση αυτή ήταν μια δίκαιη τιμωρία. Λίγο καιρό προηγουμένως, ο Κλοδομύρ είχε συλλάβει τον βασιλιά της Βουργουνδίας Σιγισμόνδο και τον είχε ρίξει ζωντανό μέσα σ' ένα πηγάδι, μαζί με ολόκληρη την οικογένειά του, τους στρατηγούς και τους αλκίους του.

Ο Κλοδομύρ, πεθαίνοντας, άφησε τρεις γιους, τον Θεοδοφόρο, τον Γκοντέρ και τον Χλωδοάλδο, που ο μεγαλύτερος απ' αυτούς ήταν μόλις δέκα χρονών.

Οι δύο αδελφοί του πεθαμένου βασιλιά, ο Χιλδεμάρτος και ο Κλοθάριος, βασιλεύαν ο πρώτος στο Παρίσι και ο δεύτερος στη Σουασόν.

Μόλις έμαθε το θάνατο του Κλοδομύρ, ο Χιλδεμάρτος έτρεξε κοντά στον βασιλιά της Σουασόν.

Μαντέυω το σκοπό του έρχομαι σου, του είπε ο Κλοθάριος. Γιατί κι' εγώ όπως και σύ φλέγομαι από την επιθυμία να εκδικηθώ το θάνατο του αδελφού μας.

Ο Χιλδεμάρτος έκαμε μια άοριστη κίνηση.

— Έχουμε πάντα καιρό γιά την εκδίκηση, απάντησε. Πρέπει πρώτα να εξασφαλίσουμε το βασίλειο του Κλοδομύρ.

— Θα το μοιράσουμε στους τρεις γιους σου, είπε ο Κλοθάριος.

— Οι γιοι του Κλοδομύρ είναι μικροί ακόμη, παρατήρησε ο Χιλδεμάρτος και γιά ένα διάστημα θα μπορέσουμε ίσως να τους έχουμε στην εξουσία μας. Αλλά όταν θα μεγαλώσουν, ποιος μας εγγυάται ότι δεν θα γίνουν εχθροί μας;

— Έχεις δίκιο, συμφώνησε ο Κλοθάριος. Είναι προτιμότερο ν' ανακηρύξουμε βα-

σιλιά μόνον τον ένα απ' αυτούς.
— Τόσο το χειρότερο, είπε ο Χιλδεμάρτος. Ο ένας θα είναι ισχυρότερος από τους τρεις και, αν αποφασίσει κάποτε να γίνει εχθρός μας, ο κίνδυνος θα είναι ακόμη μεγαλύτερος. Έχω ένα άλλο σχέδιο...

— Σέ ακούω, είπε ο Κλοθάριος, σκάβοντας προς το μέρος του.

Ο Χιλδεμάρτος του μίλησε γιά πολλήν ώρα. Κι' όταν τελείωσε, μια αμαρτηρή συμφωνία είχε κλεισθή μεταξύ των δύο αδελφών.

Μερικές ημέρες αργότερα, ο Χιλδεμάρτος και ο Κλοθάριος έφθαναν στην Ορλεάνη.

Αμέσως έστειλαν τον Αρκάδιο, έναν από τους προκρίτους της πόλεως του Κλερμόν, στην Κλατίον, τη μητέρα τους, που είχε πάρει κοντά της τα τρία εγγόνια της, τα παιδιά του Κλοδομύρ.

Ο Αρκάδιος κρατούσε στα χέρια του ένα μεγάλο φαλλίδι και ένα γυνώ ξίφος.

— Ω, δοξασμένη Βασιλίσα, είπε, οι γιοι σου και αὐθένται μου επιθυμούν να μάθουν ποιά είναι η θέλησίς σου σχετικά με τα τρία εγγόνια σου, τα παιδιά του Κλοδομύρ. Η διαταγή σου είναι να τους κόψουν τα μαλλιά και να τα στείλουν σε μοναστήρι ή να τα θανατώσουν;

Η δυστυχισμένη κλατίον άφησε μια σπαρακτική κραυγή. Το τρομαγμένο βλέμμα της σταματούσε τότε στο φαλλίδι και πίσω στο γυνώ ξίφος.

Στο τέλος, ενώ τα νύχια των χειρών της χωνόνταν μέσα στο στήθος της, απάντησε:

— Αν τα παιδιά του Κλοδομύρ δεν πρόκειται να κληρονομήσουν τον πατέρα τους, προτιμώ να τα ιδώ νεκρά παρά κουρεμένα.

— Έπειτα, σαν η απάντησή αυτή να είχε εξαντλήσει τις δυνάμεις της, σωριάστηκε κάτω λιποθύμη.

Ο Αρκάδιος, κάνοντας ότι δεν είχε προσέξει τη λιποθυμία της, υποκλίθηκε μπροστά της και είπε:

— Θα γίνω το θέλημά σου, Βασιλίσα! Έπειτα, έτρεξε να φέρει την απάντησή της στους δύο αδελφούς.

— Η Βασιλίσα είναι σύμφωνη μαζί μας, είπεν ο Κλοθάριος.

Διέταξε τότε να οδηγήσουν τα παιδιά του αδελφού του μπροστά του. Αλλά οι φρουροί του μόνο το Θεοδομάρτο και τον Γκοντέρ μπόρεσαν να βρουν. Μερικοί μοναχοί είχαν κρύψει το μικρότερο, τον Χλωδοάλδο, σ' ένα γειτονικό μοναστήρι.

Ο Κλοθάριος, χωρίς να διστάσει καθόλου, έπεισε το Θεοδομάρτο από τα μαλλιά, τον έβλωσε χυμό και του έχωσε το μαχαίρι του κάτω από τη μασχάλη.

Το σώμα του δυστυχισμένου πρίγκιπα συσπάστηκε μερικές φορές κι' έπειτα έμεινε ακίνητο, ενώ μια λίμνη αίματος σχηματιζόταν ολόγυρά του.

Τη στιγμή εκείνη, ο μικρότερος αδελφός του Γκοντέρ, που ήταν μόλις έπτά χρονών, έτρεξε κοντά στο Χιλδεμάρτο, τον έπιασε από τα γόνατα και του είπε κλαίγοντας με λυγμούς:

— Βοήθησε με, καλέ μου θείε, γιά να μην έχω κι' εγώ την τύχη του αδελφού μου!

Τα λόγια αυτά και το θέαμα του σκοτωμένου Θεοδομάρτου συνεκίνησαν τον Χιλδεμάρτο, που είχαν αρχίσει να μεταμελήται γιά το αιματηρό σχέδιό του.

Αφόνα δάκρυα κυλούσαν τώρα από τα μάτια του.

— Μά τι το έλαμπε αυτό το τζι και το έβαλεν στη γυάλα, — Μά τι σήμερα δεν έφριζε κανένα περσίταρο!..

(Σταύρος Θ. Δημητριάδης)

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΙΟΧΗΣ

— Μά τι το έλαμπε αυτό το τζι και το έβαλεν στη γυάλα, — Μά τι σήμερα δεν έφριζε κανένα περσίταρο!..

(Σταύρος Θ. Δημητριάδης)

— Μά τι το έλαμπε αυτό το τζι και το έβαλεν στη γυάλα, — Μά τι σήμερα δεν έφριζε κανένα περσίταρο!..

(Σταύρος Θ. Δημητριάδης)

— Μά τι το έλαμπε αυτό το τζι και το έβαλεν στη γυάλα, — Μά τι σήμερα δεν έφριζε κανένα περσίταρο!..

(Σταύρος Θ. Δημητριάδης)

«Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ» μέ 60 σελίδες

Μονίμως από σήμερα

Ο «Θησαυρός» εύρσκεται στην ευχάριστον θέσιν ν' ανακινώσιν στους αναγνώστας του ότι από το σημερινό τεύχος θα εκδίδεται μονίμως με 60 σελίδες. Δηλαδή οι σελίδες του περιοδικού αυξήσαν κατά 20, ήτοι από 40 που ήταν μέχρι σήμεραν γίνονται 60.

Εναντι της θυσίας αυτής ο «Θησαυρός» δεν ζητεί από τους αγαπητούς αναγνώστας του παρά 100 μόνον δραχμές. Η τιμή του δηλαδή έγινε 700 δραχμές αντί των 600.

Όπως αντιλαμβάνεσθε σάς προσφέρουμε μισόν ακόμη «Θησαυρό» και σάς επιβαρύνουμε μ' εκατό μόνον δραχμές.

Μάτια του και, πλησιάζοντας τον αδελφό του, του είπε:

— Σέ ικετεύω, αγαπημένε μου αδελφέ, χάρισέ μου τη ζωή του μικρού Γκοντέρ. Σ' ανταλλάγμα θα σου δώσω ό,τι μου ζητήσεις.

Στά λόγια αυτά, ο Κλοθάριος φούρξ από το κακό του.

— Μου ζήτης να χαρίσω τη ζωή στον Γκοντέρ; φώναξε. Αλλά τίνος είναι αυτό το σχέδιο; Μήπως εγώ σε παρεκίνησα στο εγκλημα; Μεταμελείσαι, λοιπόν, τώρα;

Διώς το παιδί από κοντά σου ή αλλιώς έτοιμάσουν να πεθάνει σ' τη θέσι του!

Ο Χιλδεμάρτος δεν είπε τίποτε άλλο. Έσπρωξε προς το μέρος του αδελφού του τον Γκοντέρ και αποτραβήχθηκε στο βάθος της αίθουσας.

Ο Κλοθάριος έπιασε τότε το μικρό από τα μαλλιά, όπως είχε κάμει και γιά τον αδελφό του, και τον θανάτωσε, χτυπώντας τον με το μαχαίρι του κάτω από τη μασχάλη.

Αλλά ο αίμοσταγής Κλοθάριος δεν έσταμάτησε σ' αυτό το εγκλημα. Λίγο καιρό αργότερα, δηλητηρίασε τον αδελφό του Χιλδεμάρτο και ένωσε κάτω από το σκήπτρο του το μεγαλύτερο μέρος της Γαλιίας.

Στο αναμεταξύ, όμως, είχαν επαναστατήσει εναντίον του ο γιος του Κράμ. Ο Κλοθάριος εξεστράτευσε εναντίον του, τον ένικησε και κατόπιν τον έκλεισε μαζί με όλη την οικογένειά του μέσα σε μια καλάβα, όπου τους έκαμε ζωντανούς, βάζοντας φωτιά με τα ίδια του τα χέρια.

Μ' αυτό τον τρόπο διατηρούσαν στην περιόδο αυτή τη δύναμή τους. Οι θρόνοι ήσαν βουτηγμένοι στο αίμα και στηρίζονταν σε σωρούς πτωμάτων.

ΝΤΟΣΣΟΥ: Αύριο θα είσαι κι ο σε κανένα νοσοκομείο ή στο φρενοκομείο.

ΝΤΟΣΣΟΥ: Δεν με πιστεύεις; Αμφοδάλεις; Στοιχηματίζω, ότι θα το φάω το μάτι του Ντυπόν.

ΓΚΑΡΝΙΕ: Στοιχηματίζεις είπες; Μιλάς σοβαρά;

ΝΤΟΣΣΟΥ: Σοβαρώτατα.

ΓΚΑΡΝΙΕ: Αν αποτύχης θα πληρώσης τα έξοδα ενός γεύματος.

ΝΤΟΣΣΟΥ: Κι' αν πετύχω κι' ως μονομάχος κι' ως κυνηγός θα πληρώσης το γεύμα εσύ.

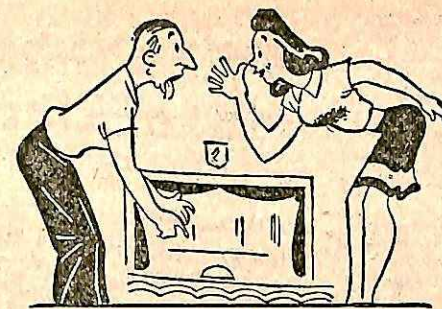
ΓΚΑΡΝΙΕ: Συμφωνώτατοι. Σε συμβούλευω μάλιστα να πληρώσης από τώρα. Σε βλέπω ντροπισσάμενον και ρεζίλεμένον, φτωχέ μου φίλε.

ΝΤΟΣΣΟΥ (αφρίζοντας): Αυτό θα το δούμε. Σου είπα διψά αίμα. Θα φάω κάμιο.

(Ο Ντοςσού φεύγει πάνοπλος, φουριάς, άρπιαμένος.)

ΓΚΑΡΝΙΕ (τρίδοντας τα χέρια του): Τόν βλάκα! Θα πάθω νίκες. Το έχω σ' γουρτο το γεύμα.

(Το απόγευμα της άλλης ημέρας ο Γκαρνιέ μιλάει γεμάτος κέφι με τους φί-

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

ΖΑΝ ΓΚΑΡΝΙΕ. ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΕΡΙΚΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΓΚΑΡΝΙΕ.

(Στο σπίτι του Γκαρνιέ. Ο Ζαν βηματίζει πάνω κάτω στο γραφείο του άκεφος. Έξω από την πόρτα κι' εμφανίζεται ο φίλος του Πιέρ Ντοςσού πάνοπλος. Κρατάει μια καραμπίνα κι' απ' τόν ώμο του κρέμεται μια θήκη πιστολιού από την οποία αν έβλεπε η κνήμη του όπλου.)

ΓΚΑΡΝΙΕ (κατάπληκτος): Ντοςσού, τρέλλομαι; Που στο διάβολο πηγαίνεις έτσι πάνοπλος; Πρόκειται να κυνηγήσης αγρία θήρα στην Αφρική; Κήρυξες πόλεμο εναντίον της πεθεράς σου;

ΝΤΟΣΣΟΥ (που κατά τα άλλα είναι άνθρωπος του θεού): Τρέμε γή!... Αυτή τη φορά θα τρέψω αίμα... αίμα!...

ΓΚΑΡΝΙΕ: Τρελλάθηκες Ντοςσού; Θα φωνάξω την αστυνομία. Τί έπαθες;

ΝΤΟΣΣΟΥ: Μονομαχά αύριο το πρωί! ΓΚΑΡΝΙΕ: Με την καραμπίνα;

ΝΤΟΣΣΟΥ: Όχι, η καραμπίνα είναι γιά το κυνήγι. Θα μονομαχήσω με πιστόλι.

ΓΚΑΡΝΙΕ: Μονομαχία! Κυνήγι! Έσύ ο ειρηνικώτερος των ανθρώπων που δεν σκότωσες ποτέ σου ούτε μυρμηγκι; Έσύ, που αν σημάδεψης στην Ανατολή θα χτυπήσεις στη Δύση; Ασφαλώς σου τριψαν οι βίδες από τη ζέση!

ΝΤΟΣΣΟΥ: Είναι πολύ καλά στην υγεία μου. Θα μονομαχήσω με τον Ντυπόν. Τόν ξέρεις τον Ντυπόν. Έκείνον τόν μαντράχαλο που παίζει συχνά πρέφα στο καφενείο. Λογισμάσαμε και μου άστραψε ένα σκαμπίλι που μου φάνηκε ο ούρανός κολοκυθί.

Υποστήριξε πως οι φάλαινες γεννούν αυγά. Ένώ υποστήριξα το αντίθετο. Νά σου πω την αλήθεια δεν ξέρω ούτε από που γεννάνε οι φάλαινα. Όπως ήπιπτε άρπαχίκαμε κι' αύριο θα χτυπήσουμε μέχρι θανάτου!

ΓΚΑΡΝΙΕ: Ασφαλώς Ντοςσού, είσαι γιά δέσιμο. Θές να μονομαχήσης χωρίς να ξέρεις σημάδι. Και το κυνήγι; Είσαι βέβαιος πως θα βγής ζωντανός από αυτή τη περιπέτεια γιά να το ρίξης κατόπιν στο κυνήγι;

ΝΤΟΣΣΟΥ: Θα τόν σκοτώσω τόν θάλιο! Το βλέπεις αυτό το πιστόλι; Το άγόρασα γιά να εξασκήθω στο σημάδι. Θα τόν σκοτώσω κι' αύριο με θαύριο κιάλας θα σου στείλω πεσκέσι μερικούς λαγούς.

ΓΚΑΡΝΙΕ: Με πετραχειλία;

ΝΤΟΣΣΟΥ: Δεν άστειεύομαι καθ' ου. Αύριο όλες οι έφημερίδες θα γράφουν γιά μένα.

ΓΚΑΡΝΙΕ: Αύριο θα είσαι κι ο σε κανένα νοσοκομείο ή στο φρενοκομείο.

ΝΤΟΣΣΟΥ: Δεν με πιστεύεις; Αμφοδάλεις; Στοιχηματίζω, ότι θα το φάω το μάτι του Ντυπόν.

ΓΚΑΡΝΙΕ: Στοιχηματίζεις είπες; Μιλάς σοβαρά;

ΝΤΟΣΣΟΥ: Σοβαρώτατα.

ΓΚΑΡΝΙΕ: Αν αποτύχης θα πληρώσης τα έξοδα ενός γεύματος.

ΝΤΟΣΣΟΥ: Κι' αν πετύχω κι' ως μονομάχος κι' ως κυνηγός θα πληρώσης το γεύμα εσύ.

ΓΚΑΡΝΙΕ: Συμφωνώτατοι. Σε συμβούλευω μάλιστα να πληρώσης από τώρα. Σε βλέπω ντροπισσάμενον και ρεζίλεμένον, φτωχέ μου φίλε.

ΝΤΟΣΣΟΥ (αφρίζοντας): Αυτό θα το δούμε. Σου είπα διψά αίμα. Θα φάω κάμιο.

(Ο Ντοςσού φεύγει πάνοπλος, φουριάς, άρπιαμένος.)

ΓΚΑΡΝΙΕ (τρίδοντας τα χέρια του): Τόν βλάκα! Θα πάθω νίκες. Το έχω σ' γουρτο το γεύμα.

(Το απόγευμα της άλλης ημέρας ο Γκαρνιέ μιλάει γεμάτος κέφι με τους φί-

λους του, στους όποιους διηγείται την ιστορία του Ντοςσού).

ΓΚΑΡΝΙΕ: Λοιπόν που λέτε, αυτή την ώρα είμαι σίγουρος πως ο βλακέντιος ο Ντοςσού έχει σπάσει τα μούτρα του. Έτοιμασθήτε γιά το γεύμα. Θα φάμε και θα πιούμε γενναία εις βάρος του κοροϊδού.

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ: Εύγε! Υπέροχα!... ΓΚΑΡΝΙΕ: Άκούς εκεί το βλάκα! Ο Ντοςσού μονομάχος! Ο Ντοςσού κυνηγός!

Άνθρωπος των όπλων ένας γελοίος που δεν έχει πιάσει ποτέ στα χέρια του ούτε άγιοβασιλικό σπιρτοκούμπουρο! Είμαι βέβαιος εκατόν πενήντα τοίς εκατό ότι το κέρδισα το στοίχημα. Σε ποιά ξενοδοχείο λέτε να στρώσουμε το γλέντι μας;

(Τη στιγμή αυτή χτυπάει η πόρτα κι' εμφανίζεται ένας τηλεγραφικός διανομέας, ο όποιος δίνει στον Γκαρνιέ δύο τηλεγραφήματα.)

ΓΚΑΡΝΙΕ: Δεν σάς τώλενα εγώ; Κερδίσαμε το στοίχημα. Την έπαθε το κορόιδο! (Ανοίγει βιαστικά το πρώτο τηλεγράφημα και διαβάσει):

«Μονομαχία μου με Ντυπόν έληξε. Δεν κατώρθωσα πληγώσα αντίπαλον. Έκέρδισα όμως μισό στοίχημα. Σφαίρα μου λοξοδρομήσασα σκότωσε ένα λαγόν».

Ντοςσού. ΓΚΑΡΝΙΕ: Νά πάρη ο διάβολος τόν άλλον διάβολο!... (Διαβάζει το άλλο τηλεγράφημα):

«Δεν χτύπησα κανένα λαγόν στο κυνήγι. Καθώς πυροβόλουσα όμως, τα σκάγια τραυματίσαν τόν Ντυπόν που κυνηγούσε στο ίδιο μέρος, στα όπλα. Θα κάμω πολλούς μήνες να καθήσκη σε καρέκλα. Κέρδισα έτσι και το άλλο μισό στοίχημα. Έτοιμασε τα έξοδα του γεύματος. Καταθέτω γεμάτος κέφι και δρεζί».

Ντοςσού. ΓΚΑΡΝΙΕ: Δέν σάς περίμενε να καρέκλα με το στόμα ανοικτό!.

Α. ΦΙΣΕΡ

♦♦

Ένας θηλυκός ΑΠΑΤΕΩΝ

Πώς έγδυσε τις... άρραβωνιαστικές του

Λίγα χρόνια πρό το πόλεμο στις άριστοκρατικές λουτροπόλεις της Αυστρίας και της Γερμανίας, «έκανε θραύσι» κατά τη λαϊκή έκφραση ένας άραιοτάτος νέος που παρουσιάζονταν με το όνομα Όττο Γκρίμμ.

Είχε άραιο και άρμονικό σώμα, γλυκύτατη έκφραση, άριστοκρατικούς τρόπους, και ήταν κατά γενικήν ομολογία ο κομψότερος ντυμένος άνθρωπος της Κεντρικής Ευρώπης!

Παντού όπου εμφανιζόταν οι γυναίκες ξετρελλάινονταν γι' αυτόν γιαντί κοντά σ' άλλα φαινόταν και πολύ πλούσιος... Στον άραιο Όττο Γκρίμμ όμως δεν άρεσαν οι εύκολες και πρόσκαιρες κατακτήσεις. Κι' όπως έλεγε με χαριτωμένη άφέλεια ο ίδιος επιθυμούσε να παντρευθί. Γι' αυτό και οι προτιμήσεις του στρέφονταν προς τα ελεύθερα κορίτσια.

Ένα καλοκαίρι λοιπόν στην Κένιγκσ-

του κόνα κηδεύει εξαιρετική... ανάλογη προς την θέσι του και... προς την κληρονομία... Κι' έπειτα είναι κι' άλλα διάφορα έξοδα...

— Δηλαδή πόσα τα υπολογίζεις; — Καμιά διακοσαριά χιλ. φράγκα! — Πολύ καλά. Στάσου μια στιγμή...

Και η πρόθυμη μνηστή του έτρεξε στο ξενοδοχείο της και σε λίγο ξαναγύρισε φέρνοντας του τις 200 χιλιάδες που του χρειαζόταν.

Ο Όττο πήρε τα χρήματα και τις δαλίτσες του, τη φίλησε παθητικά κι' έφυγε γιά να μνη ξαναγυρίση πειά ποτέ!

Η μνηστή του τόν περίμενε μερικές βδομάδες κι' έπειδή δεν έβινε σημεία ζωής, αναφέρθηκε στην αστυνομία, ή οποία έπειτα από δραστήριες έρευνες τόν ανέκαλυψε σε μίαν άλλη λουτροπόλη να κάνει το ίδιο κόλπο εις βάρος κάποιας πλούσιας νέας.

Οι ανακρίσεις που έπασκολούθησαν απέδειξαν ότι ο Όττο Γκρίμμ ήταν ένας άπατενός που γύριζε τις λουτροπόλεις, άρραβωνιζόταν με πλούσια κορίτσια, τα έξαπατούσε με το ίδιο πάντοτε κόλπο, τους έπαιρνε σεδαστά χρηματικά ποσά και γινόταν άφαντος.

Αλλά το καταπληκτικότερο είναι το έξης: Το πραγματικό του όνομα δεν ήταν Όττο Γκρίμμ αλλά... Μάρθα Πιέσκι! Άπορείτε; Άπλοούστα, ο νεαρός έξέπαγε γέλυμας μνηστή ήταν γυναίκα!...

— Στάσου λιγάκι, καμμένα Άνταγγυρε! Θέλω να δω πού ταιριάζει καλύτερα η ντουλάπα...

ΑΝΑΙΔΕΙΑ

— Στάσου λιγάκι, καμμένα Άνταγγυρε! Θέλω να δω πού ταιριάζει καλύτερα η ντουλάπα...

ΑΝΑΙΔΕΙΑ

— Στάσου λιγάκι, καμμένα Άνταγγυρε! Θέλω να δω πού ταιριάζει καλύτερα η ντουλάπα...

ΑΝΑΙΔΕΙΑ

— Στάσου λιγάκι, καμμένα Άνταγγυρε! Θέλω να δω πού ταιριάζει καλύτερα η ντουλάπα...

ΑΝΑΙΔΕΙΑ

— Στάσου λιγάκι, καμμένα Άνταγγυρε! Θέλω να δω πού ταιριάζει καλύτερα η ντουλάπα...

Ο ΠΥΓΜΑΧΟΣ ΠΑΝΤΡΕΥΕΤΑΙ

—Αγάπη μου, δεν βρίσκω τ' άλλα γάντια μου!...

Μπεργκ της Πρωσίας, ο Όττο Γκρίμμ γνώρισε μια ωραιότατη νέα, που κατά ευτυχή σύμπτωση ήταν και πλουσιωτάτη. Από την πρώτη στιγμή ο Όττο της έδειξε την προτίμησή του, και της έκανε άγριο φλέρτ, το όποιο εκείνη δεχόταν με μεγάλη προθυμία. Έτσι πολύ γρήγορα άρχισε μεταξύ τους ένα τρυφερό ειδύλλιο, το όποιο κατέληξε τέλος σ' επίσημον άρραβώνα.

Η νέα ήθελε να γίνη ο γάμος όσο το δυνατόν γρηγορότερα, αλλά ο Όττο τόν ανέβαλε από βδομάδα σε βδομάδα γιαντί όπως έλεγε περίμενε να ρθί από τη Βιέννη κάποιος θεός του εκατομμυριούχου του όποιου ήταν ο μόνος συγγενής και κληρονόμος.

Αλλά ο καιρός περνούσε και ο θεός δεν φαινόταν. Τέλος ένα βράδυ ο Όττο παρουσιάσθηκε σκυθρωπός στη μνηστή του κι' όταν εκείνη τόν ρώτησε ανήσυχη, να της πη τί έχει, της ώμολόγησε ότι είχε τρομερές οικονομικές στενοχώριες, λόγω του ότι κι' ο βασιλόπουλος θεός του άργούσε, κι' ένα τσέκ 20.000 φρ. που περίμενε γιά τα μικρά του έξοδα, καθυστερούσε. Η μνηστή του φυσικά τού δάνεισε 20.000 φρ.

Πέρασαν μερικές μέρες. Έπειτα από μια βδομάδα ένα απόγευμα ο Όττο Γκρίμμ έτρεξε πάλι στην άρραβωνιαστικά του μ' ένα τηλεγράφημα στο χέρι.

—Ο θεός μου πέθανε! της είπε. Μόλις έλαβα τηλεγράφημα απ' τη Βιέννη.

— Και τώρα; ρώτησε η μνηστή του.

— Τώρα πρέπει να πάω στη Βιέννη γιά την κηδεία και γιά να φροντίσω να παραλάβω την κληρονομία. Αλλά γιά όλα αυτά χρειάζονται χρήματα... Κι' εγώ καθώς ξέρεις... δεν έχω αγάπη μου, ούτε πενήτα.

— Πόσα σου χρειάζονται; ρώτησε η καλόβολη μνηστή του.

— Χμ... Ξέρω κι' εγώ;... Πρέπει να τού κόνω κηδεύει εξαιρετική... ανάλογη προς την θέσι του και... προς την κληρονομία... Κι' έπειτα είναι κι' άλλα διάφορα έξοδα...

— Δηλαδή πόσα τα υπολογίζεις; — Καμιά διακοσαριά χιλ. φράγκα! — Πολύ καλά. Στάσου μια στιγμή...

Και η πρόθυμη μνηστή του έτρεξε στο ξενοδοχείο της και σε λίγο ξαναγύρισε φέρνοντας του τις 200 χιλιάδες που του χρειαζόταν.

Ο Όττο πήρε τα χρήματα και τις δαλίτσες του, τη φίλησε παθητικά κι' έφυγε γιά να μνη ξαναγυρίση πειά ποτέ!

Η μνηστή του τόν περίμενε μερικές βδομάδες κι' έπειδή δεν έβινε σημεία ζωής, αναφέρθηκε στην αστυνομία, ή οποία έπειτα από δραστήριες έρευνες τόν ανέκαλυψε σε μίαν άλλη λουτροπόλη να κάνει το ίδιο κόλπο εις βάρος κάποιας πλούσιας νέας.

Οι ανακρίσεις που έπασκολούθησαν απέδειξαν ότι ο Όττο Γκρίμμ ήταν ένας άπατενός που γύριζε τις λουτροπόλεις, άρραβωνιζόταν με πλούσια κορίτσια, τα έξαπατούσε με το ίδιο πάντοτε κόλπο, τους έπαιρνε σεδαστά χρηματικά ποσά και γινόταν άφαντος.

Αλλά το καταπληκτικότερο είναι το έξης: Το πραγματικό του όνομα δεν ήταν Όττο Γκρίμμ αλλά... Μάρθα Πιέσκι! Άπορείτε; Άπλοούστα, ο νεαρός έξέπαγε γέλυμας μνηστή ήταν γυναίκα!...

— Στάσου λιγάκι, καμμένα Άνταγγυρε! Θέλω να δω πού ταιριάζει καλύτερα η ντουλάπα...

Α

Επιβίβησις δι' αέρος

Νέες μέθοδοι αναισθησίας

Οι προσπάθειες της επιστήμης κατά του πόνου

Οι μέθοδοι της αναισθησίας, που χρησιμοποιούνται για τις χειρουργικές επεμβάσεις, δεν είναι σήμερα άλλες από άλλες. Απαιτούν εξαιρετική τέχνη και πολύπλοκα μηχανήματα που ρυθμίζονται με ακρίβεια τις ποσότητες αναισθητικού αερίου, οξυγόνου, αέρος, κλπ. Μπορούν δε να σταματήσουν την αναισθησία σε οποιοδήποτε στάδιο της.

Γιατί υπάρχουν τέσσερα στάδια: Στο πρώτο, ο άνθρωπος πονεί να αισθανεται πόνο, αλλά διατηρεί τη συνείδηση της πραγματικότητας και την αίσθηση της άφης. Είτε υποσταγμένος, ζαλισμένος αλλά όχι κοιμισμένος. Το δεύτερο, προκαλεί συχνά αυτό το βαθμό αναισθησίας. Πολλοί μεθυσμένοι και το δαχτύλιό τους από άπνοια μένουν το ταίγιο τους, χωρίς να νιώσουν κανένα πόνο.

Επειτα το άτομο μπαίνει στο δεύτερο στάδιο: της εξόφνης ή του παραληρήματος. Οι χειρουργοί προσπαθούν να μείνουν όσο δυνατόν λιγότερο σ' αυτή την κατάσταση οι άρρωστοί τους, γιατί βλέπουν, διανοούνται και κινούνται από συνείδηση της κορδίας.

Το τρίτο στάδιο της αναισθησίας, το χειρουργικό, είναι το καταλληλότερο για τις επεμβάσεις. Ο άρρωστος μένει ήσυχος και κοιμισμένος βαθιά, δίχως διανοητική ή σωματική αντίδραση. Στο τέταρτο στάδιο, σταματά η αναπνοή. Φυσικά, αυτό θεωρείται πάντα η άριστη κατάσταση. Οι γιατροί το αποφεύγουν. Τελειώνοντας όμως έχουν αρχίσει να το φαρμακίζουν, όταν το απαιτούν οι ειδικές συνθήκες μιας επέμβασης. Διατηρούν δε την αναπνοή με τεχνητά μέσα. Έτσι, έχουν να δοκιμάσουν αυτό τον επαναστατικό φαρμακισμό απ' όπου, σε μια επεμβατική πράξη, ο άνθρωπος περνάει από τη ζωή και συνήδη τελειότητα στην αναισθησία. Δεν μπορείς τότε να δώσεις μια θετική εξήγηση στο καταπληκτικό αυτό φαινόμενο, σκεφθίκαν όμως να το ερμηνεύσουν για να επιτυγχάνουν ακριβώς το τέταστο στάδιο της αναισθησίας. Πειραματίζονταν σε επόμενες περιόδους. Τώρα η μέθοδος αυτή, όσο κι αν φαίνεται τομική, κερδίζει διαρκώς έδαφος.

Εκτός όμως απ' τα δυνατά αναισθητικά φάρμακα, — αιθέρα, γλωφοφόρμιο, κλπ. — υπάρχουν και τα υπνωτικά, που προκαλούν απλά ένα βαθύ ύπνο κι' ελάττωσι του συναισθηματικού πόνου. Έτσι απ' αυτά, που απεικονίζονται στο παρασκήνιο, είναι η τεχνική της «αλκοόλης». Φέρνει φυσικό ύπνο, χωρίς δυσάρεστες αντιδράσεις. Το 1873, εφευρέθηκε στην Αγγλία και στην Αμερική μόνο, ένας τόνος απ' αυτήν κάθε μέρα.

Επειτα εμφανίσθηκαν τα «βαρβατουρικά» υπνωτικά, που έχουν όλα σε «αλά»: αμυγδαλίνη, νεοφύλη, κλπ. Αλλά απ' αυτά έχουν ελάττωμα, είναι άδυνατοι κι' άλλα τα καταλληλότερα για κάθε περίσταση.

Είνα μίγμα μορφίνης και σκοπολαμίνης, σε ένα ή απ' το στόμα, φέρνει μια ημιμόρση, που βελτιώθηκε στην αρχή ιδιαιτέρως για ένα ανώδυνο τοκετό. Όταν πολλοί πολέμισαν τη χρησιμοποίησή του, είτε για λόγους θρησκευτικούς, είτε γιατί υποστήριζαν ότι θα ελάττωνε το μητρικό φάσμα, που είναι ανάλογο προς τους πόνους που νιώθει η μητέρα στον τοκετό. Έξ' άλλου, τα αποτελέσματά του αποδείχθηκαν ότι τόσο ικανοποιητικά, κι' έτσι σήμερα δεν

το πολυμεταχειρίζονται πιά οι γιατροί.

Ένα κοινό όνειρο, που βλέπουν οι περισσότεροι άνθρωποι σε κατάσταση αναισθησίας είναι ότι ταξιδεύουν με αυτοκίνητο ή με αεροπλάνο. Άλλοτε, διανοούνται ότι ταξιδεύουν με το τρένο. Το είδος αυτό των ονείρων οφείλεται στο βουητό, που νιώθει στ' αυτιά του ο άνθρωπος και που το συσχετίζει με τις γνωστές του εντυπώσεις.

Περαιτέρω είναι τα συναισθηματικά που προκαλεί το αναισθητικό

Το σώμα μας είναι ένα άριστο μηχανικό συγκρότημα έργοσυστημάτων...

Πόσες φορές δεν παρομοιάζουμε το σώμα μας με μια μηχανή! «Αλλ' η παρομοίωση αυτή είναι πολύ από την πραγματικότητα. Και θα ήταν πιο σωστό να λέγαμε πως το σώμα μας είναι ένα σύνολο μηχανικών και οργανικών, που δουλεύουν μαζί, μόνοι τους, μ' έναν τρόπο αυτόματο, που προκαλεί την εκπληξη και το θαυμασμό μας.

Ας πάρουμε, πρώτα-πρώτα, άμεσα σε τόσα άλλα όργανα, το στομάχο. Μία ή τρεις φορές την ημέρα, αναρριζόμενα μικροσκοπικά κύτταρα δίδουν έκκριση αμύλου, πάλι σ' αυτή διασφύονται γλυκογόνο, ενώ ταυτόχρονα οι μύες του στομάχου δίνουν τις απαιτούμενες μηχανικές κινήσεις στα τμήματά του. Ο σκοπός όλων αυτών των εκκρίσεων και των κινήσεων, που δ' στόχος εκτελεί αυτόματα, χωρίς να παίρνει κανένα διαταγή από το εγκεφαλικό ή κατώτερο τμήμα της τροφής, που μεταβάλλεται σ' έναν υγρό και περνάει με αυτή τη μορφή στο έντερο. Εκεί αρχίζει η κατανάλωση της τροφής.

Όλες οι ώρες της ημέρας, οι κύτταρα του στομάχου και του εντέρου, που ταξιδεύουν σε διαφορετικό μεταστροφή, είναι πολύπλοκο σύστημα — ανενόητο σ' όλο το σώμα.

Αλλά μήπως το ήπαρ δεν είναι επίσης ένα τελειότερο εργοστάσιο; Εκεί γίνεται η παραγωγή του χολικού χυμού, αλλά και του σάκχαρου, που είναι τόσο απαραίτητο στην οργάνωσή μας. Το ήπαρ θα μπορούσε να παρομοιαστεί με μια εγκατάσταση κεντρικής θέρμανσης ή μ' ένα θερμοστάσιο, γιατί το σώμα μας, που ποικίλλει σε μέγεθος, είναι εκείνο που δίνει την απαιτούμενη θερμοκρασία σ' όλο μας το σώμα.

Και το μάτι; Είναι η πιο εξεισχυρισμένη και η πιο μικροσκοπική φωτογραφική μηχανή που γνωρίζουμε. Ο σκοτεινός θάλαμος αποτελείται από μια υγρή μεμβράνη, τον κροταφικό χιτώνα, που απλώνεται πάνω στο λευκό του όφθαλμού. Το διάφραγμα είναι αντίστοιχο με την έλξη, που μεταβάλλεται με το κούρσο του φακού και το κούρσο του φακού και το κούρσο του φακού και το κούρσο του φακού.

Είνα μίγμα μορφίνης και σκοπολαμίνης, σε ένα ή απ' το στόμα, φέρνει μια ημιμόρση, που βελτιώθηκε στην αρχή ιδιαιτέρως για ένα ανώδυνο τοκετό. Όταν πολλοί πολέμισαν τη χρησιμοποίησή του, είτε για λόγους θρησκευτικούς, είτε γιατί υποστήριζαν ότι θα ελάττωνε το μητρικό φάσμα, που είναι ανάλογο προς τους πόνους που νιώθει η μητέρα στον τοκετό. Έξ' άλλου, τα αποτελέσματά του αποδείχθηκαν ότι τόσο ικανοποιητικά, κι' έτσι σήμερα δεν

αέριον αέριον του αέριου. Έχει επονομασθεί «αέριον αέριον», γιατί κάνει τον άνθρωπο να γελάει άκοιτα. Κατόπιν του δημιουργεί την εντύπωση ότι βρίσκεται σ' ένα κόσμο καινούργιο, άγνωστο, υπέροχο, κι' ότι ανακαλύπτει τα μεγαλύτερα μυστικά του Σύμπαντος. Δυστυχώς, όταν συνέρχεται... Έχει ξεχάσει τελείως αυτά τα μυστικά!

Ο άνθρωπος σχετικά ένα φαιδρό περιστατικό, που συνέβη στις 13 Ιουλίου στην Αγγλία, λόγω Ρόμπερτ Σουήθις να κινείται όπιν, κι' η επίδρασή του τον έκανε να πιστεύει ότι ανακαλύπτει κάθε φορά το μυστικό του Σύμπαντος. Μια νύχτα λοιπόν, αποφάσισε να το νιώσει σ' ένα χαρτί, ώστε να το θυμηθεί την άλλη μέρα. Όταν ξύπνησε, το άλλο πρωί, διάβασε τις λέξεις που είχε γράψει στο χαρτί: «Η μπανάνα είναι μεγάλη, αλλά η φλούδα της είναι μεγαλύτερη»...

ΧΟΥΑΡΝΤ ΡΑΠΕΡ

τάξι και αρμονία και που η ομαλή και κανονική λειτουργία τους δεν απαιτεί καμία παρακολούθηση και καμία επίβλεψη εκ μέρους μας. Αρκεί να μην ενοχλούμε σ' αυτήν μ' αυτά, πράγμα που συμβαίνει δυστυχώς πολύ συχνά, όπως αποδεικνύουν οι αναρίθμητες ασθένειες που μαστιούν την ανθρωπότητα.

Η μούχλα του πετρελαίου

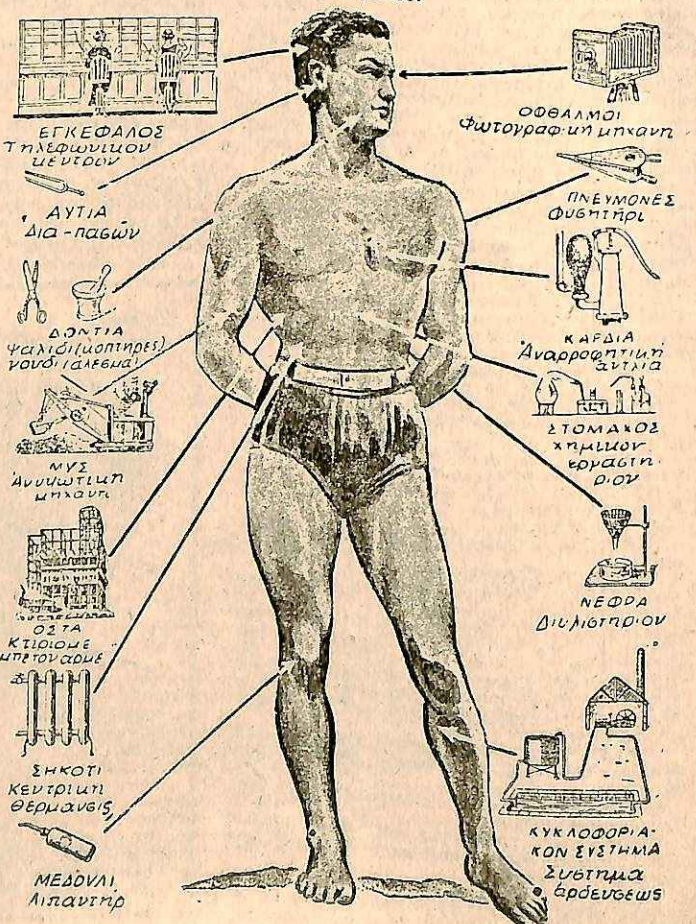
Φαίνεται ότι η «μούχλα», που σφηνώνεται από μικροσκοπικούς μύκητες, επιφύλασσε μεγάλες εκπλήξεις στους επιστήμονες. Η πενικιλίνη ήταν η πρώτη απόδειξη. Σήμερα όμως, μια άλλη «μούχλα», μας παρουσιάζει άκομη μεγαλύτερες δυνατότητες για τη θεραπεία μερικών τρομερών ασθενειών που μαστιούν την ανθρωπότητα.

Η νέα αυτή «μούχλα» προέρχεται από το πετρέλαιο και η ανακάλυψή της οφείλεται σ' ένα Γάλλο επιστήμονα, τον καθηγητή της Μασσαλίας Πώλ Τεπινιέ, ειδικό στα ζητήματα του πετρελαίου.

Ο καθηγητής, ξεκινώντας από τη θεωρία ότι το πετρέλαιο γίνεται από την αποσύνθεση οργανικών ουσιών, άρχισε να κάνει διάφορα πειράματα μ' αυτό. Έγινε από λίγο καιρό, λοιπόν, διαπίστωσε ορισμένα φαινόμενα απουσιάζοντες, που παρουσιάζονται με το σχηματισμό μιας «μούχλας» του πετρελαίου, που έχει την ιδιότητα να εξουδετερώνει τους βακτήριους του Κόλ και του Χάνσεν (φυματίωσης και λέπρα).

Επειτα, ο Πώλ Τεπινιέ, έκανε μια έπιλογή στους μύκητες αυτής της «μούχλας» και με την προσθήκη μιας φαρμακικής ουσίας, έφτιαξε ένα φάρμακο που έχει εξαιρετικές προσωπικές ιδιότητες και παρέχει συγχρόνως πολλές ελπίδες για την θεραπεία όχι μόνο της φυματίωσης και της λέπρας, αλλά και του κορκίνου.

Γι' αυτήν την ανακάλυψή του, ο Γάλλος καθηγητής έκανε εοχάτως μια περιπολομένη ανασκοπική στην Ιατρική Ακαδημία του Παρισιού.

Οι πιο φοβεροί ΚΥΚΛΩΝΕΣ

Προνέμιο και μάστιγ της Αμερικής

Το Μάιο του 1931 ένας ισχυρός άνεμος ξέσπασε στη Μινнесότα παρέσυρε ένα τρένο εν κινήσει, και του προξένησε μεγάλες καταστροφές, και σήκωσε στον αέρα ένα μεγάλο λεωφορείο με 117 επιβάτες και το απέθεσε ομαλά μέσα σε μια τάφο 25 μέτρα μακριά από το δρόμο.

Στο Γκρόντνερ Φέρρυ του Μισσορι επίσης τον Απρίλιο του 1930, ένας άλλος κυκλώνας έθεσε μέλως ένα μικρό σχολείο κατά την ώρα του μαθήματος και το μετέφερε 15 μέτρα μακρύτερα. Από τους μαθητές και τους δασκάλους δεν πληγώθηκε κανείς.

Κοντά στην Σουακόν της Ν. Υόρκης, το Σεπτέμβριο του 1912, ένας κυκλώνας σήκωσε ένα σπίτι στον αέρα κι' αφού το στρίφογυρσε για λίγη ώρα το πέθεσε πάνω στα βελόνια του αλλά αναποδογυρισμένο, με τη σκεπή προς τα κάτω. Ο ένοικος δώσανε βγήκαν από το σπίτι σώοι, με μερικά γρατζουνίσματα μόνο.

Το 1944, ένας κυκλώνας, που σχηματίστηκε στο Όχάιο, έφτασε ως το Μέριλαντ αφού διέσπασε 140 χιλιόμετρα. Έχει σκοτώσει 44 ανθρώπους, πλήγωσε περισσότερους από 200, κατέστρεψε περίπου 20 σπίτια και προξένησε σημαντικές ζημιές σ' άλλα 500.

Αυτοί λοιπόν οι φοβεροί κυκλώνες είναι, μπορεί να η κανείς, αποκλειστικά προνόμιο της Αμερικής, γιατί μόνο εκεί συμπίπτουν δύο οι παράγοντες που ευνοούν τον σχηματισμό τέτοιων ατμοσφαιρικών φαινομένων.

Μια μελέτη επί 1.700 κυκλώνων απέδειξε ότι το μήκος της διαδρομής ενός κυκλώνα είναι κατά μέσον όρον, 12 μίλια.

Η ταχύτητα ενός κυκλώνα κυμαίνεται από 8 ως 250 χιλιόμετρα την ώρα. Υπάρχουν όμως και μερικές σπάνιες περιπτώσεις που ένας κυκλώνας ακινητεί στο ίδιο μέρος, αλλά μόνο για λίγα λεπτά.

Η διήνη ενός ανεμοστρόβιλου μοιάζει πάντα μ' ένα κυλινδρικό όρθιο σύνορο, που η βάση του ακουμπάει στη γη και η κορυφή του χάνεται μέσα στο μαύρο σύννεφο που τον συνοδεύει πάντα.

Όσοι έτυχε να δουν κυκλώνα στην Αμερική τον περιγράφουν σαν ένα τεράστιο χαλιόδοντο ή σαν ένα κολοσσίο σχοινί που έλκονται τον ουρανό με τη γη.

Έχετε δη ποτέ σας πώς χοροπηδάει ένα οχλοειδές πλήθος πίσω από ένα κάρρο που τρέχει με μεγάλη ταχύτητα; Έτσι ακριβώς μπορεί να περιγράψει κανείς και τον κυκλώνα που σφύρει στη γη σαν να κρέμεται από τα σύννεφα, και που στο διάβα του καταστρέφει ό,τι βρή μπροστά του.

Οι τελευταίες στατιστικές αναφέρουν ότι στην Αμερική συνέβησαν 4.000 κυκλώνες κατά τα τελευταία 27 χρόνια που εφορέθησαν ζημιές 330 εκατομμυρίων δολαρίων και αφέρσαν τη ζωή περίπου 6.600 ανθρώπων.

Κάθε τόσο αναγγέλλεται η εκρηκτική κυκλώνας, από τις διάφορες πολιτείες της Αμερικής. Τό... Ερεβόρ διεκδικείται όμως από τις πολιτείες Κάνσας και Αϊόβα!

Ο φοβερότερος και καταστρεπτικότερος κυκλώνας που ξέσπασε ποτέ συνέβη στις 29 Σεπτεμβρίου 1927 στο Σέιμτ Λούις του Μισσορι. Έξοδημένα δύο άτομα χάθηκαν και οι ολικές ζημιές έφτασαν τα 22 εκατομμύρια δολάρια.

Ο θρόνος που κάνει ο κυκλώνας όταν ξεσπάει είναι κάτι το τρομερό. Οι Αμερικανοί τον περιγράφουν σαν ένα τρομερό σφουριχτό βροχόπνο ή σαν τον θόρυβο που θα κάνουν εκατό Νιαγάρες.

Η δύναμις ενός κυκλώνα είναι καταπληκτική. Στην Όκλαχόμα, παραδείγματος χάριν, μέσα σ' έ-

να δευτερόλεπτο ένας ισχυρός κυκλώνας μετέβαλε ένα σπίτι σε σκόνη, καθαρές πέτρες, γιατί τα χωμάτα και τα έλλα εξαφανίσθηκαν! Από τους 13 δέ ένοικους, οι δύο μόνον σώθηκαν. Μεγάλα, γερά δέντρα ξεριζώθηκαν και σκοτά χιλιόμετρα καλώδιων τηλεγραφικών σε μια μεγάλη κουλούρα!

Για ν' αποφύγουν αυτόν τον τρομερό κίνδυνο πολλοί κάτοικοι του Μιντ-Ουέστ έχουν κατασκευάσει βαθιά καταφύγια που είναι γνωστά στην Αμερική με τ' όνομα «κυκλωνικά κελιά». Αρκέτες χιλιόμετρα έχουν γλυτώσει μέχρι σήμερα από την καταστρεπτική μανία των καταιγίδων και των κυκλώνων, χωρίς στα καταφύγια αυτά.

Σ. ΜΙΛΕΡ

Ένα δισεκατομμύριο βόλτ

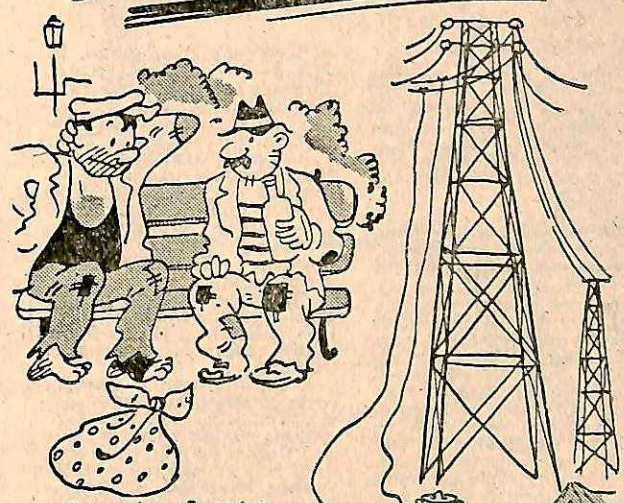
Η Αγγλική Κυβέρνηση έχει διαθέσει τον τελευταίο καιρό σημαντικά ποσά για τη χρηματοδότηση των επιστημονικών ερευνών. Ιδίως δε των σχετικών με τη διασφάλιση του ατόμου. Ο σερ Έντγκαρ Άμπλετον, διευθυντής αυτών των μελετών, διηγήθηκε ότι η χώρα του θα αποκτήσει προσεχώς το ισχυρότερο «βητάρνιον» του κόσμου. Το βητάρνιον είναι ένα μηχανήμα τελειότερο απ' το κυκλάρνιον για την παραγωγή ηλεκτρισμού μικροσκοπικών βημάτων. Το μεγαλύτερο που υπάρχει ως τώρα, περιείχε έναν ηλεκτρομαγνήτη βάρους 3½ τόννων κι' απέδιδε ηλεκτρισμό 20 εκατομμυρίων βόλτ. Το καινούργιο θα παράγει 130 τόννων και θα φτάσει τα 200 εκατομμύρια βόλτ. Τοιχοποιχό παχύνεται, από ελκικά τοξικά «βροχίτις» πλάτους 50 πόντων, θα προφυλάσσουν τους επιστήμονες από τις θανατηφόρες ακτινοβολίες που θα παράγει το μηχανήμα. Ισοδύναμες με τις ακτίνες που θα παράγουν 3 κίλα ραβδί!

Ακόμη ισχυρότερο από κάθε βητάρνιον είναι ένα μηχανήμα νέου τύπου, εφευρέσει δύο Αμερικανοί φυσικοί, που ονομάστηκε «γυρομαγνήτης επιταχυντής». Αυτό σπιντρεται σε μια καταπληκτική χρησιμοποίηση των ηλεκτρικών μικροκυμάτων, δεν χρειάζεται δε μεγάλους μαγνήτες. Το κυριότερο δε μέρος του είναι ένας σωλήνας μακρότατος, που φθάνει τα 85 μέτρα. Οι έρευνες του υπολογίζουν ότι θα παράγει ηλεκτρισμό 280 εκατομμυρίων βόλτ, κι' ότι, αν το ύψος του αεριοφόρου πλάσματος, θα μπορούσε να πλησιάσει το ένα δισεκατομμύριο βόλτ. Με το μηχανήμα αυτό θα βελτιωθούν οι ατομικές διατάξεις ούσιων, για να εξακριβωθούν οι μεταβολές που θα παραυσιάζουν. Πρέπει να σημειωθεί ότι, παρ' όλες τις καταπληκτικές προόδους της «ατομικής» φυσικής, οι επιστήμονες δεν έχουν παρά ελάχιστα πράγματα για την εσωτερική σύσταση του ατόμου. Το νέο μηχανήμα θα προσφέρει ασφαλείς πολύτιμες υπηρεσίες σ' αυτό το ζήτημα.

Σε ύψος 120 χιλιομέτρων

Οι Αμερικανοί έκαμαν τελευταία στις έρημους του Νέου Μεξικού, όπου είχαν γίνει και οι πρώτες δοκιμές της ατομικής βόμβας, ένα ενδιαφέρον πείραμα. Είχαν μεταφέρει από τη Γερμανία μια από τις περίφημες βόμβες V2, από την οποία αφέρσαν τις εκρηκτικές ούσιες και έβαλαν στη θέση τους ειδικά επιστημονικά όργανα, που η λειτουργία των μπορούσε να παρακολουθηθεί με το «ράνταρ», Επειτα έξεσφηνώσαν αυτή τη βόμβα προς το Ζενίθ. Το «ράνταρ» την παρακολούθησε ως το ύψος των 120 χιλιομέτρων και συγκέντρωσε διάφορες αξιόλογες παρατηρήσεις. Κατόπιν όμως έλασε τα ίχνη της. Το ύψος αυτό των 120 χιλιομέτρων αποτελεί το μενολύτερο όριο που έχει σημειωθεί ως σήμερα από αερόστατα ή στρατοφυρικές ρουκέτες, χωρίς πιλότο φυσικά.

Τελεωτοθεραπεία

—Σάν να μου φαίνεται πως άρχισε ο μικροδιακος πόλεμος, γιατί ξύνομαι από το πρβί!

—Εκτός που μας γδύσανε, περάσαμε, άγάπη μου, μια πολύ εύχρηστη βραδιά!

—Τι άφηρημένη που είμαι! Ξέχασα το σκουφάκι μου!...

Ο αδιόρθωτος γυναικάς στον κινηματογράφο

Παναγία η Εβραϊκή

ΜΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ
ΜΑΧ. Χ. Π. ΚΑΨΗ

ΜΕΛΙΣ μ' έπερνε ο ύπνος άκουσα να χτυπούν έλαστρά τη πόρτα του καλλιού μου. — Ε, πρός! — Εύλογείτε! — Εύρρός! — Η πόρτα άνοιξε κι' ένας νέος καλόγηρος άγένητος άκόμπη, μπήκε μέσα. — Ο πατήρ Γρυκεντίος σας παρακαλεί να κοιτάξετε στο ναό. Οά ψηλή η ακολουθία του Παναγιώτη κα' νόνος, μου είπε. Σηκώθηκα, έβριξα στους ώμους μου τόν μανδύ μου κι' ακολουθώντας τόν νέο καλόγηρο.

Πέρασαμε διάφορες σκοτεινές στοές, Κεπεθόκκις οκάλες μαρμαρίνες πλατείες, συναντώντας διάφορους καλόγηρους με τα μέσους επανωκαλυμμάχων των στο χέρι που ψιθυρίζοντας μυστικές προσευχές έπορεύοντο στη μεσονύκτιον ακολουθία.

Ο ναός ήταν φωτισμένος άσθενικά, από τόν μεγάλον μυστικιστικό έξοχύνετο άπό τόν ναό. Πυλώνες του Βυζαντινού ναού και η ευωδία του καιόμενου λιθάνω του έμύρωνε τη χλιαρή νυκτερινή αύρα.

Μπήκα μέσα στην έκκλησια πατώντας στην μέση των πεδίων μου. Οι πολυέλαιοι ήταν άδυστοι και μόνον λίγα κεριά μπροστά στις εικόνες θερμωφύζαν.

Οι καλόγηροι, κουκουλωμένοι με τα μαύρα επανωκαλυμμάχια τους ήταν ζωηρόμενοι στα στήθια τους. Οι ηγούμενοι στα στασίδια του κεντρικού ναού, οι πατέρες στα στασίδια του προνάου και οι μαθητευόμενοι στο νάρθηκα.

Όλοι είχαν σκυφτό το κεφάλι και μετρούσαν σιωπηλοί με τα δάχτυλά τους τους κόμπους των κομπολογιών τους.

Έξωφρα, μέσα στη βαθεία σιωπή άκούστηκε μία τελευταυική φωνή που έβγαине μέσα από το ιερό.

— Εύλογήστε ο θεός η ύν πάντοτε νύν και άει και εις τους αιώνας των αίωνων!...

Λικοί τραβούν για τα σκοτεινά κελλιά τους οι καλόγηροι, για να ξεκουραστούν λίγη ώρα.

Σε λίγο πάλι θ' άρχισον η ακολουθία του όρθρου.

Ο πατήρ Γρυκεντίος με δ' κρυμμένα μάτια από τήν κατάνυξη της ακολουθίας με πλησιάζει και μου λέει:

— Άκούσθαι με. Τόν άκολουθώ και μπαινοέξω μέσα στο ιερό. Με σταμάτα μπροστά σε κάθε εικόνα της Παναγίας και μου διηγείται τήν ιστορία της κάθε μιας. Βγαίνουν με κατόπιν από τήν άλλη πόρτα του ιερού και τραβούμε κατά τόν νάρθηκα.

Στόν τοίχο, αντίκρυ στο παράθυρο, μευ δείχνει μία άλλη εικόνα της Παναγίας. Μία Παναγία ώραια με μεγάλα μάτια που λές και είνε έτοιμα να δακρύσουν.

Στό λαϊκό της ένα κέκκινο σημάδι εις μάτινο μοιάζει με πληγή, από τήν οποίαν τρέχει αίμα.

— Παναγία η Έσφαγμένη! ψιθυρίζει ο πατήρ Γρυκεντίος.

Κι' έζικολού ει:

— Ένας νέος καλόγηρος, μονιώς εις μίαν ώραν παραφο' άρπαζε τήν μάστιγαν και τήν ένέπηεν εις τόν λαϊόν της Έσφαγμένης και — ά, τού θαύματος! — ευθέως έρρευσεν αίμα από της πληγής!

Άμέσως ο μονιώς συνήθε και πλήρης δακρύων μετένοσε διά το άμάρτημά του. — Έπειτα έβαινε έδώ σ' αυτό το στασίδι, αντίκρυ στην εικόνα, είκοσι χρόνια προσευχόμενος νυκθήμερον και ζήτην συνχώρησι. Όταν έπεθύμησε και έτάθη έλυσσε έμέσως και μόνο το χέρι του, το χέρι το δεξι που χτύπησε τήν Παναγία έμεινε άλυτο... κοταρμένο...

— Νά το!

Κι' άνοίγοντας ένε μικρό έρμάρι του τοίχου έβγαλε μία θάκη γυάλινη, μέσα στην οποία ήταν ένα χέρι μούλης.

Γάνω από το έρμάρι ήταν η εικόνα του άμαρτωλού καλόγηρου, παλιά, μαυρισμένη από τήν κάπνα των κεριών.

Τα μάτια του καλόγηρου έβλεπαν άκόρτα τήν αντίκρυνη εικόνα της Παναγίας της Έσφαγμένης.

Ο πατήρ Γρυκεντίος ήθελε να συνεχίσον τήν ιστορία του. Τόν εσταμάτησε όμως λέγοντας:

— Σεβάσθαι φίλε μου, μη κουράζεσαι. Τήν ξέρω, τήν μαντεύω τήν ιστορία της Έσφαγμένης. Ο μονιώς καλόγηρος δέν ήταν τρελλός...

— Ήταν ένας δυστυχής!...

— Ήταν ένας νέος ώραιος, με παγοπλία των Βυζαντινών άξιωματιών.

— Άκουσε, μου λένει το φάντασμα, τήν ιστορία μου. Μην άκούς αυτά που σου λένε οι καλόγηροι...

— Ήμουν μία φορά κι' έγώ νέος και φο...

— Ήμουν ένας νέος ώραιος, με παγοπλία των Βυζαντινών άξιωματιών.

— Άκουσε, μου λένει το φάντασμα, τήν ιστορία μου. Μην άκούς αυτά που σου λένε οι καλόγηροι...

— Ήμουν ένας νέος ώραιος, με παγοπλία των Βυζαντινών άξιωματιών.

— Άκουσε, μου λένει το φάντασμα, τήν ιστορία μου. Μην άκούς αυτά που σου λένε οι καλόγηροι...

— Ήμουν ένας νέος ώραιος, με παγοπλία των Βυζαντινών άξιωματιών.

— Άκουσε, μου λένει το φάντασμα, τήν ιστορία μου. Μην άκούς αυτά που σου λένε οι καλόγηροι...

— Ήμουν ένας νέος ώραιος, με παγοπλία των Βυζαντινών άξιωματιών.

— Άκουσε, μου λένει το φάντασμα, τήν ιστορία μου. Μην άκούς αυτά που σου λένε οι καλόγηροι...

— Ήμουν ένας νέος ώραιος, με παγοπλία των Βυζαντινών άξιωματιών.

— Άκουσε, μου λένει το φάντασμα, τήν ιστορία μου. Μην άκούς αυτά που σου λένε οι καλόγηροι...

— Ήμουν ένας νέος ώραιος, με παγοπλία των Βυζαντινών άξιωματιών.

— Άκουσε, μου λένει το φάντασμα, τήν ιστορία μου. Μην άκούς αυτά που σου λένε οι καλόγηροι...

ρούσα πολεμική στολή. Νέος με ζωή, με πόθος και με όνειρα. Σάν καθαλλίκουσα το άράπικο άτι μου κι' έπαίρνα στο χέρι το δοξάρι μου κι' έμπαίνα στόν πόλεμο, φίλοι κι' έχθροι με καμάρωνανε.

— Ήμουν ένας Άπελάτης τρανός. Τρεις άρχοντοπούλες δέν λαιταρούσανε τήν φλογερή ματιά μου!

— Μία μέρα γύρισα από μία μεγάλη μάχη. Είχαμε νικήσει τους Σαρακηνούς και χαρούμενος πήγαινα στη βίγλα μου. Ήν έγώ και οι άνδρες μου ήμαστε κουρασμένοι και δίψοι πολύ. Μία βρύση παρά κάτω μαρμαρένια μας τράβηξε. Μία κοπέλλα, χωρίς τήν Εικασία δέν μπορούσα να ζήσω. Και δέν ξαναγύρισα στην βίγλα μου.

— Πώς μπορούσα να ξαναδώ πειά τόν τόπο πού τήν πρωτεύεσα; Με τί λαχτάρα να ξανακαθίξω στο άλογό μου και να πηγαινα στόν πόλεμο; Ποιος θά με καμάρωνε; Έκλαιγα μέρα και νύχτα σάν μωρό παιδί.

— Κατέβαινα στην άκρογιάλια της Προποντίδος και φιλούσα τα κύματα και τα παρακούσσα να τόν πάνε το φίλ στην Εικασία μου...

— Έκωνόμουν μέσα στα δάση της Νικομυθείας και φώναζα δυνατά:

— Εικασία!... Εικασία!...

— Και έβρουσα πώς ο αντίλαλος της φωνής μου ήταν απάντησις της.

— Νυσταγμένος δέν έκλεισε τα βλεφάρά μου γιατί πάντα μπροστά τους ήταν η θεία μορφή της με τα μάτια της τα ούράνια που ήταν μεγάλα σάν τα μύδαλα της Χίου και μαύρα σάν το μαύρο σταφύλι της θρυγίας...

— Γύρισα πειά από πολιτεία σε πολιτεία και από χωριό σε χωριό χωρίς να ξέρω πού πάω και τι θέλω. Ερημος, κουρελιασμένος, ταπεινωμένος.

— Πώς βρέθηκα στο Άγιον Όρος; Καλά καλά δέν θυμάμαι. Έγινε καλόγηρος στο Μοναστήρι αυτό.

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

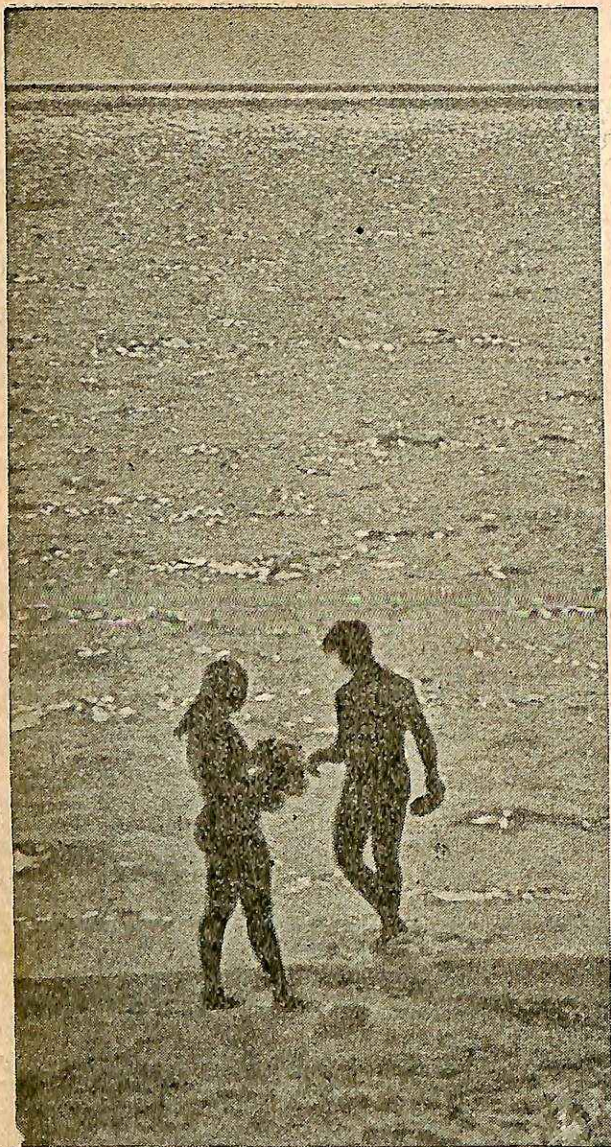
— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

— Είχε άρχισον να γαληνεύη η ψυχή μου. Η αγιότης του τόπου η λατρεία του θεού και η προσευχή, σιγά σιγά έδιναν γαλήνη και ήσυχία στο τρικυμιώμενο μυαλό μου.

— Μία μέρα, ένα καράβι τρικουβερτο ήλθε στο λιμάνι του Βατοπεδίου. Ο πρωτο...

ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΠΕΡΑΣΩ ΈΝΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΓΡΑΨΩ ΚΑΝΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΜΠΙΝ-ΜΙΖΤ; ΘΑ ΕΙΝΕ ΜΙΑ ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ ΔΟΥΛΩΡΗΤΗ. ΕΙΝΕ ΤΟ ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΟ ΘΕΜΑ ΚΑΘΕ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΑΒΑΖΕΤΑΙ ΠΑΝΤΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ. ΓΙΑΤΙ ΕΙΝΕ ΚΑΙ ΤΟ ΜΟΝΟ ΔΡΟΣΕΡΟ ΘΕΜΑ. 'Ας ΤΟ ΠΑΡΑΛΑΒΟΥΜΕ, ΛΟΙΠΟΝ. ΚΑΙ ΜΑΛΙΣΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΗ.

Λίγη Ιστορία: Τὰ μπιν-μιζτ καθιερώθηκαν και άρχισαν να γενι-
κευώνται στην Ελλάδα από τὸ 1925
κι' ἔδω. 'Ὡς τότε ἦταν εἶδος αὐτοπ-
ρῶς απαγορευμένο και δυνάμενον νὰ
προκαλέσῃ καὶ ἀφορισμὸ ἐκ μέρους
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Οἱ πρωτοπόροι τοῦ
ἀγῶνος ὅμως ἐμφανίσθηκαν πρὸς τὸ
τέλος τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέ-
μου. Στὰ 1918. 'Ὅχι ὅμως στὸ ὅλη-
μο, ἢ στὴ Γλυφάδα. Αὐτὴ τὴν τιμὴ τὴν
εἶχε ἡ ἀμμουδιὰ τοῦ Σκαρამαγκᾶ.
Καὶ ὅχι τὴν ἡμέρα. Τὰ μπιν-μιζτ
ἐτελοῦντο τὴ νύκτα καὶ ὑπὸ αὐστηρῶν
ἐκειμύθειαν κι' ἐπαίρναν τὸ χαρακτηρισ-
τικὸν ἐνὸς εἰδους ἐλευσινίων μυστηρί-
ων. Οἱ τοῦληροι καὶ οἱ τοῦληρές ποῦ
ἀρχισαν αὐτὸ τὸν ἀγῶνα τῆς πρωτο-
πείρας, ἐπῆγαιναν με αὐτοκίνητο τὴ
νύκτα καὶ βουτούσαν στὴ θάλασσα.
φορῶντας μαγιὼ ποῦ ἐφθάναν πρὸς τὸ
πῶ, ἀπὸ τὰ γόνατα. Μισὲς δουλειὲς ὁπ-
λοῦ. Οἱ ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς ἐ-
πληροφόρησαν τὸ φοβερὸ σκάνδα-
λο. Καὶ τὸ ἐγράψαν με τερᾶστιους 'Ι-
λα. 'Ανδρὲς καὶ γυναῖκες λού-
ονταν μαζὺ! Τί κάνουν ἡ ἀστυνομία;».
'Ἡ κοινὴ γνώμη εἶχε ἀναστατωθῇ. Οἱ
ὀφθαλμοὶ τῶν αὐστηρῶς ἐχομένων τῆς
ἠθικῆς διεστέλλοντο. Καὶ οἱ ἄνθρωποι
ἐβegan, κουνώντας μελαγχολικὰ τὸ
κέφαλι:

— Πού ἐφθάσαμε! Αἰσχος!

★
Στὸ ὅλημο: 'Εκεῖ τὰ πρόβατα
ἦσαν χωρισμένα ἀπὸ τὰ ἐρίφια. 'Αρι-
στερὰ οἱ μπανιέρηδες γιὰ τοὺς ἀρρενας
στερὰ οἱ μπανιέρηδες γιὰ τὸν μέση, ἡ
Δεξιὰ γιὰ τὰ θήλεα. Καὶ στὴ μέση, ἡ
μακαρίτισσα ἐξέδρα, ὡς αὐστηρὰ δια-
χωριστικὴ γραμμὴ. Στὴν ἄκρῃ δεξιᾷ
χωριστικὴ γραμμὴ. Στὴν ἄκρῃ δεξιᾷ
πλευρὰ τῆς ἐξέδρας, συνεκεντρουμένη
οἱ παρατηρητὰί τῆς ἐποχῆς καὶ κατῳ-
θυναν ἀσπιδά τὰ βλέμματα πρὸς τὴν
γυναίκεας μπανιέρηδες, με τὴν ἐλπίδα
νὰ συλλάβουν στὸ ὀπτικό τους πεδίο
κανένα γυναικεῖο κορμὶ ποῦ βουτούσε
στὴ θάλασσα ἢ ἦταν ἐπαλμένο στὸν
ἥλιο. Μερικοὶ ὤπλιζαν τὰ μάτια τους
καὶ με κυάλια.

— Παρακαλῶ, μοῦ δίνετε κι' ἐμένα
τὰ κυάλια σας;

— Ὅριστε καὶ γρήγορα!...

Πολλοὶ πέρασαν τὰ καλύτερα χρό-
νια τῆς νεότητός των ἐτοί...

Αὐστηρὴ ἀπαγόρευσις γιὰ τοὺς ἄν-
δρες ποῦ ἔκαναν μπάνιο: Νὰ μὴν
πλησιάζουν τὴν γυναίκεας μπανιέρηδες.
Βάρκες τοῦ λιμεναρχείου με ναυτε-
ς, ἐνεργοῦσαν ἐπίμονες περιπολίες γιὰ
νὰ κατασπῶσιν σεβαστὴ τὴν ἀπαγο-
ρευσι. Μερικοὶ ὅμως κατῳθύνων νὰ
διαλάθουν τὴν προσοχὴ τῆς περιπόλου
καὶ νὰ προσεγγίσουν πονηρὰ καὶ ὕ-
πουλα. Σαφνικὰ χαλοῦσε ὁ κόσμος.
Μία στρίγγλικη, τρομαγμένη φωνή, ἡ
νύγχελλε τὴν ἐμφάνισι τοῦ ἐκθροῦ:

— Ἀνδράσας!...

Τρόμος καὶ πανικός. Οἱ γυναῖκες ἐ-
σπεύδαν νὰ ἐπιστρέψουν στὴν μπανιέ-
ρες. 'Εκείνες ποῦ ἦταν ἐπαλμένες
στὴν μικρὴ ἐξέδρα, κατακωνιάζον-
ταν στὴν κομψινὴν. 'Ἡ βάρκα τοῦ λι-
μεναρχείου ἐσπεύδε πρὸς τὸ μέρος ὅ-
που εἶχε ἐμφανισθῇ ὁ θρασὺς παρα-
βάτης. 'Ὁ ὁποῖος συνελαμβάνετο καὶ
ὠδηγεῖτο με τὸ μαγιὼ στὸ λιμεναρ-
χείο. συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν πρόγκρα-
τὴν περιέρων. Παραπομπὴ στὸ Πται-
ματοδίκειο, δίκη, καταδίκη. 'Ὁ ἐγκλη-
ματίας ἐπλήρωνε ἀκριβὰ τὸ θάρος
του. 'Ενῶ οἱ ἄλλοι, ποῦ περιωρίζοντο
στὸ ρόλο τοῦ παρατηρητοῦ, ἐξοκού-
σαν ἐλευθέρως τὰ καθήκοντά τους.
'Εκτυπάζαν αὐτῶς ποῦ ἔκαναν, ὑπὲρ-
νιο. Καὶ ἀσφαλῶς ἀπὸ τὴν ἱστορία αὐ-
τὴ ἐβόγκη καὶ τὸ ρήμα: (Μπιν-μιζτ).

★
Καὶ τώρα βρισκόμαστε στὸ 1946.

Σ' ὅλη τὴν ἀκτὴ τῆς Ἀττικῆς — ἀ-
πὸς ο' ὅλες τὴς ἀκτῆς τῆς Ἑλλάδος,
ὅπως ο' ὅλες τὴς ἀκτῆς τῆς γῆς ὑπο-
θετῶ — χιλιάδες κορμὰ ἀμφοτέρων τῶν
φύλων ρίχνονται στὴν ἀγκαλιὰ τῆς
θάλασσας μαζὺ. Καὶ μαζὺ ἐπαλνῶνουν
στὴν ἀμμουδιὰ γιὰ νὰ πάρουν τὸ χρῶ-
μα τῆς σοκολάτας. 'Ἡ ἠθικὴ δὲν σκαν-
δαλίζεται. Τὸ μάτι συνήθως στὸ γυ-
μνὸ. 'Ἡ Λιλή, ποῦ ὅταν φορᾷ ἐκεῖνο
τὸ ἀραχνόφαντο κολλὰν μεταξὺ τῶν

καὶ λικνίζεται καθὼς
βοδίζει με αὐτοπεποι-
θησι, προκαλεῖ τρικυ-
μίες καὶ κάνει τὰ μά-
τια νὰ σπινθίζον με
σοφείας προθέσεις, μὲ-
λις θὰ βάλῃ τὸ μα-
γιὼ τῆς καὶ θὰ κα-
τέβῃ στὴν ἀκρογιά-
λιὰ, ἀποκτὰ οὐδετε-
ρότητα. Μπορεῖ κα-
νεῖς νὰ πῇ μάλιστα
πὺς αὐτὴ ἡ γυμνία
ποῦ ἀπολαμβάνουμε
σὲ τόση ἀφθονία, συν-
τελεῖ στὴν ἀποκατά-
στασι τῆς λεγομένης
ἠθικῆς. Καὶ ἰδοὺ ἡ ἀ-
πόδειξις, θὰ παρῶμε
πάλι τὴ Λιλή. Τὴν εἶ-
δε κάποιος στὴ θά-
λασσα τὴν ὥρα ποῦ
κολυμποῦσε. Καμιά
συγκίνησι. Τὴν εἶδε
κατόπιν νὰ βοδίζει
στὴν ἀμμο καὶ νὰ ἐπ-
λώνεται προσφέρον-
τας τὸν ἐαυτὸ τῆς στὰ φλογερὰ κά-
δια τοῦ ἥλιου. Καμιά συγκίνησι. ΜΕ-
λῃσε μαζὺ τῆς. Καμιά συγκίνησι.
Τὴν εἶδε κατόπιν, νὰ βγαίνει ἀπὸ τὴν
καμπίνα, φορῶντας τὸ κολλὰν μετα-
ξὺ ποῦ λέγαμε. Εἶδε τὴν καμπίνα
τῆς νὰ διαγράφεται προκλητικῶς καὶ
μισοκρυμμένης. Νὰ διαφαίνονται κατῳ-
θὴ τὴ θάλασσα τοῦ μεταξιοῦ. Καὶ
εἶπε, ὁ τελαίπυρος:

**Σκηνὲς ἀπ' τὴς ἀκρο-
γιαλιέ μας**

— Καὶ με καμμία συνοδεία. Αὐτὲς τὴς
ῆρες τ' ἀκρογιάλια παίρνουν ἐνα χα-
ρακτῆρα οἰκογενειακό.

★
Ὅρα 1-2. Οἱ ὥρες ποῦ καταβαίνουν
ἐργαζόμενοι. Μόλις τελειώσουν τὴς
δουλειὰς τους, τὸ μαγιὼ καὶ ἡ πετᾶ-
ρα ὑπὸ μάλιστα καὶ ἐφόδος στὰ τραί-
κα τὰ λεωφορεῖα. Κατὰ στίγη μπανι-
έρηδες, καὶ περτοῦν ἐπὶ θάλασσα γιὰ
νὰ διώξουν στὸ πρώτῳ ὁροσερὸ ἀγκα-
λιασμα τοῦ κύματος τοὺς κόπους τῆς
ἡμέρας.

★
Ὅρες ἀπογευματινῆς. Ποικιλία κό-
μῃ, ποῦ δὲν μπορεῖς νὰ τὸν κατα-
τάξης. Ὑπολείμματα πρωινῶν καὶ με-
σημεριανῶν, πελατεῖα ἀπογευματινῆ
ποῦ παίρνει τὸ μπάνιο τῆς μετὰ τὸν
μεσημεριανὸ ὕπνο καὶ ἄνθρωποι ποῦ
τελειώσαν τὴς δουλειὰς τους στὴς τέσ-
σερες ἢ στὴς πέντε. Ὅρα 7 μ. μ. 'Α-
ρρώστους, ἀποκώρησις, κλεισμο...

★
Καὶ οἱ τύποι τῆς πλάξ:
Οἱ νεαροὶ ποῦ κατέβηκαν περισσά-
τερο γιὰ νὰ κάνουν φασαρία, παρὰ γιὰ
μπάνιο. Ὠνές, ξεφωνητὰ, παιγνίδι με

Τὰ χαρίσματα

— Εἶμαι μικρὸς πρᾶγματευτῆς κι' ὁ ἀφέντης μου με στέλλει
γιὰ ν' ἀγοράσω ζάχαρη, γιὰ ν' ἀγοράσω μέλι.
Κόρη μου γλυκομίλητη, σὰν 'Ελαχὰ στὴ στράτα,
δὲν μοῦ πουλεῖς τὰ χεῖλιά σου τὰ μελοζαχαράτα;

— Δὲν τὰ πουλῶ τὰ χεῖλιά μου γιὰτὶ θὰ τὰ χαρίσω
μαζὶ με τ' ἄλλα μου προικιά στὸ νηὸ ποῦ θ' ἀγαπήσω.

— Περιβολάρης εἰμ' ἐγὼ κι' ἐγὼ μπαξὲ με κρίνα,
τὰ κρίνα πῶχ' ἢ ὄψι σου εἰν, πρὸ ὁμορφα ἀπὸ κείνα.
Γιὰ στάσου, κρινομάγουλη, γιὰ κρίνα πούλησέ μου,
νὰ τάχω νὰ μωσχόβολοῦν μετὰ τὸ μικρὸ μπαξέ μου.

— Τὰ κρίνα πῶχ' ἢ ὄψι μου κι' αὐτὰ θὰ τὰ χαρίσω
μαζὶ με τ' ἄλλα μου προικιά στὸ νηὸ ποῦ θ' ἀγαπήσω.

— Εἶμαι στὴ χώρα μεταξᾶς, ἐκ τῆς παρθενίας μου—γιὰ στάσου
καὶ πές μου πόσο τὰ πουλεῖς τὰ παθωτὰ μαλλιά σου,
ποῦναι χυτὰ στὴν πλάτη σου, πλεγμένα με τὴν τάξι
ὀλόχρυσα, γυαλιστερά σὰν καθαρὸ μετάξι;

— Καὶ τὰ ξανθὰ μου τὰ μαλλιά κι' αὐτὰ θὰ τὰ χαρίσω
μαζὶ με τ' ἄλλα μου προικιά στὸ νηὸ ποῦ θ' ἀγαπήσω.

— Εἶμαι μεγάλος χρυσικός κι' ἐρχομαι γιὰ πρᾶματ' ἀ-
κόρη μου, πόσο τὰ πουλεῖς τὰ γαλανὰ σου μάτια,
ποῦναι ζευγάρ' ὀλόφωτο, ποῦναι ζαφειρία ἴδια,
γιὰ νὰ τὰ κάνω καὶ τὰ δυὸ ζευγάρ'ι δακτυλίδια;

— Μηδὲ τὰ μάτια μου πουλῶ κι' αὐτὰ θὰ τὰ χαρίσω
μαζὶ με τ' ἄλλα μου προικιά στὸ νηὸ ποῦ θ' ἀγαπήσω.

— Κόρη, δὲν εἶμαι χρυσικός, μηδὲ περιβολάρης;
μὰ εἰμ' ὁ νηὸς ὅπ' ἀγαπᾷς κι' ὁ νηὸς ποῦ θὰ σὲ πάρῃ,
ποῦ τριγυρνᾷ ὀλονυχτὶς στὸ σπιτί σου ἀπὸ κάτου
καὶ τραγουδεῖ τὰ κάλλη σου στὸ μαῦρο ταμπουρά του.

— Σὰν εἶσ' ὁ νηὸς ὅπ' ἀγαπᾷ, τίποτε δὲν ὀρίζω
δσα στοὺς ἄλλους δὲν πουλῶ σ' ἐσένα τὰ χαρίζω.

Γεώργιος Δροσίνης

τὴ μπάλα, κανῶ, τραγοῦδι, ἀναστὰ
τῶσις.

★
**Ὁ μνηστὴρ καὶ σοβαρὸς κολυμβη-
τής,** ποῦ ἔχει κατεβῇ μόνος του, χω-
ρὶς παρέα. Κολυμπᾷ μόνος του, ἐπι-
στρέφει, ἐπαλνῶναι στὴν ἀμμουδιὰ
διαβάζει τὴν ἐφημερίδα του, ἀδιαφο-
ρεῖ γιὰ ὅλους, ντύνεται καὶ φεύγει,
χωρὶς νὰ πῇ κουδέντα σὲ ἄνθρωπο.

★
Τὸ ἐρωτευμένο ζευγάρ'ι. Ἀπομονω-
μένο μέσα στὸ πλῆθος, ἔχει ἀφοσιω-
θῇ στὸ διπλὸ ἐαυτοῦ. Μαζὺ παίρ-
νουν τὸ μπάνιο τους, μαζὺ ἐπαλνῶνουν
γιὰ τὴν ἡλιοθεραπεία, ἢ μπανιέρηδες στὴ
βάρκα γιὰ περίπατο. Συγκινητικὰ πε-
ριποικτικός ἐκεῖνος τριβεῖ τὴν πλάτη
τῆς ἐκείνης με κάποιο ἐλαϊώδες ὕ-
γρὸ ποῦ προφυλάσσει ἀπὸ τὰ ἐγκαύμα-
τα, τῆς προσφέρει τοιγάρ, τὴν ὀπ-
γεῖ στὸ ντοῦς κρατῶντας τὴν πετσετα
καὶ τὴν τσατσάρα. Λένε τὰ δικά τους
καὶ φεύγουν — φυσικὰ — μαζὺ, χωρὶς
νὰ δίνουν σημασία στοὺς ἄλλους.

★
Ὁ φοβηταίρης. Ἀμφιταλαντεύεται
μὴ ὥρα μπροστὰ στὸ δίλημμα: Νὰ πέ-
σῃ, ἢ νὰ μὴν πέσῃ; Βουτᾷ τὴν ἀ-
κρη τοῦ ποδιοῦ του καὶ τὸ ἀποσύρει
βιαστικά: Κρῦα εἶνε σήμερὰ ἡ θάλασ-
σα! 'Ας περιμένῃ λίγο. Νὰ πέσῃ ἢ νὰ
μὴν πέσῃ; Τὸ ξαναβουτᾷ. Τὸ τρα-
βάει πάλι... Φοβάται νὰ μὴν κρυώσῃ...
'Ας περιμένῃ λίγο ἀκόμη. Νὰ πέσῃ
ἢ νὰ μὴν πέσῃ; 'Ας μὴν πέσῃ! Καὶ
περιορίζεται στὴν ἡλιοθεραπεία. Κάτι
εἶνε κι' αὐτὸ.

★
Ἡ ὥρεια κυρία μετὰ τοῖ παιδί. Ὁ μπέ-
μπος, ἀτακτός, τρέχει ἐδῶ κι' ἐκεῖ.
Κάποιος εὐγενικός κύριος, ποῦ ἔχει ἡ
ὀη τὴ μαμὰ, πιάνει κουδέντα μετὰ τὸ
μπέμπι, μετὰ τὴν ὑστεροβουλὴν σκέψῃ:
νὰ τὴν ἐπεκτείνῃ καὶ μετὰ τὴν κατα-
σκευαστριά του.

— Πῶς σὲ λένε, μικρούλη μου;

— Μπέμπι!...

— Ἡ κυρία ποῦ φάνει νὰ τὸ θρῖ, τὸ
βλέπει, ἐπὶ τέλους.

— 'Ελα δῶ, Μπέμπι!

— Δικός σας εἶνε, κυρία μου; Τί ὁ-
μορφο κι' ἐξυπνο παιδί!

— Ἡ ὥρεια κυρία ἀποσύρει τὸ μπέμπι
τῆς, χωρὶς ν' ἀνοίξῃ κουδέντα μετὰ τὸν
εὐγενικὸ κύριο. Κάποτε ὅμως...

★
**Εκεῖνος — ἡ ἐκείνη — ποῦ δὲν ξέρει
κολυμπᾷ.** Δὲν ἐπεκτείνεται στὰ βαθεῖα.
'Ὡς ἐκεῖ ποῦ τὸ νερὸ φτάνει στὴ μέ-
ση — καὶ πολὺ εἶνε. Ἰσχυρίζεται τοὺς
ἄλλους ποῦ ἀνοίγονται, ζηλεύει, ἀλλὰ
τὴ ζωὴ του τὴ θέλει.

★
— Δὲν ξέρετε κολυμπᾷ, δεσποινίς;
'Αἱ! 'Αἱ! Μὰ εἶνε τὸ γιο εὐκόλο πρά-
μα! Σὰς παρακαλῶ... Ἀφῶστε τὸν ἐ-
αυτὸ σας ἐλεύθερο. 'Εγὼ σὰς κρα-
τῶ.

★
Ὁ νεαρὸς ἀνοίγει τὴν ἀγκαλιὰ του
καὶ καλεῖ ἐκεῖνη ν' ἀφίση τὸν ἐαυτοῦ
τῆς ἐλεύθερο... στὰ χεῖριά του. Γὴ
συνέχεια τὴν καλύπτει τὸ κύμα.

★
**Ἡ μεγάλη τραγωδία ὅμως εἶνε στὰ
ζευγάρ'ια,** ποῦ ἐκεῖνη μεν εἶνε δεινὴ
κολυμβήτρια, ἐκεῖνος δὲ δὲν τὰ κατα-
φέρνει καθόλου. Πλήρης κατορράκω-
σις τῆς ἀνδρικής ἀξιοπρέπειας. Σὰν
δελεῖναι ἐκεῖνη φεύγει μακριὰ κι' ἐ-
κείνος τὴν περιμένει, καταντροπια-
σμένος, στὰ ρηχά. Τέτοια εἰδύλλια
ναυαγοῦν συχνὰ στὴ θάλασσα...

★
Καὶ ἄλλοι τύποι: Ὁ κοντρός ποῦ
προκαλεῖ τὸ εὐκόλο κλισίον τῶν ἄλ-
λων καὶ σπεύδει νὰ καλύψῃ τὸ πάχος
του στὸ κύμα, γιὰ νὰ μὴ δῶνι στόχο
στὴν εὐκόλη εἰρωνεία. Ὁ ἰσχνὸς σὰν
τοῖρος ποῦ παίρνει βαθεῖς εἰσιπνοές
μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἐτοί θ' αὐξήσῃ τὴν
περιφέρειαν τοῦ στήθους του. Ὁ τύπος
ποῦ κάνει τὴν ἡλιοθεραπεία του ὑπὸ
τὸ ρολοῖ στὸ χεῖρι, ἐπὶ τῇ βάσει ἐ-
πιστημονικοῦ προγράμματος. Καὶ ἄλ-
λοι καὶ ἄλλοι καὶ ἄλλοι... Ἀλλὰ ἀρκε-
τὰ ἀσχοληθήκαμε μετὰ τοὺς ἄλλους.
Καὶρός νὰ βουτήξουμε κι' ἐμεῖς... 'Ας
βάλουμε τὸ πόδι στὴ θάλασσα! Ἀχού!
Κρῦα εἶνε σήμερὰ! Νὰ πέσῃ κανεῖς ἢ
νὰ μὴν πέσῃ;

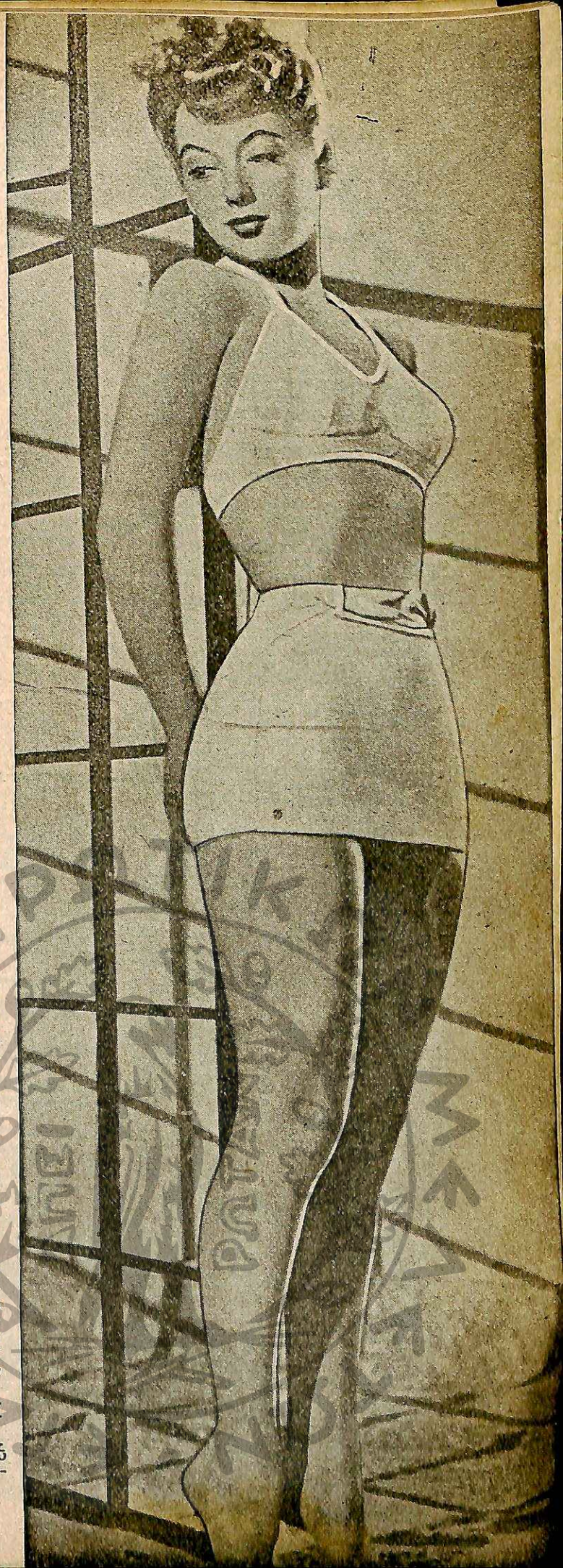
ΠΑΝ. ΠΑΠ.

★
**Τὸ καλύτερο κρασί εἶνε τὸ πιὸ
παλιό.** Ὁ καλύτερος ἔρως εἶνε ὅμως
ὁ πιὸ νέος.

★
**Τοῦ ἀληθινοῦ ἐρωτος τὸν ὀρισμὸν
ἀδυνατῶ νὰ τὸν δώσω.** Κάποιος εἶπε
ὅτι εἶνε ἡ «ἐπαφὴ δύο ἐπιδερμίδων»,
ἄλλος (ἢ συνάντησις δύο ψυχῶν). Ὁ-
τε τὸ πρώτῳ, οὔτε τὸ δεύτερο εἶνε σω-
στό, γιὰτὶ ὁ ἕνας εἶνε ὁ ἔρως τῶν
κτινῶν. ὁ ἄλλος τῶν ἀνοήτων.

★
**Ὁ ἔρως, ἐστὼ καὶ πρόσκαιρος, εἶ-
νε μία θεία πνοὴ ἀπὸ τὴν αἰώνιον αἰ-
ρα τοῦ μυρμιμένου παραδείσου.**

★
**Ὁ ἔρως εἶνε ἡ ἀσκαλιὰ τοῦ ἄν-
γου, ἢ διασκεδάσις τοῦ πολεμιστοῦ
καὶ ὁ κινδυνώδης σκόπελος τοῦ ἡγε-
μόνος.**

Ω έγινε ακόμη πιο άγριο.

—Το έκαιμε αυτό, 'Ελιάνα; ρώτησε με φωνή που έτρεμε.

—Δεν ήθελες, λοιπόν, να το κάμω; είπε η νέα.

—Ο Μπλεζύ δεν της έδωσε καμιά απάντηση. Είχε διευθυνηθεί τώρα στο παραθυρό και κύτταζε προς το μέρος του δρόμου.

—'Η νέα γέλασε ειρωνικά.

—'Α! Έκαμε ξαφνικά. Ξέχασα να σου πω πως η μητέρα μου δεν θα έλθω... Ούτε η γη αν ανοιγόταν κάτω από τα πόδια του, ο Μπλεζύ ντε Σενόζαν δεν θα ένοιωθε τέτοια ταραχή.

—Τι θέλεις να πής; ρώτησε.

—'Η 'Ελιάνα στεκόταν τώρα όρθια μπροστά του και το ύφος της είχε γίνει σκληρό και περιφρονητικό.

—Θέλω να πω, απάντησε, πως η μητέρα μου δεν θα έλθω στο ραντεβού που της έδωσάτε με το άνωμένο γράμμα σας, γιατί αυτό το γράμμα έπεσε στα χέρια μου. Και θέλω να σας πω ακόμη ότι είσατε ένας άθλιος και ότι σας περιφρονώ με όλη τη δύναμη της ψυχής μου...

—'Ελιάνα...

—Είχα πιστέψει στην αγάπη σας και σας έδωσα χωρίς καμιά επιφύλαξη την καρδιά μου, συνέχισε η νέα. 'Αλλά σεις την ποδοπατήσατε, γιατί το μόνο πράγμα που σας ενδιέφερε ήταν η προίκα μου... Το μόνο αίσθημα που μου εμπνέετε τώρα είναι η περιφρόνηση!

Και η νέα, λέγοντας αυτά, διευθυνήθηκε προς την πόρτα.

—Ο Μπλεζύ θέλησε να κάμω μια τελευταία προσπάθεια.

—Δεν θα σ' αφήσω να φύγεις! φώναξε. Μου άνηκεις!... Ναι, μου άνηκεις... Θά φανερώσω σ' όλους τις σχέσεις μας... Θά τις αποκαλύψω...

—'Η νέα τον κύτταζε με άηδία.

—Είσατε χειρότερος από ό,τι είχα φαντασθεί, είπε. 'Αφού αποτύχατε ως προικοθήρας, θέλετε τώρα να παίξετε το ρόλο του εκδότη; Πόσο σας συχαίνομαι!

—'Ακουσε με, 'Ελιάνα. Θά σου εξηγήσω...

Είχε σταθεί μπροστά στην πόρτα για να την εμποδίσει να φύγει.

—'Αφήστε με να περάσω! φώναξε η νέα.

—'Οχι!

Το χέρι της 'Ελιάνας σηκώθηκε σαν αστραπή και το μαστίγιο της έπεσε κροτάζοντας πάνω στο πρόσωπο του Μπλεζύ. 'Ο πόνος τον έκαμε να παραμερίσει και η νέα άνοιξε με όρμη την πόρτα και βγήκε έξω.

Ο Μπλεζύ ντε Σενόζαν άκουσε σε λίγο τον καλπασμό του αλόγου της που άπομακρυνόταν.

Το παιδί της άμαρτίας

Πέρασαν δυο μήνες από τότε. 'Η κόμπωσα ντε Ροσεμώρ είχε φύγει από την αρχή του φθινοπώρου για το Παρίσι παίρνοντας μαζί της και τη μικρότερη από τις κόρες της, τη Λυδία.

—'Η 'Ελιάνα είχε παρακαλέσει τη μητέρα της να την αφήσει να μείνει στον πύργο κοντά στη θεία της, την κόμπωσα Γκυγιώ, μια γεροντοκόρη με άγγελική καρδιά, που την λάτρευε σαν παιδί της.

Σ' όλο αυτό το διάστημα η νέα δεν είχε χύσει ούτε ένα δάκρυ, δεν είχε αφήσει ούτε έναν αναστεναγμό. 'Ο πόνος της ήταν τόσο βαθύς, που κάθε εξωτερική έκδηλωση της φαινόταν δόλετα περιττή.

—'Ηταν, άλλωστε, πολύ περήφανη για να αφήσει έναν άλλο να μαντέψει την απέραντη απογοήτευσή που είχε απλωθεί μέσα στην ψυχή της και να δεχθεί τον οίκτο και τη συμπόνοιά του.

—Ενα βράδυ, η θεία της της είπε:

—'Ο κύριος ντε Σενόζαν δεν ξαναφάνηκε πιά. Έμαθα ότι έφυγε για το Παρίσι... Δεν σου φαίνεται περίεργο πως δεν ήλθε για να μάς αποχαιρετήσει;

—'Ισως να έφυγε βιαστικά, απάντησε με αδιαφορία η νέα.

—Αυτό είναι αλήθεια, είπε η θεία της. Έμαθα πως πανθρεύεται... Παίρνει μια πλουσία χήρα...

—Τότε θα πρέπει να είναι ένθουσιασμένος, παρατήρησε η 'Ελιάνα και γύρισε σε άλλο θέμα τη συζήτηση.

Μερικές ημέρες αργότερα, την ώρα που ανέβαινε μετά το βραδινό φαγητό στο δωμάτιό της, ένοιωσε ένα περίεργο σκίρτημα μέσα στα σπλάχνα της.

—'Ηταν σαν το σάλεμα μιάς ανθρώπινης υπάρξεως, του παιδιού που επρόκειτο να φέρη στον κόσμο.

Μια θανάσιμη ωχρότης απλώθηκε τότε στο πρόσωπο της νέας.

Γιατί δεν της επιτρεπόταν πια να αμφιβάλλει. Σε λίγο, θα γινόταν μητέρα... Και ο πατέρας του παιδιού που είχε στα σπλάχνα της ήταν ένας άνθρωπος που τον μιμούσε μέσα στα κατάβραθα της ψυχής της και που τίποτε δεν θα μπορούσε πια να την συνδέσει μαζί του.

—'Η 'Ελιάνα έκλεισε πίσω της την πόρτα του δωματίου και πέφτοντας στο κρεβάτι της, ξέσπασε σε λυγμούς.

Αυτή η τρομερή ανακάλυψη την είχε βυθίσει σε αληθινή απόγνωση.

Τί έπρεπε να κάμει; Το παιδί που είχε μέσα στα σπλάχνα της ήταν η καταστροφή ή δική της και της οικογενείας της. 'Αν μπορούσε ν' αδιαφορήσει για τον εαυτό της, δεν είχε όμως κανένα δικαίωμα να συμπαράσχει στην ατίμωσή και όλους τους δικούς της.

—'Επρεπε, λοιπόν, να θυσιάσθω. Αυτή ήταν η σωστή λύση. Θά αυτοκτονούσε, προτού καταλάβουν ότι ήταν έγκυος.

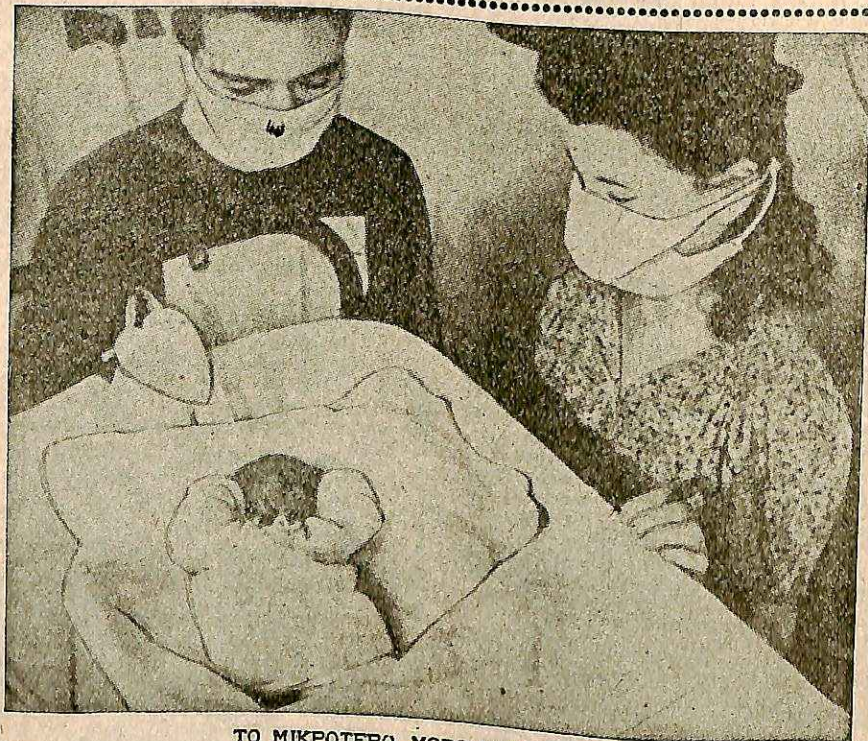
—'Από τη στιγμή που πήρε αυτή την απόφαση, η 'Ελιάνα έγινε ηρεμώτερη. 'Αλλ' υπήρχε ένας άνθρωπος, που αυτή η επιφανειακή ηρεμία της δεν μπορούσε να ξεγελάσει. Κι' αυτός ήταν η θεία της, η κόμπωσα Γκυγιώ.

Παρά την απέραντη καλωσύνη της, είχε καταλάβει ότι κάτι το εξαιρετικό έπρεπε να συμβαίνει μέσα στην ψυχή της άνευιάς της.

Την έβλεπε να άδυνατιζε και να χλωμιάζει ολοένα κι' η παράξενη έκφρασή που είχαν πάρει από κάμποσο καιρό τα μάτια της την άνησυχούσε τρομερά.

Μά, λεπτή και διακριτική όπως ήταν, δεν έκανε ποτέ στην άνευσία της καμιά ένοχληση, που θα μπορούσε να προσβάλει την αξιοπρέπεια και τον εγωισμό της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

ΤΟ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟ ΜΟΡΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τον τίτλο αυτό τον κατέχει αναμφισβήτητα η μικρή Μάργκαρετ 'Αννα Λήντερ, που γεννήθηκε πριν από μερικές εβδομάδες σε μια κλινική του Λονδίνου. Το ύψος της ήταν μόνον 24 εκατοστά και έζυγιζε 820 γραμμάρια. Πρέπει να σημειωθεί ότι είχε γεννηθεί τρεις μήνες πριν από την κανονική ημέρα. Οι γιατροί είχαν απελπισθεί στην αρχή ότι θα κατώρθωναν να την διατηρήσουν στη ρητ καιρεί σήμερα άκρας υγείας. Οι γιατροί βεβαιώνουν μάλιστα ότι έπειτα από δυο χρόνια, θα έχει κερδίσει το ανάστημά και το βάρος που της λείπουν και ότι δεν θα διαφέρει καθόλου από τα άλλα παιδιά της ηλικίας της.

18ον 'Η 'Αντριέν ήταν εξαιρετικά ανήσυχη. 'Επιασε τα χέρια του Πάω και κυττάζοντάς τον βαθιά στα μάτια του είπε:

—Πάω, κάτι μου κρύβεις.

—'Ο νέος χαμήλωσε τα μάτια του.

—Δεν μου μιλάς, αγαπημένε μου; 'Ανοιξε μου την καρδιά σου, πές μου τι σου συμβαίνει.

—'Ο Πάω αναστέναξε, της χάιδεψε τα μαλλιά και της απάντησε:

—Δεν πρέπει ν' ανησυχείς, καλή μου 'Αντριέν. Είμαι λυπημένος, αυτό είναι όλο. Το τρομερό μυστικό που αποκάλυψε η μητέρα σου και το οποίο όποτε θυμάμαι, μ' έχει συντρίψει.

—Σοδ το είπα, Πάω, πρέπει να είσαι θαρραλέος. 'Ολα θα περάσουν. Θά ξαναγυρίσει η ευτυχία για μας.

—Τι φταίς σύ, Πάω, για ό,τι συνέβη; Δεν διέπραξες συ κανένα κακό. Σ' είσαι το θύμα σ' όλη αυτή τη θλιβερή ιστορία. Δεν είναι σωστό ν' ανήκεις στο κουράγιο σου. Πρέπει να φανής ανδρικός αν μ' αγαπάς. Χάρην της αγάπης μας.

—'Ο Πάω την άκουσε χωρίς να μιλήσει.

—'Η σιωπή του αυτή η επίμονη έκανε την

'Αντριέν να άκουζε περισσότερο π' απ' τον ίδιο.

—Βλέπω, του είπε τέλος, ότι μάταια σου μιλάω. 'Εχεις πάρει την απόφασή σου. Το μαγνέτι, μη θελήσης να το διαψεύσεις. Ναι, Πάω, το μαντέψω και άπαιτ'ω να μου πής όλη την αλήθεια. Τι σκοπεύεις να κάμεις;

—'Ο νέος δίσταζε.

—Δεν θέλεις να μου πής την αλήθεια, Πάω;

—'Η αλήθεια αυτή είναι τρομερή, 'Αντριέν.

—'Αν μ' αγαπάς αληθινά δεν θά μου κρύψεις τίποτε.

—Το άπαιτείς, λοιπόν;

—Ναι, άπαιτ'ω να μου άνοιξης την καρδιά σου, να μου πής τί σκέπτεσαι, τί απεφάσισες, όσο τρομερό κι' αν είναι αυτό. Δεν πρέπει γάκις μυστικά από μένα, αγαπημένε μου. 'Εμπρός λοιπόν, σ' άκούω.

—'Αντριέν...

—'Η φωνή του έτρεμε.

—'Η νέα τούσφιξε το χέρι μέσα στα δικά της κι' άκούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του.

—'Αντριέν... αγαπή μου, είναι τρομερό, είναι άπαισίο, μα θά το μάθεις αφού αυτή είναι η άπαισής σου. 'Ολα γύρω σκοτείνιασαν για μένα, αγαπημένη μου, όλα σωριάστηκαν σ' έρείπια, η ζωή δεν έχει κανένα βέλγητρο πια για μένα. Πρέπει...

Στάπασε ξαφνα. Κάπνισε η φωνή του. Κατέβαλε μεγάλη προσπάθεια για να τελειώσει τη φράση του:

—Πρέπει να φύγω από αυτό τον κόσμο, το μάταιο και θλιβερό.

—'Η 'Αντριέν τινάχθηκε απότομα σαν να την είχε δαγκώσει φίδι.

—Πάω!... 'Ακουσ' καλά; Τι είπες, Πάω;

—Σ' το ζήτησες, αγαπή μου. Ζήτησες να σου πω την αλήθεια.

—Θες να πεθάνεις;

—Πρέπει.

—Θες ν' αυτοκτονήσεις, Πάω;

—Είναι το μόνο που μου μένει να κάμω.

—Το σκέφθηκες αυτό καλά;

—Ναι, 'Αντριέν, απ' την ημέρα ακόμη που υποψιάσθηκα την αλήθεια, την τρομερή αλήθεια, πήρα την απόφασή μου. Δεν έχω καμιά θέσι στον κόσμο αυτό. Είμαι το παιδί της άμαρτίας, είμαι γυιός δολοφόνου. Ναι, ναι, πρέπει να πεθάνω!

—Αγαπημένη μου, καλέ μου Πάω, και μένα δεν με σκέφθηκες;

—Σκέφθηκα πολύ τη θέσι σου, 'Αντριέν.

—'Ετσι που ήρθαν τα πράγματα δεν μπορούμε να εναυώθουμε, είμαι έμπδοιο στη ζωή σου, στην ευτυχία σου. 'Ο θάνατός μου θά σε λυτρώσει από μένα...

—'Η 'Αντριέν τούφραξε με το χέρι της το στόμα.

—Μη μιλάς πιά, του φώναξε ξαφνα. Δεν μ' αγαπάς όσο σ' αγαπώ. 'Αν μ' αγαπούσες δεν θ' άποφάσιζες ν' αυτοκτονήσεις. 'Ετσι λοιπόν, Πάω; 'Ηθελες να δώσεις ένα τέτοιο τέλος στην αγάπη μας; 'Ω, Πάω, Πάω, πόσο είσαι σκληρός!

—Λυγμοί την έπνιξαν.

—'Ο Πάω προσπάθησε να την παρηγορήσει.

—Συγχώρησέ με, 'Αντριέν. 'Ο Θεός ξέρει πόσο σ' αγαπώ.

Είχε γονατίσει έμπρός της κι' είχε άκουμπήσει το κεφάλι του στα γόνατά της.

—'Η 'Αντριέν τον έπιασε από το χέρι, τον σηκωσε και καθίζοντάς τον πλάι της του είπε:

—'Ακουσε με, Πάω. 'Επήρα κι' εγώ την απόφασή μου.

—'Εκείνος την κύτταξε στα μάτια γεμάτος άπορία.

—Ναι, Πάω, συνέχισε η 'Αντριέν, έπήρα την απόφασή μου. Θά πεθάνουμε μαζί!

—'Ο νέος ταραχθηκε περισσότερο.

—Τι είπες, 'Αντριέν; Μιλάς σοβαρά, αγαπημένη μου; 'Οχι, όχι, ποτέ!... Δεν το θέχομαι αυτό, δεν θά σου το επιτρέψω. Μ' άκούεις; Δεν έχεις συ να πληρώσεις τίποτε στη Μοίσα. Πρέπει να ζήσης και να ευτυχήσης. Πρέπει να με ξεχάσεις.

Με φωνή αποφασιστική του απάντησε:

—Τίποτε δεν θά με κάμει ν' αλλάξω την απόφασή μου. Θά πεθάνουμε μαζί. Τι να την κάμω τη ζωή χωρίς εσένα;

—'Αντριέν... σε ικετεύω... σκέψου ψυχράμα.

—Δεν έχω να σκεφθώ τίποτε άλλο πια. Ούτε και πρόκειται να φύγω πλέον από κοντά σου. Θά μείνω εδώ και θά πεθάνουμε μαζί.

—'Ακούς, Πάω; Θά πεθάνουμε μαζί.

—'Επείσαν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου και για λίγες στιγμές έχυσαν βουβοί τα δάκρυά τους.

—'Ολα πια είχαν τελειώσει. Τα δνθ' του 'Υμεναίου θά τα αντικαθιστούσαν γι' αυτούς τα νεκρολούδα, τα νεκρικά άνθη του θανάτου!

Τώρα πια που είχαν πάρει την τρομερή τους απόφαση ήσαν ήρεμοι.

—'Ο κόσμος που θ' άφηναν τους φαινόταν χωρίς καμιά χάρη, χωρίς ενδιαφέρον, γεμάτος άσχημίες και κακιές.

—Ποιός ξέρει... 'Ισως εκεί στην 'Αλλη Ζωή να χαίροντοσαν την ευτυχία που τους στήριξε η ζωή αυτή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό τέλος.

Η Ξένη Γελοιογραφία

ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

Ο ΑΝΑΙΔΗΣ
Το τηλέφωνο και το μπουλντόγκ.

—Τι έπιθυμείτε;

—'Ω, τίποτα! Θέλησα μονο να ρίξω μια ματιά!

ΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ

—Καθώς βλέπεις, δεν χρειάσθηκε ν' αγοράσω μαγιά για τον παπούλη!

Ο ΥΠΝΑΡΑΣ

—Αυτή τη φορά είμαι βέβαιος πως θά ξυπνήσω!

ΚΡΕΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ

—Τόλημσε να ξαναπής ότι δεν πρέπει να ψηφίσουν οι γυναίκες!

—Έχετε μυαλό!

Θρύλοι και παραδόσεις

ΦΤΕΡΟ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Η πεντάμορφη σουλτάνα Αμελαϊδή περιπατούσε το δρόμο της εκείνη μέρα στον απέραντο κήπο του παλατιού κι ανασταίει το θρόνο, πό και γεμάτο μεθυστικό άρωμα άνεμο.

Σε μια στιγμή γύρισε προς τον Ζεακούδη τον άμορφο μάγο που την ακολουθούσε κυτάζοντάς την έκστατος και του είπε: — Σου ζήττω πολλά μέτρα σήμερα και όλα μου τα κανείς. Αν όμως μου κάνης και μια ακόμη χάρι που θα σου ζητήσω τότε η καρδιά μου θα γίνει ολοκληρή δική σου.

— Πες μου ό,τι θέλεις, κι' εγώ θα υπακούσω τυφλά στην επιθυμία σου, αποκρίθηκε ο μάγος.

— Θα ήθελα να κάνης να ανιούουν εδώ μέσα λουλούδια που να μαγεύουν μονάχα το βλέμμα μου, που να σκορπίζουν μονάχα για μένα το μεθυστικό άρωμά τους.

— Ακολουθούσε με ως εκεί να τα χαμόλαβα, της είπε ο μάγος και οι ιδίες τρία λουλούδια που δεν είδε ποτέ άνθρωπο μάτι. Θα διαλέξης μονάχα ένα απ' αυτά κι' εκείνο που θα κόψης δεν θα ξαναανθίση ποτέ πια πάνω στη γη.

— Όταν η Αμελαϊδή βρέθηκε μπροστά στα τρία λουλούδια έμεινε καταπληκτική. Ήσαν υπέροχα, θεακτικά, μαγικά.

Του πρώτου, τα φύλλα του μίσχου του νόμιζε κανείς πως ήσαν από σμαράγδια. Άνοιγόνταν ολόαμμο σαν την αυγή κι έμοιαζε με τριαντάφυλλο κομωμένο από χρυσάφι.

— Ο, πώς το λένε αυτό το λουλούδι; ρώτησε θαυμάσιμη η Αμελαϊδή.

— Ομορφιά της αποκρίθηκε ο μάγος.

Το δεύτερο λουλούδι, που έτρεμε και λυγίζει σαν να φυσούσε δυνατός άνεμος, ήταν κατακόκκινο κι έλαμπε σαν τόν ήλιο. Γοήτευε αλλά προενοούσε συγχρόνως και ρίγη φρίκης. Βλέποντάς το αίσθανόταν κανείς φρίκη και ήδονη συγχρόνως.

— Ο, πώς το λένε το λουλούδι αυτό; ρώτησε έκστατη η Αμελαϊδή.

— Αγάπη της αποκρίθηκε ο μάγος.

Το τρίτο λουλούδι ήταν

κατάλευκο κι' έμοιαζε σαν παρθένα ντυμένη στα κάτασπρα. Έμοιαζε με κρίνο μελαγχολικό.

— Ο, πώς το λένε το λουλούδι αυτό; ρώτησε και πάλι η Αμελαϊδή.

— Πίστι! αποκρίθηκε ο μάγος.

Η Αμελαϊδή γίνθηκε με μιάς σκεπτική και με όνειροπόλο βλέμμα ρώτησε το μάγο:

— Μπορώ, λοιπόν, να διαλέξω ένα απ' τα τρία αυτά λουλούδια και να το κόψω;

— Ναί, ωραία μου.

— Κι' όταν το κόψω το λουλούδι αυτό, τί θα συμβεί;

— Δεν θα ξαναανθίση ποτέ πια πάνω στη γη.

— Απλά αν κόψω το πρώτο, θα λείψω απ' τον κόσμο ό όμορφιά;

— Ναί, θα λείψω για πάντα.

— Κι' εγώ θα πάψω να είμαι ωραία;

— Βέβαια, θα γίνης κι' εσύ άσχημη αλλά και τότε εγώ δεν θα πάψω να σ' αγαπώ.

— Όχι, όχι, ποτέ δεν θ' αγαγίω αυτό το λουλούδι.

Και λέγοντας τα λόγια αυτά η σουλτάνα πλησίασε το δεύτερο λουλούδι.

— Αν κόψω αυτό, τί θα συμβεί; ρώτησε περιέργη.

— Δεν θα ξαναανθίση κι' αυτό ποτέ πια.

— Απλά αν κόψω το πρώτο, θα λείψω απ' τον κόσμο ό όμορφιά;

— Βέβαια. Και τότε θα πάψω κι' εγώ να σ' αγαπώ, μά εσύ θα εξακολουθής να είσαι πάντα ωραία!

— Και σε τί θα μου χρησιμεύη ό όμορφιά όταν δεν θα μπορώ να μαγεύω τα μάτια και να σκλαδώνη καρδιές;

— Α, όχι, ούτε αυτό το λουλούδι θ' αποφασίσω ποτέ να κόψω.

Και η Αμελαϊδή πλησίασε το τρίτο λουλούδι και ρώτησε το μάγο σκεπτική:

— Κι' αν το κόψω αυτό τί θα συμβεί;

— Το ίδιο, όπως και τ' άλλα δεν θα ξαναανθίση κι' αυτό ποτέ πια.

— Θέλεις να πής ότι δεν θα υπάρχει πια πίστι στον κόσμο κι' ότι καμιά γυναίκα δεν θα μένη πιστή στον αγαπημένο της;

— Άκριδώς. Εσύ πρώτα θα ποτήσης τον δοκ σου αλλά θα εξακολουθής πάντα να είσαι ωραία και αξιολάτρευτη.

— Ύστερα από λίγη σκέψη, η Αμελαϊδή χαμογέλασε και είπε:

— Άφου είναι έτσι, άποφασίσω.

Και χωρίς κανένα δισταγμό έκοψε τον άσπρο και μελαγχολικό κρίνο τον κομωμένο από άγνότητα και άρετη.

Ο μάγος έμεινε στην άρκη κατενθουσιασμένος για την έκλογή της. Την ίδια κιόλας βραδιά η Αμελαϊδή άπαισε το σουλτάνο και χάρισε την καρδιά της στον νέο και ώριμο μάγο.

Ο τελευταίος όμως δεν άργησε να μετανοήσει πικρά για την έκλογή της άγαπημένης του.

Η Αμελαϊδή, η ωραία σουλτάνα, τρεις μέρες άργότερα έγκατέλειψε και το σουλτάνο και τα παλάτια του και τόν ώριμο μάγο στον οποίο τόσα κρωτούσε.

Τα έγκατέλειψε όλα κι' ακολουθούσε έναν κουρελή ζητιάνο, αλλά νέο και ώριμο, που περνώνας κάτω απ' το παράθυρό της της έστειλε ένα τρυφερό και φλογερό φίλ.

— Άλλοιό μου! Η πίστις ελκε πια έγκαταλείβει την καρδιά της και είχε χαθή από τη γη. Κι' από τότε οι άνδρες λένε πως η πίστις των γυναικών είναι σαν το φτερό στον τρελλό άνεμο.

Είπε πύργος χτισμένος πάνω στην άμμο.

Γυρίζε σαν τόν άνεμόμυλο.

Σήμερα άναγάνε τον ξανό, αύριο τον μελαχροινό, μεθαύριο τον άμορφο και την άλλη μέρα τόν άσχημο.

Γνωρίζουν σήμερα έναν πνευματώδη και τόν έγκαταλείπουν αύριο για να ακολουθήσουν έναν ήλιθιο...

Αιώνιες γυναίκες!

Το έφημερο λουλούδι της αγάπης φυτρώνει τη μιά μέρα στην καρδιά τους για να μαροπή την επομένη.

Σήμερα φιλούν κι' αύριο δαγκώνουν.

Σήμερα μιάς χαρίζουν τα τρυφερά τους χάδια κι' αύριο βυθίζουν στις άρκες μιας τα ροδάλα νυχιά τους.

Αιώνιες γυναίκες! Είμαστε στα χέρια τους όπως τα ποντίκι στα νυχιά της γάτας.

Παγινιώδια, άθύρματα, μάστιγες...

ΚΑΤΟΥΛΑ ΜΑΝΤΕΣ

Οι λεπροί σ' όλο τον κόσμο

Μιά τελευταία στατιστική απέδειξε ότι η λεπρία βρίσκεται σήμερα σε αρκετή ύφεση στην Εύρωπη, που δεν αριθμεί περισσότερους από 5.000 λεπρούς. Απ' αυτούς 250 ζουν στη Γαλλία, 300 στην Ιταλία, 800 στην Πορτογαλία, 1.000 — 2.000 στα Βαλκάνια, 2.000 στα Βαλτίκα κράτη και οι υπόλοιποι στη Ρωσία. Αντίθετα όμως, ο αριθμός των λεπρών στην Ασία είναι πολύ μεγάλος. Οι βρετανικές Ινδίες έχουν 100.000 λεπρούς, η Ιαπωνία 16.000 η Βιρμανία, το Σιάμ, η Μαλάκκα, η Ινδοκίνα περί τις 50.000, οι άλλες ινδικές Ινδίες 60.000, οι φιλιππίνες 10.000 κτλ. Το ρεκόρ κατέχει η Κίνα με 2 εκατομμύρια λεπρών. Τη νοσία του Ειρηνικού είναι επίσης γεμάτα, ενώ στην Αυστραλία υπάρχουν μόνο 200 λεπροί. Σε πολλές έκγονταυρες χιλιάδων υπολογίζονται τέλος οι λεπροί της Αμερικής.

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΠΑΙΖΟΥΝ

Μερικά χαριτωμένα παιχνίδια

Έχουν γίνει τώρα πολύ της μόδας στην Αμερική τα παιχνίδια συναστροφών. Διασκεδάζουν κι' αυτά όχι μόνο τα παιδιά, αλλά κι' οι μεγάλοι. Ο ήθοποιός του κινηματογράφου Μπιλνγκ Κρόσμπι, ο Ροκφέλλερ νεότερος, η δίσ Τρομπαν κι' άλλα, παίζουν στα πρόσωπα έστρελαίνονται κι' αυτά τα παιχνίδια, που παίζουν στους φιλικούς των κύλους. Θα σάς περιγράψουμε εδώ μερικά — τα πιο δημοφιλή — για να περνάτε την ώρα σας στις βεγγέρες και στα πάρτυ.

1) Το παιχνίδι της έρδωγραφίας

Οι παίκτες σχηματίζουν δύο ομάδες με ίσο αριθμό προσώπων — από 4 έως 20. Κάθενας έχει κορφαμένη στο στήθος του μία πινακίδα, όπου είναι γραμμένο ένα απ' τα συνήθιστα ύψηλα του άλφαβήτου. Τα ψηφία αυτά είναι τα ίδια και στις δύο ομάδες.

Οι ομάδες στέκονται η μία αντίκρυ στην άλλη. Κι' έκείνος που διευθύνει το παιχνίδι, διαβάζει δυνατά μια λέξη, από ένα κατάλογο λέξεων έτοιμασμένο εκ των προτέρων. Οι λέξεις αυτές πρέπει να περιέχουν ύψηλα που υπάρχουν και στις δύο ομάδες, πάντως δε όχι περισσότερα απ' τόν αριθμό των παικτών κάθε ομάδας.

Άμεσως οι παίκτες προσπαθούν να σχηματίσουν μια σειρά τέτοια που να άποτελείται με τα ύψηλα τους η λέξη εκείνη, γραμμένη με τη σωστή έρδωγραφία της. Η ομάδα που θα το επιτύχει πρώτη, σημειώνει 1 πόντο. Τελικά κερδίζει όποια συγκεντρώσει πρώτη 15 πόντους.

2) «Ποιός είμαι;»

Πίσω απ' την πλάτη κάθε παίκτην κρέμεται μία πινακίδα, με τόν όνομα μιας διάσημης προσωπικότητας, άρχαιας ή σημερινής, ζωντανής ή θρύλικης: Π. Χ. Μάτα Χάρι, Άφροδίτη, Ροβέσπιερος, Τρομπαν, Λαγκουάρντι, κλπ... Κανείς όμως δεν έρεει τί γράφει η πινακίδα που κρέμεται στην πλάτη του. Πρέπει να τόν μαντεύσει απ' τις απαντήσεις, που θα τόν δώσουν οι άλλοι παίκτες στις ερωτήσεις που θα τούς κάνη. Οι ερωτήσεις αυτές είναι στην άρχή γενικές και κατόπιν γίνονται σιγά-σιγά ειδικότερες: Π. Χ. «Είμαι άντρας;», «Είμαι γυναίκα;», «Είμαι ζωντανός;», «Είμαι πρόσωπο μυθολογικό;», «Είμαι έσχατος; Φηλός;», «Είμαι κλπ...». Οι απαντήσεις είναι μόνον ένα «ναί» ή ένα «όχι». Κερδίζει όποιος μαντεύσει πρώτος τόν όνομα της πινακίδας του.

3) Παιχνίδι μνήμης

Βάζετε πάνω σ' ένα δίσκο 20—30 μικρά αντικείμενα (ψαλίδι, παρμάνο, κουτάλα, κι, το γάρδο, κλειδί, κονδυλοφόρο, χτένι, πιπέτα, άναψήρα, μολύβι, βουρτσάκι, τοιμυδάκι, τών ρούχων, σοληνάριο κινινο, έμπαράκι, κουδιστήρα, υποδεκαήμερο, μελαγχόλι, δαχτυλίδι, δαχτυλήφρα, σουγιά κλπ.), όλα άνακατεμένα κι' όχι στη σειρά. Οι παίκτες μπορούν να έξετάσουν τόν δίσκο επί 60 δευτερόλεπτα. Έπειτα, χωρίς να τόν βλέπουν πια, γράφουν σ' ένα χαρτί τα όνόματα τών αντικείμενων που θυμούνται. Όποιος γράψη τα περισσότερα, κερδίζει.

4) Οι άόρατοι δεσμοί

Σ' ένα στενό και μακρύ σωλήνα, χαρτόνιο, εύλινο ή μετάλλιο, περνάτε κάμποσα κομμάτια σπάγγου, έντελώς όμοια για να μη διακρίνονται μεταξύ τους. Στις άκρες τους δένετε μικρούς κρίκους από κορτινάκια, έπίσης όμοιους μεταξύ τους. Ο μισός παίκτες στέκονται απ' τόν ένα μέρος κι' οι άλλοι μισοί απ' τόν άλλο. Οι σπάγγοι πρέπει να είναι ισάριθμοι με τα πρόσωπα καθένας απ' τις δύο ομάδες. Κάθε παίκτης πιάνει ένα κρίκο, χωρίς όμως να τεντώνη τόν σπάγγο του. Έπειτα δίδεται τόν σύνθημα γ' άρχιση τόν παιχνίδι. Καθώς προσπαθεί τότε να μαντεύσει ποιός κρατάει την άλλη άκρη τού ίδιου σπάγγου. Για να τόν επιτύχει, δίνει έλαφρά τινάγματα στο σπάγγο του και συγχρόνως προσέχει στις αντιδράσεις τών άντικρυνών παικτών. Ο τόν νομίζει πως τόν βρήκε, φωνάζει τόν όνομα τού άλλου κι' άφίνει συγχρόνως τόν κρίκο του. Αν έπαιχτε, σημειώνει 2 πόντους, αν άπέτυχε γράφει 5 πόντους άνητιού. Και στις δύο περιπτώσεις, άνακατενούνται πάλι οι κρίκοι και τόν παιχνίδι ξαναρχίζει. Όποιος συγκεντρώσει πρώτος ένα άρισμένον αριθμό πόντων, είναι ο νικητής.

Πώς γεννήθηκε ο έρως

Ο Λαροφουσκι είχε πη πώς ο έρως μοιάζει με τόν φανταστικό, για τόν όποιο μιλάει όλος ο κόσμος, αλλά όστόσο κανείς δεν τόν είδε ποτέ.

Όπως όλοι, όμως, τόν φαντάσματος τού έρωτος κυκλοφορεί άδιάκομα ανάμεσα μας και είναι φυσικό να αναρωτηθούμε πώς και τότε γεννήθηκε.

Νά πώς έφαινόσθηκε ένας πνευματώδης συγγραφέας, ο Πελαντάν, τή γένεση τού έρωτος στην πρωτόγονη άνθρωπιότητα:

Ο πρωτόγονος άνδρας, λέει, έδραπε πλάι τόν ένα άλλον δυ, πιά άλλά απ' αυτόν, που ήταν διαρκώς φοβισμένος και τόσο άδύνατο, που δεν είχε τί δύναμη ούτε την τροφή του να προμηθευθή. Για τόν δν αυτό ένοιωσε μία άκατανίκητη έλξη, γιατί τόν έσπαιτό τόν τόν είχε κάμει ν' άντιληφθή πως χωρίς αυτό η ζωή δεν θα μπορούσε να συνεχισθή.

Η πρώτη πράξη του ήταν μία πράξη βίας είς βάρος αυτού τού όντος. Αυτή η πράξη, όμως, τόν είχε γεμίσει μία γλυκεία μέθη κι' όταν θέλησε να τήν επαναλάβη σκέθηκε να άποζημιώσει τή δυστυχισμένη με θελκτική συντροφιά του για τήν προηγουμένη βαναυσότητά του. Τής έφερε, τότε, μερικους καρπούς και ένα κομμάτι κρέας από τόν κυνήγι του. Η γυναίκα πεινούσε και, καθώς έτρωγε λαίμαργα, σκέθηκε πως θα ήταν πολύ όμορφο γι' αυτήν αν ο άνδρας της έφερνε κάθε μέρα την τροφή της, χωρίς να είναι υποχρεωμένη να κοπιάζη η ίδια. Τότε, γεμάτη εύγνωμοσύνη, τού χαμογέλασε και ίσως τόν φίλησε. Τόν χαμόγελο και τόν φίλη αυτό συγχρόνως ως τή βάση της ψυχής του τόν άνδρα, που, από τή στιγμή εκείνη, έγινε τρυφερός και στοργικός άνέναντί της. Ο έρως είχε πια γεννηθή ανάμεσα στους πρωτόγονους άνθρώπους.

Άλλ' ανάμεσα στον έρωτα αυτόν και τόν σημερινό υπάρχει μία κολοσσιαία διαφορά, πράγμα που άποδεικνύει, όπως παρατηρεί ο Πιέρ Ζανέ, ότι ο έρως έχει μία ιστορία. Είχε, δηλαδή, μιά άρχη, ακολουθούσε έπειτα μιά άρισμένη εξέλιξη και θα έχη ίσως ένα τέρας.

Πραγματικά, πόσο παράξενη μάς φαίνεται αυτή η σκέψις ότι η ζωή μας θα μπορούσε να υπάρχει μιά μέρα χωρίς έρωτα!

Είπε άξιοσημείωτο, όμως, ότι ο έρως με τή σημερινή του μορφή ήταν σχεδόν άγνωστος σ' όλο τόν άρχαίο κόσμο. Οι άρχαίοι Έλληνες άρκετοί θεωρούσαν τις γυναίκες σαν ένα μέσον άπολύσεως και άναπαράγωγής. Για τόν Θεογνί, ο γάμος είναι ένα άπλο ζευγάρι, όπως και σ' άλλα. Στον Αίσχυλο και τόν Σοφοκλή, ο έρως είναι σχεδόν άνυπαρκτος. Και στον Εύριπίδη μάς παρουσιάζονται έρωτευμένες μόνον οι γυναίκες, ποτέ όμως οι άνδρες.

Τα πρώτα σπέρματα έρωτος κατ' την άρχαιότητα τόν συναντούμε στη Μεγάλη Ελλάδα (νότιο Ιταλία) και πολύ άργότερα, κατ' την

άλεξάνδρην εποχή, όποτε ο έρως άρχισε να παίρνει μία κυριαρχούσα θέση στη ζωή.

Τόν έρωτα αυτόν τόν κατεδίωξαν μ' έναν άδυσώπητο φανατισμό οι Πατέρες της Έκκλησίας και βλέπουμε τόν άγιο Βερνάρδο να μάς λέη ότι «ο άνθρώπος είναι ένα βρωμερό σπέρμα, ένας σάκος με κοπριά, που μόνο για τόν σκυλήκια άποτελεί κατάλληλη τροφή». Ένας άλλος άγιος, ο Όντελν του Κλουν, ύποστήριζε σ' άκρηνά του πώς η όμορφιά τών γυναικών βρίσκεται μόνο στην έπιδερμίδα τους και πως, αν μπορούσαμε να διακρίνωμε κάτω απ' αυτή, θα μάς έπιανε φρίκη και άποστροφή. «Εάν άποφενύγωμε, έλεγε να έγγίσωμε με τήν άκρη τού δακτύλου μας τήν κοπριά η ένα βρωμερό άπόσπωμα, πως μπορούμε να έπιθυμούμε να φίλησωμε έναν σάκκο με κοπριά;»

Κυνηγημένος από τή κηρύγματα αυτά, ο έρως άνθισε σαν ένα λουλούδι της σέρας κάτω από τή σκιά τών φεουδαρχικών πύργων τού Μεσαίωνα και πρόβαλε από κεί γεμάτος περιπάθεια και τρυφερότητα, που τήν διατήρησε ως τις ήμερες μας σχεδόν.

Άλλ' η μορφή του δεν είναι η ίδια πια. Και οι σύγχρονοι ψυχολόγοι, άντι να φοβούνται, όπως ο Ζανέ, ότι ο έρως θα τελειώσει κάποτε, πιστεύουν τούναντίον ότι θα ζήσει όσο και η άνθρωπιότητα, παίνοντας διαρκώς καινούργιες μορφές και άκολουθώντας μιά εξέλιξη που δεν θα σταματήσει ποτέ.

Ποιά είναι η κατεύθυνσις τού συγχρόνου έρωτος, που έξεπέρασε πια τόν στάδια της σαρκακής άπολαύσεως, τού μεσαιωνικού μυστικισμού και τού νοσηρού ρομαντισμού; Οι μελετητές της έρωτικής ψυχολογίας μάς δίνουν τήν απάντησή με μιά πολύ άπλη εξέταση. Ο έρως για τις έπόμενες γενεές, μάς λένε, θα είναι: πρωτόγονος πόθος + φίλια.

Ο σημερινός έρως παρατηρούν, δεν πλανιέται πια σ' ά σύννεφα. Αυτόν όμως δεν σημαίνει καθόλου ότι ξαναγύρισε σ' ά βαναυσότητα. Άλλ' είναι πια άνοιχτούατης. Άναζητεί μερικές προϋποθέσεις ψυχικής και πνευματικής συγγενείας, χωρίς τις όποιες δεν μπορεί να καρποφορήση. Μ' άλλα λόγια, άρχίζει ν' άποκτήσει συνείδηση και να έξιδαίνεταί, μόνοντας τόν ίδιο μακριά από τόν εύτελη αίσθησιασμό κι' από τις ρωμαντικές παρακορύσεις. Ζητάει ένα σταθερό βάθος κι' αυτό μόνο η φίλια μπορεί να τού τόν δώση. Πάνω σ' αυτή, όπως σ' έναν καμβά, ο πρωτόγονος πόθος, που δεν άλλαξε ποτέ, θα κεντηθή σ' ό μέλλον τα θελκτικά και υπέροχα άραβουργήματα του.

Γιατί φαίνεται, ότι, όσα κι' αν λέμε έναντίον του, ο έρως δεν θα πάυση ποτέ να είναι τόν γλυκύτερο τραγούδι της ζωής μας. Ο μέγας Λαμπάς, μισήν ώρα προ τού θανάτου του, έπαιε έναν τόμο της μνημειώδους «Όυρανίου μηχανικής» του κι' έσημείωσε πάνω: «Όλα αυτά τόν έλνε άνοησιες τόν μόνο άπληθινό είναι ο έρως!» Τόν ίδιο θα άποφύσισαν να πούμε για όλες τις έπιστημονικές έρευνες που κάνουν. Πίσω απ' αυτές ο έρως παραμένει πελώριος, άνεξέλευστος και πάντοτε άληθινός.

Οι μπαμπάδες που γίνονται μαμάδες

Στη Νέα Υόρκη, ο αριθμός τών μαθιών της «Σχολής Μπαμπάδων», από 300 πού ήταν πριν από τόν πόλεμο, αυξήθηκε σε 10.000. Στη σχολή αυτή οι μπαμπάδες μαθαίνουν να γίνονται... μαμάδες, να μπορούν δηλαδή να περιποιηθούν και να φροντίσουν τόν υιό τους και υιούς τους.

ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ;

Οι «έπισκέπται» μας από τόν Άπειρον

Σ' ένα από τόν φανταστικά μυθιστορήματά του, που έχει τόν τίτλο «Ο πόλεμος τών κόσμων», ο Άγγλος συγγραφέας Ουέλλας περιγράφει μία έπιδρομή τών άγριων κατοίκων τού Άρεως κατ' της Γης. Κρυμμένα μέσα σε κινητούς πυργόκους με τρία πόδια κι' έφωδισμένα με μιά «άκτινα τού θανάτου», τά φρικτά αυτά πλάσματα ρουφούν τόν αίμα των ανθρώπων που αίχμαλωτίζουν με τούς κόκκινους πλοκάμους των...

Υπάρχει πιθανότητα να γίνη πραγματικότητα η άνατριχιαστική αυτή περιγραφή; Κινδυνεύουμε από μία εισβολή, έμπρός στην όποια θα ήσαν παγινώδια ο πόλεμος της γης; Η μόνη απάντησις που μπορεί να δοθή σ' αυτά τά ερωτήματα, είναι ότι έφτασαν ήδη σ' τή Γη τά πρώτα ζωντανά όντα από τόν Άπειρον!

Η ώρα ήταν 4 τόν πρωί, όταν ένας σωφής, σ' ά περίχωρο τού Λος Άντζελες της Καλιφορνίας, άκουσε μιά δυνατή έκρηξη σ'όν ούρανό κι' είδε να σκίρη τόν άέρα και να πέφτουν σ' έδαφος μιά μακρεία φλόγα. Σταμάτησε άμέσως, έβαξε γύρω κι' άνεκαλύψε τόν ούρανό βλῆμα: ένα μετεωρόλιθο, κωμένο βαθιά μέσα σ'ό μαλακό έδαφος.

Είδοποίησε τότε τηλεφωνικώς τόν μουσειόν τού Λος Άντζελες, παρέχοντάς τόν βλῆμα, ζεστό ακόμη και τόν μετέφερε σ'ό εργοστάσιο τού καθηγητού Λίμπαν, είδικού για τις βολίδες, ο όποιος μελετούσε ήδη από καιρό τόν πρόβλημα της μεταδόσεως της ζωής από ένα σε άλλο πλανήτη. Η εξέτασις του απέδειξε ότι περιείχε μέσα σ' τις σκισμές του ένα άεριο χαρακτηριστικό της ζωντανής ύλης, τόν «οργανικό άζωτον». Υπήρχαν συνεπώς στην άρχη «ζωειδιώτες» πάνω σ'ό μικροσκοπικό αυτό έναεριο μεταφορικό μέσον. Ήταν όμως ακόμη ζωντανοί;

Για να τόν εξακριβώσει, ο καθηγητής πήρε ένα σφυρί κι' έσπασε τήν έπιφανειακή κρούστα της βολίδας, λυωμένη και κρυσταλλωμένη από τόν τριψιμο με τόν άέρα. Παρητήρησε τότε ότι τόν κέντρον τού μικρού «πλανήτου» δεν είχε προλάβει να ζεσταθή, είχε μείνει κρύο. Τόν κομμάτισε, τόκαμε σκόνη με έπιμέλεια, μέσα σ' ένα μέσον άπολύτως άπολυμασμένο, όπου δεν υπήρχε ούτε ένα γήινο μικρόβιο. Έπειτα πρόσθεσε λίγη απ' αυτή τή σκόνη μέσα σε σωλήνες με θρεπτική διάλυση ζελατίνης, τούς όποιους άβισε να «καλλιεργηθούν» σε ώριμένη θερμοκρασία. Σε 48 ώρες, πηρ: τή ζελατίνη αυτή και τήν εξέτασε με τόν μικροσκόπιον. Και τότε είδε εκείνο που δεν είχαν μπόρεσει ποτέ να δείξουν τά ισχυρότερα τηλεσκόπια: Η ζελατίνη περιείχε άπειρία ζωντανών μικροοργανισμών, πού είχαν έρθει από κάποιον άλλο κόσμο!

Η παρατήρησις αυτή τού Λίμπαν έκαμε κρότο στους έπιστημονικούς κύκλους και άντιμετώπισε πολλούς δυσπιστούς, που διέτυπωναν τή γνώμη ότι ο καθηγητής δεν θα είχε έπιτύχει ίσως τελεία άντισψή, ότι είχαν πέσει μέσα σ' τή ζελατίνη τού γήινα μικρόβια. Άλλοι πάλι υποστήριζαν ότι ήταν άδύνατον να ζουν, να διατρέφονται και ν' άνέχουν σ'ό άδύλλητο κρύο τού Άπειρου αυτοί οι μικροοργανισμοί επί ολόκληρου αιώνας.

Όστόσο ο Λίμπαν άπάντησε πειραματικά σ' αυτές τις τελευταίες παρατηρήσεις. Υπέβαλε τούς μικροοργανισμούς του σε ψύξη 200 βαθμών υπό τόν μηδέν, σε άπόλυτο σκεδόν κενόν, επί 6 βδομάδες. Όταν τούς ζαναεζέτασε κατόπιν με τόν μικροσκόπιον, ήταν θαυμάσια σ'όν ύγεια τους! Όσο για τή διατροφή τους, φαίνεται ότι τήν εξασφάλιζαν τά άερια που περιέχονταν σ'ούς πόρους τού μετεωρόλιθου — όπως συμβαίνει με πολλά γήινα μικρόβια.

Έτσι λοιπόν, έφτασαν σ' τή Γη μας οι πρώτοι έπισκέπτες από τόν Άπειρον. Η είδησις δεν είναι βέβαια όλοδου ένθαρρυντική... Ένα ταπεινό μικρόβιο είναι άπειρώς πιο έπιφθό από ένα άλεξίπτωτο ή από ένα τάνκς, γιατί πολλαπλασιάζεται ταχύτατα και μπορεί να εξαπολυθή σ' όλη τή Γη και να προκαλέση φοβερές άρρώστιες! Ο όργανισμός μας, άσυνήθιστος σ' τις έπιδημίες τών ζωτικών χημικών, δεν μπορεί συνήθως ν' άμυνή έναντίον τους. Πώς είναι δυνατόν λοιπόν να παλέψη με άσθενείς πούχουν έρθει από άλλους κόσμους;

Μέρα και νύκτα, πέρτουν άδιάκοπα σ' όλα τά μέρη της Γης, μικροσκοπικές βολίδες, μόρια «άστρικής κόνας» που αυξάνουν τόν βάρος τού πλανήτη μας και λιγοστεύουν σιγά-σιγά τήν ταχύτητα της περιστροφής του. Άποκλείεται άρα να μιάς φέρη μιά μέρα η πλανητική αυτή στάχτη κάποιους έπισκέπτες λιγότερο άκίνδυνους απ' τούς μικροοργανισμούς που βρήκε ο Λίμπαν; Είναι άδύνατον ζαφνικά να μεγαλώσουν οι μικροσκοπικοί αυτοί έσχατοι χάρις σ' ένα φαινόμενον βιολογικού μετασχηματισμού, και να μάς πάρουν τά σκάπτρα τού κόσμου;

Τώρα τόν Αύγουστο, πού πέφτει μία κολοσσιαία βροχή διαπνώνων άστέρων, άπό ίδιους μήπως να φτάνη ο φοβερός στρατός, που ο μετεωρόλιθος τού Λος Άντζελες περιείχε μόνο τήν έμφορη φυλάκη του; Είπεται άρα να η μεγάλη πλανητική έπιθεσις, πού όπυλται και πια έπιρροή απ' τήν άτομική βόμβα;

PIER MARTEN

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

... Κατ' την στατιστική στην Εύρωπη, επί 3 Εύρωπαίων, ό ένας είναι Σλαύος. Στις Σλαβικές χώρες οι γεννήσεις είναι πολύ περισσότερες παρά σε όποιαδήποτε άλλη χώρα.

... Οι Ήνωμένες Πολιτείες έχουν άναπτύξει σε τόν βαθμό τήν παραγωγή νενικιλίνης, ώστε κατ' τόν περασμένο Άπρίλιο, άπεστάλησαν σ'ό έξωτερικό 700 διακατομύρια μονάδες.

... Στην Κουπόλάνδη, συνέπεια της μεγάλης ζηρασίας φόρων δύο εκατομμύρια πρόβατα.

... Το φορτίο άσύρματος τηλεφώνου που χρησιμοποιείται τώρα στην Άγγλια.

... Πρός τόν παρών άσύρματο τηλεφώνου χρησιμοποιούν οι άστυνομικοί και η πυροσβεστική ύπηρεσία ιδιωτική χρήσι.

... Ο Βικτωρ Έμμανουήλ III της Ιταλίας πού παρ' τόν δημοφιλήσματος ήταν βασιλεύς της Ιταλίας από τις 10 Ιουλίου 1900.

... Ο Βικτωρ Έμμανουήλ διαδέχθηκε τότε τόν άδελφόν του θρόνον τού υιού του, λίγο από τις 10 Ιουλίου 1900.

... Είπε σήμερα 77 έτών: Η Ρωσία έχει σήμερα 3 εκατομμύρια τραυματίες πόλεμου, άνικάνους προς έργασίαν.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

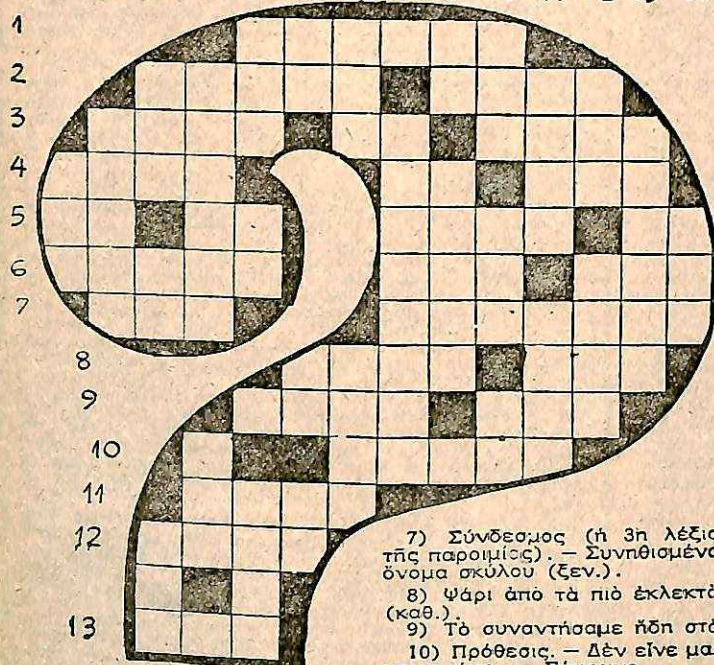
Σταυρόλεξο-παροιμία

Μέσα στο σταυρόλεξο αυτό υπάρχουν 11 λέξεις που σχηματίζουν μία γνωστή ελληνική παροιμία.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Τα προκαλεί ο πόνος, αλλά και η υπερβολική χαρά.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΠΑΡΟΙΜΙΑ

2) Χωρίζει την φράση αυτή από την επόμενη. — Έξυπνισμα των τριών συγκοινωνιών της Πελοποννήσου (άρχιδικά).

3) Το αντίθετον του (κακός) (ουδ.). — (Η 5η λέξη της παροιμίας). — Λεπτή κλωστή. — Όταν είναι καλοφτιαγμένη δι-κολύνει την συγκοινωνία.

4) Δίνω σ' ένα σώμα παλμική κίνηση. — Χοίρος (άρχ.). — Έξ αιτίας της είνε σήμερα δυστυχισμένο το ανθρώπινο γένος.

5) Σύνδεσμος: «...κλέφτης...φύτης». — Νότα μουσικής. — Τοποι προσευχής (γενική). — Άρθρο (ή 1η και 4η λέξεις της παροιμίας).

6) Μωρά. — Μέρος στρατιωτικών παραγγελμάτων. — Αριθμητικόν επίρρημα. — Αριθμολογία.

7) Σήμα κινδύνου. — Ταχύ (ή 2η λέξη της παροιμίας).

8) 'Απόδομο (ξενική). — Βλέπε.

9) Όμοιο (δημ.). — Η 7η λέξη της παροιμίας). — Χλόη (κα).

10) 'Αναφορική αντωνυμία. — Κοινώς λέγεται σκότης.

11) Στις διαστάσεις είναι αμείων μ' έναν άλλο.

12) Συνεδριάζει στο Παρίσι κατά τις ημέρες αυτές.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) 'Αρνιτικός σύνδεσμος (ή 8η λέξη της παροιμίας).

2) Τίτλος τιμής.

3) 'Από το ρήμα «ηγαίνω» και αρχαίος θεός (ή 9η λέξη της παροιμίας). — 'Ετσι όνο.

μάζουν οι Γάλλοι τον ποταμό Παδό. — Όμαλο, όμοιο.

4) Κατάκτησις εκπόρθησις. — Άρθρο (γεν.).

5) 'Αριθμητικό (ή τελευταία 4 οριζοντίως. — 'Η γυναίκα του 'Αδράμ.

6) ... Καπνός. — Άρθρο (ή 10η λέξη της παροιμίας). — Διπλώνει συγκατάβασι αλλά και αδιαφορία.

7) Σύνδεσμος (ή 3η λέξη της παροιμίας). — Συνθησιμένο όνομα σκύλου (ξεν.).

8) Ψάρι από τα πιο εκλεκτά (καθ.).

9) Το συναντήσαμε ήδη στο 10) Πρόθεσις. — Δεν είναι μαγειρεμένη. — Σύμφωνο.

11) 'Οκρυμμένη αγγλική βάσις στη Ν. 'Αραβία. — Βογγητό (καθ.).

12) 'Ερωτηματικό τοπικό επίρρημα. — Δέρμα ζώου με το τρίχωμά του.

13) Θα την βρήτε εκλεκτή και άφθονη σε πολλές σελίδες του 'Θησαυρού).

14) Ποσοτικό επίρρημα (δημ.).

Λ. Δ.

Οι τέσσερες σταυροί

Βάλτε 8 σπέρτα στη σειρά, σε απόστασι λίγων πόντων, το ένα απ' το άλλο. Πρέπει τώρα να σχηματίσετε με τα σπέρτα αυτά τέσσερες σταυρούς, αλλά με τους έξις περιορισμούς: Θα πάρετε ένα σπέρτο, θα το περάσετε πάνω από δύο διπλά, να του και θα το σταυρώσετε με το τρίτο κατά σειρά. Θα ε-παναλάβετε το ίδιο πράγμα τέσσερες φορές. — Όταν πράγμα-τε πάνω από δύο σπέρτα ήδη σταυρωμένα, θα τα μετράτε για 2. Ποιά θα είναι η σειρά που θ' ακολουθήσετε;

Ο ήλιος

Βγαίνοντας ο Γιώργος το πρωί απ' το σπίτι του, βλέπει τον ήλιο ν' ανατέλλει εκείνη τη στιγμή προς τα άριστερα του, καθώς μπαίνει στο σπίτι

του, καθώς μπαίνει στο σπίτι

του, καθώς μπαίνει στο σπίτι

του, καθώς μπαίνει στο σπίτι

του, καθώς μπαίνει στο σπίτι

του, καθώς μπαίνει στο σπίτι

του, καθώς μπαίνει στο σπίτι

του, καθώς μπαίνει στο σπίτι

του, καθώς μπαίνει στο σπίτι

του, καθώς μπαίνει στο σπίτι

του, καθώς μπαίνει στο σπίτι

του, καθώς μπαίνει στο σπίτι

του. 'Απέχει δε απ' τον οριζόντα κατά το ένα τέταρτο της συνολικής διαδρομής του στον ούρανό. Δεδομένου ότι, την ημέρα αυτή, ο ήλιος μένει 10 ώρες στον ούρανό, πόσες ώρες έλειψε ο Γιώργος απ' το σπίτι του;

Μαγικό τετράγωνο

Τοποθετήστε τους έννεα μονοψήφιους αριθμούς απ' το 1 ως το 9 σε τρεις γραμμές, τη μία κάτω απ' την άλλη, ώστε να σχηματισθ' ένα τετράγωνο. Το άθροισμα των τριών αριθμών κάθε οριζοντίας, καθέτου και διαγωνίου γραμμής αυτού του τετραγώνου πρέπει να είναι πάντοτε 15.

'Η χρονολογία

Μία εξακριβωμένη ιστορική χρονολογία παριστάνεται κρυπτογραφικά με τα ψηφία ΜΝΟΠ. Κάθε ψηφίο αντιπροσωπεύει ένα μονοψήφιο αριθμό. 'Ο αριθμός Π είναι διπλάσιος απ' τον Ο και ο Ν μισός απ' τον Ο. Ποιά είναι αυτή η χρονολογία;

Λέει ψέμματα;

'Ενας θαυματοπόιος δείχνει στους θεατάς ένα γυάλινο ποτήρι που περιέχει ένα κόκκινο υγρό.

— Αυτό το θαυματουργό υγρό, τους λέει, έχει την ιδιότητα να διαλύει άμέσως οποιοδήποτε στερεό σώμα, με το οποίο θαρρή σε επαφή...

— Ψέμματα! φωνάζει κάποιος απ' την πλατεία. Μας κοροϊδεύεις!

Πράγματι, έλεγε ψέμματα ο θαυματοπόιος;

'Ερωτήσεις

1) 'Από πόσα άστρα άποτε-λείται η Μεγάλη 'Αρκτος;

2) Ποιάς είχε την έμπνευσι της κατασκευής του Δουρείου 'Ιππου, κατά τον Τρωικό Πό-λεμο;

3) Ποιάς είχε την έμπνευσι της κατασκευής του Δουρείου 'Ιππου, κατά τον Τρωικό Πό-λεμο;

4) Ποιάς είχε την έμπνευσι της κατασκευής του Δουρείου 'Ιππου, κατά τον Τρωικό Πό-λεμο;

5) Ποιάς είχε την έμπνευσι της κατασκευής του Δουρείου 'Ιππου, κατά τον Τρωικό Πό-λεμο;

6) Ποιάς είχε την έμπνευσι της κατασκευής του Δουρείου 'Ιππου, κατά τον Τρωικό Πό-λεμο;

7) Ποιάς είχε την έμπνευσι της κατασκευής του Δουρείου 'Ιππου, κατά τον Τρωικό Πό-λεμο;

8) Ποιάς είχε την έμπνευσι της κατασκευής του Δουρείου 'Ιππου, κατά τον Τρωικό Πό-λεμο;

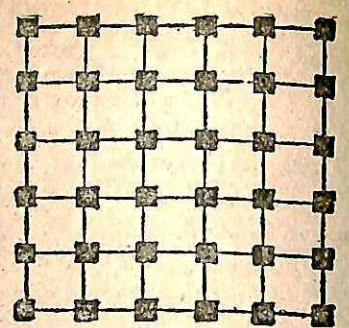
9) Ποιάς είχε την έμπνευσι της κατασκευής του Δουρείου 'Ιππου, κατά τον Τρωικό Πό-λεμο;

10) Ποιάς είχε την έμπνευσι της κατασκευής του Δουρείου 'Ιππου, κατά τον Τρωικό Πό-λεμο;

11) Ποιάς είχε την έμπνευσι της κατασκευής του Δουρείου 'Ιππου, κατά τον Τρωικό Πό-λεμο;

12) Ποιάς είχε την έμπνευσι της κατασκευής του Δουρείου 'Ιππου, κατά τον Τρωικό Πό-λεμο;

13) Ποιάς είχε την έμπνευσι της κατασκευής του Δουρείου 'Ιππου, κατά τον Τρωικό Πό-λεμο;

Τα 36 πουλία

Τοποθετήστε 36 πουλία, άκριβώς όπως δείχνει η παραπάνω εικόνα μας, δηλαδή σε έξι γραμμές και από 6 στην κάθε γραμμή.

Και τώρα μπορείτε να άψα-ρέσετε 6 πουλία, ούτως ώστε σε όλες τις γραμμές, οριζον-τίως, καθέτως και στις δύο με-γάλες διαγωνίους να άρκερη πάντοτε ένας ζυγός αριθμός από πουλία.

Οι λαμπάδες

Μία κοντή λαμπάδα, που μπορεί να κάψι επί 6 ώρες και μία λεπτότερη του ίδιου μή-κους, διαρκείας 4 ώρων, άνα-βονται συγχρόνως και μένουν αναμμένες ως ότου η κοντή έχει το διπλάσιο μήκος απ' τη λεπτή. Πόσες ώρες έμειναν ά-ναμμένες;

Οι χειραφίες

'Ενας καθηντής αντίλλαξε χειραφίς με καθένά απ' τους 6 φοιτητάς του. Κερίποι άλλοι άφοιτητά αντίλλαξαν χειραφί-ες μεταξύ τους. Πόσες ήταν όλες οι χειραφίες;

Πάντα 15

Είς τον πολυψήφιο άριθμο 7356432633183741 άπάρχουν πολ-λές ομάδες ψηφίων εύρισκαμέ-νων στη σειρά — άλλαδη το ε-να μετά το άλλο — τα όποια άν προστεθούν μεταξύ τους δι-νουν άθροισμα 15 για κάθε 6-μάδα. Ποιάς είναι αυτές οι 6-μάδες; Με λίγη ύπομονή, μπο-ρείτε να τις βρήτε όλες.

Αινίγματα

1) Άνθη πολλά με πλέκουμε γι' αυτό μωσοχομίζω. Άν χάσω τρία απ' τ' άνθη μου, με τ' άλλα σε φωτίζω.

2) Είμαι λουλουδι γεματο χάρι, Μ' άν ίσως κάποιος κακός με εύθυσ θ' άλλάξω την πρώ-την άνθη (την άνθη) και θέ να γίνω φτωχό χορ- (τάρι).

3) Είμαι κάτι που σαν έγκυς δεν έπιθυμεί να χάσας και άν πάλι δεν το έχω, δεν έπιθυμεί να έχω. Έάν όμως το κερδίσας τότε πάλι δεν το έχεις.

4) Ο σκύρος και τα καρύδια Ένας σκύρος μετέφερε στη φωλιά του έν δώλ 7 κα-ρύδια. Σε κάθε διαδρομή ως τη φωλιά του μετέφερε 3 καρύ-δια. Έκανε δε 3 τέτοιες δια-δρομές. Πώς μετέφερε τα κα-ρύδια;

5) Ο χαμπαύρας της καμήλας Ποιά απ' τις χαμπαύρες μιάς άραβικής καμήλας είναι μεγα-λείτερη, ή μπροστινή ή ή π-σινή;

6) Άπορία Τι είναι εκείνο, που τάζει δύνει 50 χιλιάμετρα, στον ίδιο κόονο που καταναλώνετε σεις για το διάβασμα μιάς γραμμής ε-ός βιβλίου;

7) Ο λύσεις στη σελ. 34

8) Ο λύσεις στη σελ. 34

9) Ο λύσεις στη σελ. 34

10) Ο λύσεις στη σελ. 34

11) Ο λύσεις στη σελ. 34

12) Ο λύσεις στη σελ. 34

13) Ο λύσεις στη σελ. 34

Πώς δά χρησιμοποιήσετε ΤΟ D. D. T.

Μερικές χρήσιμες οδηγίες

'Εχουμε γράψει πρό καθαρό άπαιρημένως για το D. D. T. Τώρα όμως που έφθασε και χρησιμοποιείται άφθονο στον τόπο μας, θεω-ρούμε άσπστο να προσέσουμε μερικές άκόμη συμπληρωματικές πληροφορίες και να άπενδυ-μίσουμε στους άναγνώστες μας τον τρόπο της χρησιμοποίησής του στις διάφορες περιπτώ-σεις — γιατί απ' αυτόν εξαρτάται ίδιος ή άποτελεσματικότης του.

Το D. D. T. πουλιέται ως άγρη διάλυσις, ως σκόνη και μέσα σε έφθεςες. 'Η διάλυσις έ-χει γίνει με πετρέλαιο ή άλλο άνάλογο υγρό, με περιεκτικότητά 5% συνήθως σε έντομοκτό-νο. Μ' αυτήν ψεκάζονται οι τοίχοι, τα ταβά-νια, οι σταύλοι, κλπ., για να προστατευθούν επί πολύν καιρό απ' τα έντομα. 'Η σκόνη χρη-σιμεύει για έντομα που έρπουν, μπορεί δε να σκορπισθ' στο πάτωμα ή μέσα σε τρύπες.

Τέλος, οι έφθεςες περιέχουν D. D. T. άνα-κατεμένο με πτητικό άέριον, όπως το «φρέον», που σκορπίζεται σ' ένα έλαφρό σύννεφο, με το άνοιγμα μιάς βαλβίδος. Μπορεί να χρησιμ-ποιηθ' άνατίον έντόμων που πετούν ή έρ-πουν, άρκει το σύννεφο να διευθύνεται επάνω τους.

'Η χρησιμοποίησις του D. D. T. άπαιτεί ώ-λοσήμενες προφυλάξεις. Άποφεύγετε πρό πάν-

των να το άναπνέετε. Άφρο ψεκάζετε σ' α-τό ένα δαμάτιο, μη μπήτε εκεί μέσα επί πολ-λές ώρες. Όταν σκορπίζετε D. D. T. στην κου-ζίνα, προσέχετε πολύ μήπως πέση στα τρώ-φια. Μην άλέσετε με διάλυσι D. D. T. το σώμα σας απ' εύθειας, γιατί άπορροφάται απ' το δέρμα και φέρνει συχνά συμπτώματα δη-λητηρίασως. Για τον ίδιο λόγο δεν πρέπει να άπάρετε τέτοια διάλυσις πάνω στα άκεπά-σματα του κρεβάτιου.

'Η μυραδιά του D. D. T. δεν είναι δυσάρε-στη. Μολάει κάπως με άρωμα φρούτου και γάναται σε μερικές ώρες. Σε το άπαιρητο, το D. D. T. γάνει γρήγορα τις ίδιότητες του. Εί-νε άποτελεσματικό επί 2—3 βδομάδες μόνο, ένώ στο έσωτερικό των σπιτιών διατηρείται επί 3—6 μήνες. Μπορεί ν' άνακατευθ' με τη βα-φή των τοίχων των δωμάτων, ιδίως δε με τη λαδομπογιά. Φέρνει όμως καλλίτερο άποτέ-λεσμα άν το άπλώσετε πάνω απ' το στεγνό ήδη στρώμα της βαφής.

Οι μύγες, τα κουνούπια, οι ψύλλοι, οι κορέοι, οι ψείρες κι' άρισμένα παράσιτα των φυτών έξοντώνονται ταχύτατα με το D. D. T. Για τους σκόρους, άκρίδες, μυρμηγκία, κα-τασάριδες, παράσιτα των χαλιών, άσχημόφωρα, σκουληκία των λάχανων κλπ., το D. D. T. είναι άποτελεσματικό από άπόφως ταχύτητος όσο και τα άλλα έντομοκτόνα.

'Ο παρακάτω παραστατικός πίναξ δά σας καθοδηγήσει για τη χρησιμοποίησι του D. D. T. άνατίον έντε απ' τα πιο συνηθισμένα είδη έν-τόμων. Σε άποδεικνύει πού και πότε να το με-ταχειρισθ' σε κάθε περίπτωση, τα άποτελέ-σματά του και τις άπαιτούμενες προφυλάξεις:

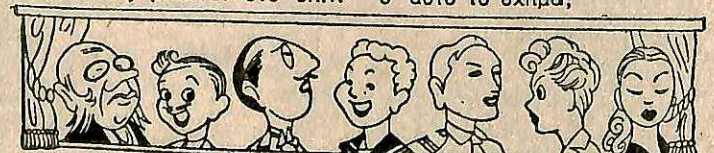
Οι Ρώσοι μέτρησαν ΤΗ ΓΗ

Τά νεώτερα πορίσματα

Οι Ρώσοι έπιστήμονες έφάρμοσαν μιο καινούργια μέθοδο για την άναζήτησι με-ταλλευμάτων: Άνσκαλύπτουν τις ύπόγει-ες φλέβες τους άπό τα ύψη των αϊθέρων! Χρησιμοποιούν δηλαδή ένα άριθμό πρώην πολεμικών άεροπλάνων, έφωδισμένων με τελειοποιήμενα μαγνητικά μηχανήματα, που έπιτρέπουν να καταρτισθ' γρήγορα 5 γεωλογικός χάρτης άπεραντων περιοχών.

Μία άλλη ένδιαφέρουσα έργασία των Ρώσων έπιστημόνων είναι ή νέα μέτρη-σις της Γης. 'Οφείλεται στον καθηντή 'Αλέξανδρο 'Ιζότωφ. Τα συμπεράσματα των ύπολογισμών του είναι τα έξης: 1) 'Ο Ισημερινός της Γης δεν είναι τέλειος κύκλος, όπως έπιστεύετο ως τώρα, αλλά έχει σχήμα έλλειπτικό. 2) 'Η συνολική έ-πιφάνεια της Γης είναι κατά 125.000 τε-τραγωνικά χιλιάμετρα μεγαλείτερη απ' ό-σο είχαν βρή άλλοι έπιστήμονες. 3) 'Η Σοβιετική Ένωσις έχει άμβρόν μεγαλεί-τερο κατά 6.000 τετραγωνικά χιλιάμετρα απ' όσο δείκνουν οι χάρτες. Κατά τον 'Ι-ζότωφ, τέλος, ή Γη έχει σχήμα λίγο συμ-πιεσμένο όχι μόνο στους πόλους, αλλά και στον Ισημερινό. Είναι δηλαδή, «έλ-λειψοειδές με τρεις άξονας».

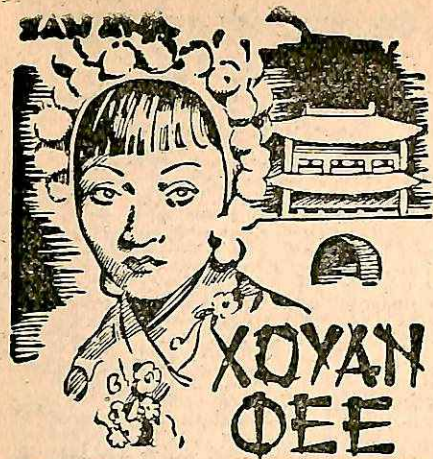
ΕΝΤΟΜΑ	Πού θά το ρίχνετε	Πότε	'Αποτέλεσμα	Προφυλάξεις
ΜΥΓΕΣ (Διάλυσις) 	Μέσα στο σπίτι. Σε πόρτες και πα-ράθυρα. Ηλεκτρικά σύρματα, τοίχους και ταβάνια	Στην αρχή της άνοι-ξας και το φθινό-πωρον	'Αριστο και νοήγορο	1) Μακρύς από φωτιά. 2) Πλένετε κατόπιν καλά τα χέρια σας. 3) Μη ψεκάζετε τα χρωματιστά χαρτιά, γιατί μένουν έλαφρά ίχνη. 4) 'Ανοίγετε τα παράθυρα επί μερικές ώ-ρες.
(Σκόνη) 	'Εξω απ' το σπίτι: έξωτερικές πόρ-τες, άχυρώνες, σταύλοι, κοτέτσια, φωλιές σκύλων.	Κάθε 2—3 βδομάδες, άν το μέρος είναι έκ-τεθειμένο στον ήλιο	Καλό	Μη το μεταχειρίζεσθε μέσα στο σπίτι, γιατί άφίνει ένα άντισεισητικό στρώμα πάνω στα έπιπλα.
ΚΟΥΝΟΥΠΙΑ 	'Οπως και για τις μύγες ψεκάζου-κατά τις άρχές του με με τη διάλυσι μέσα στο σπίτι έσως και το φθινό-σους τοίχους, στις πόρτες και στα πάτωμα. 'Η σκόνη ρίχ-παράθυρα. 'Εξω από το σπίτι χρη-νεται κάθε δύο-τρεις-σιμοποιούμε σκόνη για τις άποθήκες, βδομάδες άν το μέ-τους άχυρώνες, τους σταύλους και ρος που χρησιμοποι-τά κοτέτσια	'Ο ψεκασμός γίνεται κατά τις άρχές του άρος και το φθινό-σους τοίχους, στις πόρτες και στα πάτωμα. 'Η σκόνη ρίχ-παράθυρα. 'Εξω από το σπίτι χρη-νεται κάθε δύο-τρεις-σιμοποιούμε σκόνη για τις άποθήκες, βδομάδες άν το μέ-τους άχυρώνες, τους σταύλους και ρος που χρησιμοποι-τά κοτέτσια	Το άποτέλεσμα του ψεκασμού μέσα στο σπίτι είναι πρώτης τά-ξως και πολύ νοήγο. 'Αλλά και το άποτέ-λεσμα της σκόνης από το σπίτι είναι κα-λό	Μην ψεκάζετε κοντά σε φωτιά. 'Αμέσως μετά τον ψεκασμό πλένετε καλά τα χέρια σας. Άποφεύγετε να ψεκάζετε πάνω σε τα-πεταρία ή χρωματιστά χαρτιά γενικώς γιατί τα σταγονίδια άφήνουν έλαφρά ίχνη. Μετά τον ψεκασμό άνοίγετε για λίγη ώρα τα παράθυρα. Τη σκόνη δεν πρέπει να τη μεταχειρίζασθε μέσα στο σπίτι γιατί ά-φίνει πάνω στα έπιπλα και στα έλλα άν-τικείμενα ένα στρώμα που κάνει κακή έντύπωση
ΚΑΤΣΑΡΙΔΕΣ 	'Ανακατεύετε με σκόνη πυρέθρου. Σκορπίζετε το μίγμα στο γέισο των παραθύρων, στις τρύπες, κάτω απ' το νεροχύτη, σ' όλες τις σκευές νωμένες του σπιτιού.	Μόλις ιδίτη τις πρώ-τες κατασάριδες.	Μετω	Μη το ρίξετε πάνω σε πρόθυρα, έλαφρά, σι-τάρι, λαχανικά κλπ...
ΣΚΟΡΟΙ 	Απ' εύθειας πάνω στα μαλλίνα, μέ-σα στις ντουλάπες ή στα μπαούλα.	Το καλοκαίρι, όταν φυλάτε τα χειμωνιά-τικα ρούχα.	Μετω	Το διαλύετε πάντοτε με καθαρό πετρέ-λαιο, που εξατμίζεται γρήγορα, χωρίς ν' άφήνι ίχνη
ΜΥΡΜΗΓΚΙΑ 	Μέσα στο σπίτι: Έταξέρες, παρα-θυρόφυλλα, πίσω απ' τους νεροχύ-τες, κλπ. 'Εξω απ' αυτό: Απ' εύ-θειας πάνω στις αυτοκαθαλάξ.	Μόλις εμφανισθούν τα πρώτα μυρμηγκία	Περισσότερο ή λιγώ-τερο άποτελεσματικό, ανάλογα του είδους των μυρμηγκιών	'Ιδιαίτερος άποκατακατα-στικός για μύγες ή κου-νούπια

ΣΕ ΚΑΘΕ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟ ΚΑΠΕΛΛΟ ΤΟΥ

Καταστροφή στα παρασκήνια! Τα καπέλλα των διαφόρων πρωταγωνιστών του έργου ά-νακατεύθηκαν... Μπορείτε να βοηθήσετε τον κά-θηποιό να έναρξθ' το καπέλλο του, άνακαλύπτοντας ποιά είναι, κατά τη γνώμη σας, το καπέλλο που ταιριάζει καλύτερα στο κάθε κεφάλι;

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΤΟΥ ΠΕΚΙΝΟΥ

15ον
— Άχ, άναστένανε η Χουάν - Φέε... είδα πάλι ένα κακό όνειρο, ένα όνειρο που προμηνύει καταστροφή.

Ο Κθάγκ - Σὺ ταραχτηκε για μία στιγμή. Ήταν κι' αυτός δεισιδαιμών, όπως όλοι της φυλής του.

— Τι όνειρο; ρώτησε.

Μά, πριν προφτάσῃ ν' αποκριθῇ ἡ Χουάν - Φέε, της φώναξε:

— Δέν θέλω να μου τό πῆς. Δέν πιστεύω σέ τέτοια όνειρα. Ή φαντασία σου εἶνε τρομαγμένη.

— Άκουσε ωστόσο τόνειρό μου, Κθάγκ - Σὺ... Εἶδα ότι ἤμαστε κάπου μαζί, σ' ένα κήπο μου φαίνεται, και πίσω μας ε- τρέχε ένα φίδι φαρμακτεό. Τρέχαμε και φοβώμαστε πολύ. Αἶσφανα, τό νοιώσαμε κοντά μας. Τότε εἶπὸ μου εἶπες: «Δέν ὠ- φελεί νά τρέχουμε άλλο. Καλλίτερα νά σταθούμε, νά τό χυπώσουμε».

— Σταθήκαμε, και μᾶς ζύγωσε. Έσὺ σή- κωσες τό σπαθί σου νά τό χτυπήσῃς. Μά κέως τό χτύπησες σὸ κεφάλι, τό κεφάλι του εἶνε αἶσφανα, τό κεφάλι τῆς Τέγκ... Ναι, τῆς μπερσας τῆς Λάγκ... Τό χτυπή- σες πάλι. Καί πάλι μεταμορφώθηκε. Στή θεοί τῆς Τέγκ, πρόβαλε τό κεφάλι τῆς Λάγκ.

— Χτύπα! Χτύπα σου φώναζε ἐγώ: «Έσὺ ζαναχτύπησες. Μά πάλι ἀλλεξε τό κεφάλι. Τώρα, ἀπάνν σὸ σῶμα τοῦ φίδιου δρθώνόταν τό κεφάλι τῆς Σινάν - Κιάγκ.

— Δέν μποῦν νά χτυπήσῃ άλλο, μου εἶ- πες.

— Τότε θά πεθάνουμε! σὺ εἶπε ἐγώ.

»Και μέ τό φόβο αὐτό ζύπνιασα.

Τὴν ἀγκάλιασε ὁ Κθάγκ - Σὺ.

—Κι' ἐγὼ ἔχω μία ἀγνοχία στήν ψυχῇ μου, εἶπε... Κι' ἐγώ, ὠρες - ὠρες αἰσθά- νομαι σάν κάποιο λείψιμο στήν καρδιά.

»Αλλά, εἶνε φυσικό. Λίγες ὠρες μᾶς χω- ρίζουν ἀκόμα ἀπὸ τὴ στιγμή πού θά τᾶ- κοῦμε ὅλα στή χερία μας.

»Αχ, ἄς ἤξερα πῶς μπῆκε ὁ στρατός τοῦ στρατηγού Γιαννοκά, χωρὶς νά κυθῇ αἷμα, χωρὶς νά γίνῃ κανένα κακό.

—Υπομονή γλυκεῖά μου ἀγάπη. Μή τᾶ σκέπτεσαι αὐτά, και μὴ κάνῃς τό θάρρος σου. Νά κατέβῃς σὸ γυναικωνίτη και νά φερθῇς ὡς κάθε μέρα. Κι' ἐγώ, θά κά- νω ὅτι πρέπει.

Χωριστικαν μ' ένα γλυκό φίλι. Τὴν τε- λευταία στιγμή ἡ Χουάν - Φέε ζανατράβη- ξε τὸν άντρα της κοντά της.

— Δέν ξέρεις πόσο μου κοστίζει πού χω- ρίζομαστε ἐσὼ και γιά λίγες ὠρες αἰμέ- ρα ἀναπημένε μου, τοῦ εἶπε. Δέν ξέρω τί ἔχω. Ποτέ δέν ἤμουν ἐτοι.

—Κατέβα σὸ γυναικωνίτη, μὴ μείνῃς μόνι. τῆς εἶπε γλυκά ὁ αὐτοκράτορας.

»Ετοίμασόν και κατέβα ἀμέσως.

Πραγματικά, ἡ Χουάν - Φέε, καταλάβαι- νε πῶς θά τρελλανόταν ἂν ἔβλεπε μόνι στή διαμερίσματά της. Έτοίμασθηκε, και κατέβηκε κάτω.

Ἡ συζήτηση σὸ γυναικωνίτη ἦταν ζωη- ρή. Συζητοῦσαν κι' οἱ γυναῖκες γιά τῆς μεταρρυθμίσεις, γιά τὸ καινούργιο διστά- γματα. Τᾶ ἔκριναν μέ τό εἰκό τους τρό- πο, κωμικά, ἀνίδεες καθώς ἦσαν ἀπὸ πο- λιτική.

Μόλις εἶδαν τὴ Χουάν - Φέε, σῶπασαν.

Ἡ Λάγκ, ἀδελά της κατέβασε τὰ μάτια της.

—Τί λέγατε; ρώτησε ἡ Χουάν - Φέε, προσπαθώντας νά παύῃ φυσική.

—Πίποτε, ἀποκρίθηκε ἀμέσως ἡ Τέγκ.

Νά... Κάτι όνειρα ἐξηγούσαμε...

Κι' ἡ συζήτηση στράφηκε πρὸς τὸ όνειρα.

Πέρασαν ἐτοι κάμπονες ὠρες, κι' ἡ Φέε ἔξασε λιγάκι τὴν έννοια πού τῇ βα- θάνιζε.

Αἶσφανα, σέ μία στιγμή, μία τοισική φωνή ἀκούστηκε ἐξω σὸ διάδρομο.

Κυττάχτηκαν τρομαγμένες οἱ γυναῖκες. Ήταν σάν φωνή ζῶου πού τό σφάζουν.

Και τὴν ἄλλη στιγμή, μία κοπελλίτσα ὡς δώδεκα χρόνων ὤρμισε σὸ γυναικωνίτη.

Ήταν ἡ κόρη τῆς Φάν - Φί.

Τὴν περικύκλωσαν οἱ γυναῖκες περιερ- γες.

—Τί τρέχει; ρώτησαν μέ μία φωνή.

Αὐτὴ κώθηκε στήν ἀγκαλιά τῆς μητέρας της, κι' ἐνῶ οἱ λυγμοὶ τὴν ἐπνίγαν, φώ- ναξε:

—Μανούλα μου, τί ἀκουσα!... Τί ἀ- κουσα!...

—Τί ἀκουσες; τῇ ρώτησε ἡ Σινάν - Κιάγκ, ἀνυπόμονα. Λέγε τί ἀκουσες.

—Σκότωσαν τοὺς ὑπουργούς! Σκότωσαν τοὺς ὑπουργούς!...

Οἱ γυναῖκες κυττάχτηκαν κλωμές. Ἡ Φάν - Φί ἔκλεισε μέ τό χερί τό στόμα τῆς κόρης της.

—Ανόητο πλῆσμα! φώναξε. Τὸ όνειρεύ- τηκες αὐτό; Βλέπεις όνειρα και ζύπνια εἶπ.

—Οχι! Ξεφάνισε ἡ μικρή, τρέμοντας. Τ' ἀκουσα καλά. Ἡμουν σὸν κήπο και τᾶκουσα.

—Απὸ ποιὸν τᾶκουσες; ρώτησε ἡ Φάν - Φί, ἔξολλη.

—Ἡ Φάν - Κιάγκ, ἡ κόρη ἑνός ὑπουργοῦ. Φώναξε, τραβούσε τὰ μαλλιά της. Ἡθέλε νά μὴν μέσα. Οἱ φρουροὶ δέν τὴν ἄφισαν. Τῇ χτύπησαν... Έπεσε σὸ χῶμα και σπάρ- ραξε... Αχ, μανούλα μου!... Πῶς τὴ λυπήθηκε, πῶς χτυπιόταν!...

Ἡ Σινάν - Κιάγκ κυττάξε ασπασμένη.

Ἡ Χουάν - Φέε, κλωμή σάν κέρνιτ έν- νοιωσε τὰ πόδια της νά τρέμουν, κι' εἶχε τὴν έντύπωση πῶς ἡ ὀροφή θά γκρεμιζό- ταν σὸ κεφάλι της.

Μέσα στή γένεκή κατάπληξι, ἀκούστηκε σκληρὴ ἡ φωνή τῆς Τέγκ:

—Σινάν - Κιάγκ, δέν νομίζεις πῶς τό καλλίτερο εἶνε νά πάῃ κανένα μία μας στή διαμερίσματά της; Ἄν ἡ μικρή αὐτὴ, ἡ κόρη τῆς Φάν - Φί δέν τρελλάθηκε, φαί- νεται πῶς κατὶ ἀσυνήθιστο συμβαίνει, και σέ τέτοιες περιστάσεις, δέν εἶνε καλὸ νά εἰμᾶστε ἐτοι μαζεμένες.

—Ἐχεις δίκιο, εἶπε ἄβουλα ἡ αὐτοκρά- τεira.

Και μετὰ, πρόσθεσε μέ ὕφος ἐπιτα- κτικό:

—Πηγαίνετε και κλεισθῇτε ὅλες στή διαμερίσματά σας.

Ἐφυγε αὐτὴ πρώτη, και πίσω της ὅλες οἱ ἄλλες γυναῖκες, αἰγομουμουρίζοντας τρομαγμένες. Ὅλες κυττάζον περιέργη τὴ Χουάν - Φέε, λές καί περιεμεναν πῶς ἡ εἰδοπὶ αὐτὴ θά κοστίζει πὸ πολύ στή δεύτερη γυναικὶ τοῦ αὐτοκράτορα παρὰ σέ ὅλες τῆς ἄλλες.

Ἡ Χουάν - Φέε ἔφυγε τελευταία, μέ βῆμα κλονιζόμενα. Τὴν τελευταία στιγμή τὴν ἀκολούθησε ἡ Φάν - Φί, ἡ μόνι ἀπ' ὅλες τῆς γυναῖκες τοῦ γυναικωνίτη, πού τολμοῦσε νά τῆς δείχνῃ φίλια σέ μία τέ- τοια στιγμή.

Ὡρες ἀγωνίας

Έπεσε σὸ κορεθᾶτί της ἡ Χουάν - Φέε και ἔξασε σ' ἀναφυλλτά, μόλις ἔφτασε σὸ δωματίό της.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Τῆς Παναγίας

Φτάσαμε σὸν Δεκαπεντά—

κι' ἐσὺ μου ἀναψες σεβντά

ἀκόμα πὸ μεγάλο,

κι' ἂν εἶνε σήμερα γιορτὴ

θὰ πάρω πέννα και χαρτί

και χῦμα θά στή ψάλλω.

★

Φροσί, μεγάλε μου καυμέ,

ἔχεις σκαρτέψει ὠρισμέ—

κι' ἐστὶ σὸ ἀψε - σβόσε

ἀλλοιώτικο ἐπίσπαςε υτορό

δέν ἔχεις πλέον ἱερὸ

και θῆσκα πιά δέν

(εἰσαι,

★

Εἶσαι γεμάτη ἀπονία

κι' αὐτὴ τὴ μέρα τῇ

(χρονιά)

ποῦνε μεγάλη τόσο

βαθειά μου ἀνοιξες

(πληγὴ

και μ' ἄλλαξες τὴν...

(Παναγι—

καταραμένη Φρόστω!...

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

—Γιατί κάνεις ἐτοι; τῇ ρώτησε γλυκά ἡ Φάν - Φί. Μπορεῖ νά εἶνε φέμματα.

—Απὸ τὴν ἀγωνία πού σφίγγει τὴν ψυχῇ μου, καταλασαίνω ὅτι κατὶ ἀσυνήθιστο συμβαίνει, ἀπάντως ἡ Χουάν - Φέε. Καί πρόσθεσε: Πού νά βρίσκεται ὁ Κθάγκ-Σὺ;

—Θέλεις νά μάθω ἐγώ, καλή μου;

—Θά σοῦ χρωστάω χάρη, Φάν - Φί.

—Ἐφυγε ἡ ξεδιᾶλη πού Κθάγκ - Σὺ. Κι' ἄργησε νά γυρίσῃ.

—Εἶδα τὸν αὐτοκράτορα, εἶπε ὅταν ε- πέστρεψε. Εἶνε σάν τρελλός. Εἶνε βέβαιον αὐτό πού ἀκουσε και εἶδε ἡ μικρή. Πῆγαν στή σπῖτια τῶν ὑπουργῶν ἀνθρώποι τῆς Γεχονάλα και τοὺς ἐσφάζαν! Ὅλους...

Ὅλους. Κι' ἦταν ὅλοι δοκιμασμένοι φίλοι τοῦ Κθάγκ - Σὺ.

—Ὁ Θεοί! βόγγηξε ἡ ἀμοιρη Χουάν - Φέε. Τί σημαίνει αὐτό;

—Ὁ Κθάγκ - Σὺ μου εἶπε νά μὴ τό κου- νήσῃς ἀπὸ τὰ διαμερίσματά σου, πρόσθε- σε ἡ Φάν - Φί. Ἀγρυπνῇ γιά σένα και δέν ἔχεις κανένα φόβο ἐδῶ μέσα. Νά μὴ βγῇς ὅμως καθόλου ἀπὸ τό δωματίό σου.

—Κι' αὐτός;

—Αὐτός εἶνε περιτριγυρισμένος ἀπὸ φί- λους, Χουάν - Φέε. Καί περιμένουν. Ἄ- κουσα ν' ἀναφέρουν τόνωμα τοῦ στρατι- γοῦ Γιαννοκά.

Τὸ αἷμα ἀνέθηκε στή μάγουλα τῆς κο- πέλλας. Τ'όνομα τοῦ στρατηγοῦ Γιαννοκά ἦταν ὁ μόνος φάρος στήν ἀπελπισία πού τὴν εἶχε ἔσφηνικά κυκλώσει.

Κάθισε μέ τὴν Φάν - Φί, κι' ὁ ὠρες πού περνοῦσαν τῆς φαίνονταν αἰῶνες. Πότε, πότε ἔβγαине ἡ Φάν - Φί σὸ διάδρομο ν' ἀκούσῃ κάτι, νά καταλάβῃ κάτι.

Νέκρα βροίλευε στούς διαδρόμους τοῦ παλατιοῦ. Ἄλλοτε, τέτοιες ὠρες ἀκού- γονταν ἀπὸ παντοῦ χοροῦμενες γυναῖκες φωνές σὸ γυναικωνίτη, ἔσφηνιτὰ παιδιῶν, τραγουδία. Στ' ἄλλα διαμερίσματα οἱ ἄν- τρες πῆγαν και ἔρχονταν, πολυάκο- λοι. Καί τώρα λές κι' ὅλα ἦσαν μαρμα- ρωμένα, πράγματα και ψυχές.

Κόντευε πιά νά σουρουπώσῃ ὅταν μπῆ- κε ὁ Κθάγκ - Σὺ σὸ δωματίο τῆς Χουάν - Φέε.

Ἡ Φάν - Φί ἔφυγε διακριτικά, κι' ἡ Χουάν - Φέε ἔπεσε στήν ἀγκαλιά τοῦ ἄν- τρός της, τρέμοντας σὺγκορμη.

—Θάρρος! τῆς εἶπε αὐτός. Δέν κάθῃ- καν ὅλα ἀκόμα.

—Τί συμβαίνει, Κθάγκ - Σὺ;

—Ἡ Γεχονάλα μᾶς χτύπησε σκληρά. Έ- βαλε ἀνθρώπους της και σκότωσαν τοὺς ὑπουργούς μου. Μέσα στή σπῖτια τους, τοὺς ἐσφάζαν σάν πρόβατα. Δέν πρόφθα- σε νά σωθῇ κανένας.

—Έσὺ ἐδῶ, δέν κινδυνεύεις, Κθάγκ-Σὺ;

—Ἄν ἤθελε νά μὲ σκοτώσῃ, θά τό εἶχε κιόλας κάνει. Ποῖος θά τὴν ἐμπόδιζε νά ἀναθῇ σ' ένα δολοφόνο νά μὲ σκότωσῃ τόσες μέρες τώρα, και σήμερα κιόλας; Ποῖος θά τὴν ἐμπόδιζε νά εἶχε δώσει τὴ διαταγή νά μὲ σκότωσῃν κι' ἐμένα τὴν ἴδια στιγμή πού σκότωσαν τοὺς ὑπουργούς μου;

Ἡ Χουάν - Φέε ἀνατρίχιασε.

—Ποῖος ξέρει τό σκεδῖό της; Μπορεῖ αὐτὴ τὴ νύχτα νά γίνῃ ἐκεῖνο πού δέν ε- γίνε τὴν ἡμέρα, εἶπε.

Ὁ Κθάγκ - Σὺ κούνησε τό κεφάλι του.

—Οχι, εἶπε. Δέν θά τό κάνῃ αὐτό. Δέν θέλει νά τό κάνῃ, ἐτοι ἐπίσημα νά σκω- τῶσῃ τό θετὸ γυῖό της και αὐτοκράτορα.

Ὁ τι κάνει θέλει νά εἶνε δικαιολογημένο και γιά τό λαό και γιά τὴν ἱστορία.

—Μά, τί γίνονται οἱ φίλοι μου; Τί θά γίνῃ;

—Αὐτῆς οἱ ὠρες, αὐτῆς οἱ στιγμές κρῖ- νουν τὴν τύχη μας. Μήνυσα τοῦ στρατι- γοῦ Γιαννοκά νά ἔλθῃ τὸ γρηγορώτερο. Νά μὴν περιμένῃ τὴ νύχτα ὡς εἶχαμε συμφωνήσει. Νά προχωρήσῃ ἀμέσως μέ τό στρατό του, κι' ἂν εἶνε ἀνάγκη, νά χτυ- πηθῇ μέ τὴ φουρρά.

—Πῶς δέν ἤλθε λοιπόν;

—Κι' ἐγὼ ἀνυποχῶ λιγάκι. Ἐπρεπε νά ἦταν κιόλας στή τεῖχη. Ἐμπόδια σὸ δρό- μο του, ἀποκλείεται νά σμάνουν. Μόνον ἐδῶ στή τεῖχη μποροῦν νά τὸν χτυπήσουν.

—Τότε λοιπόν πῶς δέν ἔφθασε ἀκόμα;

—Ἄς κάνουμε ὑπομονή, εἶπε ὁ Κθάγκ- Σὺ. Οἱ στιγμές βέβαια μᾶς φαίνονται αἰῶ- νες, ἀλλά δέν εἶνε και τόσο εὐκόλο πρᾶ- γμα νά μετακινήθῃ ὁλόκληρο στρατόν.

—Ὁ πατέρας μου; Τί νά γίνεταί ὁ πα- τέρας μου; Ξεφάνισε μέ ἑσφηνικὴ ἀγωνία ἡ Χουάν - Φέε.

—Μή φοβάσαι γι' αὐτόν, ἀποκρίθηκε σο- βρᾶ ὁ αὐτοκράτορας. Ἐλοβα τὰ μέτρα μου.

—Μήπως τὸν σκότωσαν κι' αὐτόν μαζί μέ τοὺς ὑπουργούς;

—Οχι, Χουάν - Φέε. Ὁ πατέρας σου εἶ- δοποιήθηκε ἐγκαιρως. Ἐγώ, ἀπὸ νωρὴς μυρίσθηκα τὸν κίνδυνον, και τὸν εἰδοποίη- σα νά κρυφθῇ, και ἐν ἀνάγκη νά φύγῃ ἀπὸ τό πεδίο κρυφά. Τώρα δέν ἀποκλείε- ται νά βρίσκεται μίλλια μακριά ἀπὸ μέε.

—Ὁ Κθάγκ - Σὺ, σ' εὐχαριστῶ γιά τὸν πατέρα μου... Ἀλλά, γιά νά τὸν διώξῃς

ἀπὸ δῶ θά πῇ ὅτι διαισθάνεται μεγάλον κίνδυνον.

—Δέν ξέρω... ἴσως νά εἶνε προδοσία στή μέση, εἶπε ὁ Κθάγκ - Σὺ σκετινός.

—Τί σέ κάνει νά τό πιστεύεις αὐτό;

—Μά... κατὶ γύρω μου εἶνε παράξενο, Χουάν - Φέε. Οἱ φίλοι μου ἀκόμα, μέσα ἐδῶ σὸ παλάτι, εἶνε παράξενοι. Δέν ξε- ρῶ... Ἀλλά, σέ λίγη ὥρα θά ξεδιᾶλυ- νουν ὅλα.

—Θά μείνῃς κοντά μου, Κθάγκ - Σὺ, παρακάλεσε μέ δάκρυα στή μάτια ἡ Χουάν - Φέε.

—Οχι, γλυκεῖά μου ἀγάπη, αὐτὸ δέ μπορεῖ νά γίνῃ. Δέν εἶνε δυνατόν σέ τέ- τοιες στιγμές νά κλεισθῶ ἐγὼ σὸ γυναι- κωνίτη. Έσὺ μείνε ἐδῶ. Οἱ ὑπρέτριες σου εἶνε πιστές... Ὁ ἀγάπη μου, πόσο θάθε- λα νά μπορῶσα νά σέ ἀπομακρύνω κι' ε- σένα ἀπὸ δῶ.

—Τὸν κυττάξε μέ τρόμο.

—Νά μέ διώξῃς ἀπὸ κοντά σου, Κθάγκ - Σὺ;

—Θά ἤμουν εὐτυχῆς νά σ' ἐνοιωθᾶ τῶ- ρα μακριά, μαζί μέ τὸν πατέρα σου, σέ μέρος ὅπου νά μὴ φθάνῃ ἡ ἐκδίκησή τῆς Γεχονάλα.

—Μακριά σου;... Καλέ μου άντρα, δέν ξέρεις ὅτι δέν θά ζούσα μακριά σου οὔτε στιγμή. Ἡ ἀγωνία θά μὲ σκότῶνε, πριν μέ σκότωσῃν οἱ ἀνθρώποι τῆς Γεχονάλα.

—Πάντως ἐτοι ὡς ἦρθαν τὰ πράγμα- τα, τό μόνο πού μπορῶ νά σέ συμβουλέψω εἶνε νά μείνῃς ἐδῶ, στήν κἀμαρά σου. Αὐτὴ μου φαίνεται ἡ πὸ ἐξασφαλισμένη φωλιά. Κι' ἐπειτὴ τί μποροῦν νά σοῦ κά- νουν ἐσένα, και τί τοὺς ἐπταίξῃς ἐσὺ;

—Κθάγκ - Σὺ, ἂν ὑπάρκῃ κίνδυνος θέλω νά εἶμαι κοντά σου.

—Ὁ κίνδυνος εἶνε μεγάλος, ἀγάπη μου. Καί πὸς μεγάλη ἀκόμα τὰ κακά μου προσι- στήματα. Ἀλλά μείνε, ἐδῶ ὡς σου εἶπα.

Φιλήθηκαν τρυφερά. Ἡ Χουάν - Φέε, μέ κόπο ἀποσπᾶσθηκε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του. Κι' ὅταν ἔβλεπε μόνι γονάτισε μπροστά στή εἰκονίσματα τῶν προγόνων της, και προσευχήθηκε ὅχι γιά τὴ σωτηρία τῆς δικῆς της, ἀλλά γιά τὸ Κθάγκ - Σὺ τὴ σωτηρία.

Ὁ Γιαννοκάι πατάει τὸν ὄρκο του

Τὴν ὥρα πού ὁ Κθάγκ - Σὺ κι' ἡ Χουάν - Φέε εἶχαν αὐτὴ τὴ δραματικὴ συνδιάλεξι, ὁ στρατηγὸς Γιαννοκάι στεκόταν μπροστά στή βασιλομήτορα Γεχονάλα - Τσι.

Ήταν κλωμός, ἀλλά στεκόταν ὁλόρθος και τὴν κυττάζε μέ θάρρος στή μάτια.

—Ὡς ἐτοι εἶ; εἶπε ἡ Γεχονάλα. Οἱ πλῃ- ροφορίες μου εἶνε σωστές. Ἡσούν ἐτοι- μος νά μπῆς σὸ Πεκίνο, μέ τό στρατό σου, νά χτυπήσῃς τό στρατό μου;

—Ἡσούν ἐτοιμος νά ὑπακούω σὸν αὐ- τοκράτορα, ἀποκρίθηκε ὁ στρατηγός.

—Καί τί σ' ἔκανε νά ἀλλάξῃς γνώμη; Πῶς βρίσκεσαι τώρα μπροστά μου ἂντὶ νά βαδίσῃς μέ τὰ στρατεύματά σου στούς δρόμους τοῦ Πεκίνου;

—Ἄκουσε, μεγάλη αὐτοκράτειρα, ἀπο- κρίθηκε ὁ στρατηγός. Θά σοῦ πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια, κι' ἐγὼ κρίνε μέ καί κατεδικάσε- με ἂν θέλῃς. Ἐτοι κι' ἐτοι ἡ ζωή μου ἦ- ταν χαμένη... Ὅρκιστικα σὸν αὐτοκρά- τορα τυφλὴ πίστι και μέ περιμένει. Αὐτὴ τὴ στιγμή αἰγούρα θά κυττάξῃ ἀπὸ κοι- νάνα πύργο σὸ παλατιοῦ, και θ' ἀγωνία πού δέν βλέπει τῆς σπαῖας μου, στούς πρόποδες τῶν βουνῶν τοῦ Πεκίνου.

»Δέν μπορεῖ νά φανταστῇ τί εἶνε μέσα στήν ψυχῇ μου. Ἡσούν ἀλήθεια ἀποφαι- σμένος νά ἐξικινήσω ἀπόψε, ὅταν μου- στεῖλες τό μήνυμα πῶς μέ θέλεις. Κατά- λαβα βέβαια πῶς τὰ εἶχες πληροφορηθῇ ὅλα. Στό χερί μου ὅμως ἦταν νά μὴν ἐρ- ῶ, νά πάρω τό στρατό μου και νά μῶ σὸ Πεκίνο, ἡ νά τραβήξω μακριά, πολύ μακριά ἀπὸ τὴν ἐκδίκησή σου. Καί ὅμως ἦρθε και μπορεῖς νά μέ θεωρήσῃς ἀξιμά- λωτό σου.

—Γιατί ἦρθες; Θέλω νά μου ἐξηγήσῃς γιατί ἦρθες.

—Ἡρθε, βασιλίτσά μου, ἐπειδὴ τὴ στι- γμὴ πού ἔφθασε ὁ ἀπεσταλμένος σου, κα- τάλαβα π

παραικρός θορύβος έφτανε στ' αυτιά της. Ήσαν αδιαπεράστοι και χοντροί οι τοίχοι της φυλακής. Ένας άληθινός τάφος όπου την είχαν κλείσει ζωντανή!

Σε μία στιγμή την έπιασε σαν τρέλλα. Έτσι, ακίνητη και ξεπλημένη καθώς ή-ταν, άρχισε να φωνάζει:

—Κόγκ - Σύ! Κόγκ - Σύ!... Πού εί-σαι; Σώσε με! Έλα γρήγορα να με σώ-σεις, θα πεθάνω, κι' αν δεν πεθάνω, θα τρελλαθώ!...

Άλλα ούτε κι' ο αντίλογος της άποκρι-νόταν. Βουδισμάρα, νεκρά.

—Τι νάνινη ή θάν-φί; συλλογιότηκε σε μία στιγμή. Ταχα να την φυλάκισαν κι' αυτήν μέσα σ' ένα τέτοιο τάφο; Και γιά ποιά αίτία;

Προσπάθησε να σκεφθί. Γιά να συλ-λάθουν κι' αυτή, σήμεινε πως όλα είχαν ανακαλυφθί, πως ή έξουσία βρισκόταν όριστικά στα χέρια της Γεγονάλα. Γι'αυ-τό δεν είχε φανή ό στρατηγός Γιαννικά; με τό στρατό του. Ίσως να τον είχαν σκοτώσει κι' αυτόν. Και περνούσαν οι ώρες, θανατερές, φρι-κτές.

Ίκεσίες της Σινάν - Κιάγκ

Την ίδια στιγμή που έπιαναν τη Χουάν - όέε, οι άνθρωποι της Γεγονάλα - Τσι, ή Σινάν - Κιάγκ ήμους στο δωμάτιο όπου βρισκόταν ο αυτοκράτορας περιτριγυρι-σμένος από λίγους φίλους του.

Παράξενη έπικε ό Κόγκ - Σύ καθώς την είδε.

—Είνε ανάγκη να σου μιλήσω, του φώ-ναξε τρέμοντας. Είνε ανάγκη να μείνου-με μόνοι.

Έφυγαν οι λίγοι φίλοι του κι' ή Σινάν - Κιάγκ, άρχισε να του λέει, τρέμοντας συγ-κορη:

—Είσαι χαμένος, Κόγκ - Σύ! Όλα ά-νακαλύφθηκαν. Τό έρω καλά. Μη με ρω-τάς πως. Τό έρω πως σε πρόδωσαν. Ό Γιαννικά; δεν πρόκειται νάρει με στρατό έδω.

Την κύτταξε δύσπιστα.

—Δεν με πιστεύεις; Μα τότε, πως έξη-γείς τη σιωπή τους; Ό Γιαννικά; βαδίζει προς τό Τσιεντιν αυτή τη στιγμή. Άλλως έ-υποταγή στη υπέρτα σου.

—Λες αλήθεια; ρώτησε ο αυτοκράτορας ταραγμένος. Πρόσεξε, Σινάν - Κιάγκ. Αν θέλεις να με γελάσεις θα τιμωρηθής φρι-κτά.

—Θαίνονται νάχω όρεξη γι' άστειά; Δεν βλέπεις τόν τρόπο στη μορφή μου;... Δεν είναι αρκετή προειδοποίηση ή δολοφονία των ύπουργών σου;...

Ό αυτοκράτορας έννοιωσε ένα σύγκρου-μέσα στην καρδιά του. Κι' ό ίδιος πιά τό είχε καταλάβει πως δεν ύπρχε έλπίδα να φανή ό Γιαννικά; με τό στρατό του. Κι' αν δεν έρχοταν αυτός, τό ήξερε πως ήταν χαμένος. Διαισθωνόταν πως όλοι μέ-σα στο άνακτορο του Πεκίνου ήσαν έτοι-μοι να τον προδώσουν και να πάνε με τό μέρος της υπέρας του.

Έτλασε πικρά.

—Αν είνε έτσι, είπνε τί θέλεις να κάνω, Σινάν - Κιάγκ; Δεν έγκλημάται. Αυτό που θέλεις να κάνω ήταν γιά τό καλό του τόπου μας. Δεν έχυσα αίμα, δεν με-ταχειρίσθκα βίαια μέσα. Άλλες μερικά πράγματα που έπρεπε ν' αλλάξουν, και άντικατάστα μερικά πρόσωπα που έπρε-πε ν' αντικαταστήθουν. Αν ή Γεγονάλα τά θεωρεί έγκληματα αυτά, άς με θανα-τώσει κι' εμένα, όπως θανάτωσε τους ύ-πουργούς μου. Ίσως μέσα στην Κίνα βρε-θούν άνθρωποι έξυπνοι και θαρραλέοι να έκδικήσουν τό θάνατό μου.

—Δεν θέλω να πεθάνω! φώναξε ή Σι-νάν - Κιάγκ. Σ' αγαπώ Κόγκ - Σύ. Είσαι άντρας μου! Σ' αγαπώ! Θέλω να σωθής.

—Ό μόνος τρόπος να σωθής, είνε να προλάβω να φύγω από εδώ, είνε να

Τόν κύτταξε με άγωνία.

—Να φύγεις; Θα πεθάνω από την άγωνία

μην έξερώντας τί άπάντινες.

—Εσύ δεν έχεις να πής τίποτε, Κόγκ -

Σύ. Άπολύτως τίποτε. Έσένα σ' αγαπάει

ή Γεγονάλα. Είσαι άνεψιά της. Πρέπει

της, να βρεθί ένα μέσον να μου μιλήσης.

—Καλά, αναστένανε ή έρωτευμένη συ-

ναίκα. Ίσως αυτό να είνε ή μόνη σωτη-

ρία. Έλα Κόγκ - Σύ. Θα σου δώσω δικά

μου ρούχα να φορέσεις. Θα σε περάσω δικά

νι μου από τό έπικίνδυνα μέρη.

—Στάσου, μη βιάζεσαι, είπνε ό Κόγκ -

Σύ. Θα, φύγω, ναι, θα σωθώ, μα υπό δύο

όρους. Ότι πρώτα πρώτα θα είδοποιήσω

τους φίλους μου ότι όλα χάθηκαν γιά να

κρυφτούνε κι' αυτό όπως μπορούνε. Και

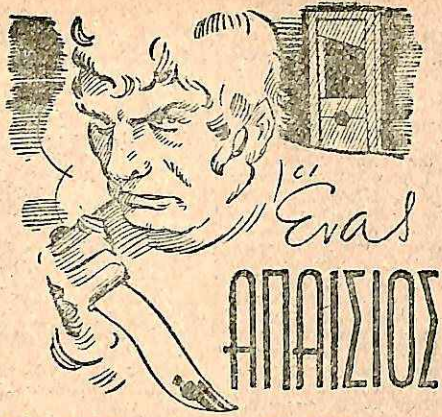
δεύτερον, θα πάρω μαζί μου τη Χουάν -

όέε. Γιατί χωρίς αυτή δεν φύγω.

—Τόσο λοιπόν την αγαπάς; ρώτησε ή

Σινάν - Κιάγκ χλωμή από έλπίδα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙ: ή απάντηση

Ένας ΑΠΑΙΣΙΟΣ ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ

Άβιναίν ό τεμαχιστής

Όταν ό άνακριτής που άνέκρινε κατά-τόν περασμένο αιώνα τόν περίφημο κα-κούργο Άβιναίν, τόν άπεκάλεσε σε μία στιγμή «άπαισιος τεμαχιστής», ό τελευταίος διαμαρτυρήθηκε πολύ έντονα:

—Έγώ τεμαχιστής; είπνε. Κανένας χει-ρούργος δεν ά μπορούσε να με παραγγί-στην τέχνη μου, γιάτί κανένας δεν μπορεί να ξέρη όσα ξέρω εγώ!

Κι' όταν πάλι τόν ώδήγησαν έμπρός στη λαιμητόμο γιά να τόν κατατιμήσουν, ό Ά-βιναίν έρριξε μία περιφρονητική ματιά στο πλήθος που συνσπίζόταν όλόγυρα και εί-πνε:

—Δεν έχουν τίποτε καλύτερο να κάνουν αυτοί ό άνθρωποι; είπνε. Περιμένουν όλοι τους σαν λυσασμένοι να ίδούν τό κεφάλι μου να πέφτι. Άν όμως μου λύνταν τά χέρια γιά ένα δευτερόλεπτο, και με άφή-νατε να τρέξω προς τό μέρος τους, θα τους βλέπατε όλους να φεύγουν σαν λαγοί και δεν άμενε κανείς όλόγυρα!

Ό Άβιναίν ήταν, σ' αλήθεια, ένας πο-λύ πρωτότυπος έγκληματης. Είχεν αρχί-σει τη σταδιοδρομία του ως χαράκης και είχε καταδικασθί μάλιστα, κάποτε, γιά άισχροκέοδα. Άργότερα, όμως, προτιμή-σε να έξασκη τη δεξιότητά του πού είχαν ά-ποκτήσει σ' αυτό τό έπάγγελμα πάνω σε ανθρώπους.

Έστειλε τότε τη γυναίκα και την κόρη του σ' ένα χωριουδάκι και ρίχθηκε με ά-φοταστη μανία στο έγκλημα, που άποτε-λούσε πιά τό μοναδικό σκοπό της ζωής του.

Κατά μήκος του Σηκουάνα, σε μία έκτα-σι πολλών χιλιομέτρων, ύπήρχαν κατά την έποχή της δασείας του Άβιναίν, που ά-ρχίζει τό 867 και τελειώνει τό 1873, πολ-λές έξυλινες παράγκες. Οι ίδιοκίτηται τους τίς νοίκιαζαν συνήθως ό άνθρωποι που ήθελαν να έπιδοθούν στο ψάρεμα ή να ξε-κουρασθούν γιά ένα διάστημα μακριά από την τύρδη της πρωτεύουσας.

Ό Άβιναίν νοίκιασε στην αρχή μία τέ-τοια καλύβα κοντά στο Κουμπενόα. Έ-κεί προσέκλυσε τό πρώτο θύμα του, που ήταν κάποιος Βενανί, έμπορος γουναρι-κών. Ό άπαισιος δολοφόνος τόν τεμάχισε με μία σατανική έπιδεξιότητα και σκόρπι-σε τά κομμάτια του στο γειτονικό δάσος.

Τό ίδιο έκανε και σ' ένα δεύτερο θύμα του, λίγο καιρό αργότερα.

Η άστυνομία κατάλαβε από την πρό-τη στιγμή πως είχε να κάνει μ' έναν έ-παγγελματία δολοφόνο. Γιατί τά θύματά του ήταν πεποκομένα με μεγάλη δεξιότη-χία, που έπρόδιδε ειδικές γνώσεις και ά-πέκλειε την περίπτωση έκδίκησης ή λη-στείας.

Ήταν όλοφάνερο επίσης ότι ό δολοφόνος διεσκέδαζε, θανατώνοντας τά θύματά του μ' αυτόν τόν τρόπο και ότι έκτελούσε τά έγκλημάτα του με όλη του την άνεσι, χωρίς να βιάζεται καθόλου και χωρίς να έλ-πε τυφλωμένος από κανένα πάθος ή όργη. Θα έλεγε κανείς πως ήταν ένας άνατόμος.

που έκανε μελέτες πάνω σε ανθρώπινα σώ-ματα...

Άλλά, γιά την ανακάλυψή του, δεν ύπηρ-χε ούτε ή παραμικρότερη ένδειξις.

Κά, στο άναμεταξύ, τά έγκλήματα του Άβιναίν συνεχίζονταν πάντα. Είχε μετα-φέρει τη δράση του διαδοχικά στο Σαιν-Ουέν, στο Άνιέρ, στο Σαιν - Κλου... Ποιος, άλλωστε, θα μπορούσε να τόν ύπο-πτευθί; Σ' εκείνον που τόν έβλεπε έδινε την έντύπωση ενός ήρεμου και καλοκάγα-θου ανθρώπου, που περνούσε όλη του την ήμερα ψαρεύοντας στις όχθες του Σηκουά-να.

Άλλά προδόθηκε κάποτε μόνος του. Μία μέρα, είχε προσάρσει στην καλύβα του έ-να χωρικό, όνόματι Λεκόντ. Ό άνθρωπος αυτός περνούσε με τό κάρρο του, που τό είχε φορτωμένο με σανό. Ό Άβιναίν προ-θυμοποιήθηκε να αγοράσει όλόκληρο τό φορτίο και τόν έπεισε να τόν ακολουθήσει.

Τη στιγμή, όμως, που ό Λεκόντ προσ-παθούσε να ξεφορτώσει τό κάρρο του, έ-νοιωσε δύο σιδερένια χέρια που του έσφιγ-γαν τό λαιμό.

Άλλ' ήταν εξαιρετικά χερδαίνιος και, με μία άπτόμη κίνηση, κατόρθωσε ν' ά-παλλάξη από τό σφίξιμο. Έβγαλε τότε τό μαχαίρι του και άρχισε να καταδιώκει τόν Άβιναίν, που έξαφανίσθηκε στο γειτο-νικό δάσος.

Η άστυνομία ήξερε όμως τώρα τά χα-ρακτηριστικά του και δεν άργησε να τόν ανακαλύψει και να τόν συλλάβει.

Ό Άβιναίν, αντίθετα με άλλους έγκλη-ματίες, δεν έδειξε καμμία διάθεσι γιά να σωθί και όμολόγησε όλα τά έγκλημάτα του, άκόμη και μερικά που δεν ήξερε ή άστυνομία. Άλλά δεν δέχθηκε να του φορ-τώσουν κανένα άλλο στη ράχι του, ιδίως τό φόνο μίας πλούσιας γυναικς, που είχε βρεθί σκοτωμένη μέσα στο δωμάτιό της.

—Δεκαεπτά έγκλήματα, είπνε στόν ά-νακριτή, σάς είνε ύπεραρκετά γιά να με στείλετε στη λαιμητόμο. Άλλά δεν δεχο-μαι ούτε ένα παραπάνω!

Έμπρός στο θάνατο, ό Άβιναίν δεν έ-δειξε καμμία συγκίνηση. Την ώρα που ά-νέβαινε στη λαιμητόμο, είπνε στο δήμο:

—Σε παρακαλώ να με μεταχειρισθής σαν συνάδελφο και να μην ξεχνάς ότι θα μπορούσα να σου δώσω μαθήματα. Γιατί ήμουν άριστοτέχνης στη δουλειά μου!

Ένέσεις που θεραπεύουν τό ροχαλητό

Δέκτωρ Στράους, ό λυτρωτής της άνδρωπότητας

Χαρές εοαγγέλια γιά όσους έχουν τό ελάτ-τωμα να ροχαλίζουν! Ό δέκτωρ Στράους, ένας γιάτρος του Σικάγου, άποφάσισε να τους λ-τρώσει άπ' αυτό τό βάσανό τους, και φαίνεται ότι τό κατόρθωσε, μ' έναν άπλό τρόπο... Πριν άπ' όλα, ζήτησε να εξακριβώσει τά αίτια που ροχαλητό και βρήκε ότι όφειλεται στην πολ-μική κίνηση διαφόρων ιστών του έσωτερικού της μήτης - ιδίως δε παράγεται από ένα μικρό κρε-ατάκι, που κρέμεται άνάμεσα στα δύο ρουθού-μια. Σκέφθηκε λοιπόν, πολύ σωστά, ότι αν οι ιστοί αυτοί γίνουν σκληρότεροι, οι παλμοί τους δεν θάνα πιά τόσο γρήγοροι, ώστε να παράγουν ήχο άντιληπτό στο ανθρώπινο αυτί. Γιά τό σκο-πό αυτό μεταχειρίσθηκε τό «σουλανσόν», μία ουσία που χρησιμοποιούν οι χειρούργοι, γιά τη σκληρυνσι των ιστών.

Τη δοκίμασε πρώτα έπ' 8 έβδομάδες σε ζωα και βεβαίως άποτύπησε, ότι δεν φέρνει κα-νένα βελούστο άποτέλεσμα. Κατόπιν, ένας πού ροχαλίζει, φοβόρα, προσφέρθηκε έθελοντικά να υπομείνει γιά την πρώτη δοκιμή της θερα-πείας. Πράγματι, ό δέκτωρ Στράους τό έκαμε στην καταλληλή θέσι μία ένεσι με λίγες στα-γόνες «σουλανσόν». Επαινεάσε τό ίδιο πράγμα-μα φορά ή βδομάδα έπ' 6 βδομάδες. Και τά άποτέσματα ήσαν ίκανοποιητικάτα: Ό άνθρωπος έπαψε να ροχαλίζει!

Άπό 7 άτομα, που υπεβλήθησαν κατόπιν στη δοκιμαστική θεραπεία, τό ένα νιατρεύτηκε τε-λείως, άλλα 3 παρουσίασαν σημαντική ελάττω-σι του ροχαλητού τους, και γιά τά ύπόλοιπα ή θεραπεία συνεχίζεται άκόμα.

Οι «αντιροχαλητικές» ένέσεις είνε σχεδόν άνώδυνες. Προκαλούν μόνον έναν ελαφρότατο πόνο, διαρκείας λίγων λεπτών της ώρας - κάτι άσχημοτό διαδίδ, άμπερ στην έμπρόσθνη πύ-προσώπου.

Μουσική ΓΙΑ ΚΟΥΦΟΥΣ και τυφλούς

Η καταπληκτική ιστορία της Έλεν Σίφερτ

Στό Ίνστιτούτον του δόκτο-ρος Μέρλ Φράμπτον, στη Νέα Υόρκη - που είνε τό παλα-ό-τερο τέτοιο ίδρυμα της Άμε-ρικής - κορίτσια κουφά και τυ-φλά μορφώνονται κι' άποκτούν κλειό προς τη μουσική! Τά μέ-σα που χρησιμοποιεί γιά τόν ά-πίστευτο αυτό σκοπό ό δόκτωρ Φράμπτον, είνε περιεργότατα. Τό «δωμάτιο της μουσικής» π. χ. έχει τό πάτωμά του τελείως άπομονωμένο άπ' τό ύπόλοιπο κτίριο και στηρίζόμενον πάνω σε 30 φουσκωμένες σφαιρές άποκινήτου. Με τόν τρόπο αυτό παρουσιάζει ευαισθησία στην πορμική παλμική δόνησι. Κά-τω λοιπόν άπ' αυτό, έχουν το-πεθετθί μεγάφωνα, που μετα-δίδουν τους πολμούς της ω-νής και τίς μουσικές στό πα-τωμα. Οι μαθήτριες πατούν έ-πάνω, δίχως παπούτσια, κι' α-σθάνονται με τά πόδια τους παλμούς. Με λίγη εξάσκηση, μα-θαίνουν ν' άναγνωρίζουν τό ύ-φος κάθε ήχου, τό ρυθμό κλπ., κι' έτσι να νοιώθουν τη μουσική που δεν μπορούν ν' ά-κούσουν. Όταν ή μουσική προέρχεται από ένα πιάνο το-πεθετμένο σε μία γωνία του δωματίου, οι μαθήτριες άκού-νται πάνω τά δαχτύλα τους, γιά να αισθωνώνται καλλίτερα τους ήχους, με τά χέρια και τά πόδια συγχρόνως.

Άλλες άπ' τίς μαθήτριες σά-τες είνε τελείως τυφλές και κουφές, ενώ άλλες άκούνε λί-γο ή διακρίνουν άκαθόριστες σκιές. Πάντως, όλες είνε είς θέσιν ν' άπολαύσουν τη μου-σική και να χορεύουν μετα-ξύ τους φρέ ή βάλε!

Η πράξι άπέδειξε ότι τά παλιά μικρά μηχανικά «όργα-νέτα» είνε κατ'αλληλόθερα γι' αυτό τό σκοπό άπ' τό πιάνο ή την κιθάρα, γιάτί οι μαθήτριες τα κρατούν τά χέρια τους και νοιώθουν καλλίτερα τη μελω-δία.

Άπ' τίς μαθήτριες του δό-κτορος Φράμπτον, έχει την πιο ένδιαφέρουσα ιστορία ή νεαρή Έλεν Σίφερτ, μία όμορφη με-λχροινόβια 18 έτών.

Γεννήθηκε στη μικρή όμερι-κανική πόλι Μινάτορ. Σε ηλικία

ΜΙΚΡΑ ΝΕΑ

Άπ' όλο τόν κόσμο

★ Ό γυιός ενός χονδρεμπό-ρου του Λονδίνου είνε ικανός να διαβάσει τη νύχτα μία έφη-μερίδα και τό επόμενο πρωί να επαναλάβει άπ' έξω όλα τά περιεχόμενά της, λέει προς λέει.

★ Σύμφωνα με την πρώτη νομοθεσία τών Ίνδιαι. Πολιτει-ών, τό πετρέλαιο βρισκόταν στην ίδια κατηγορία με... τά άγρια ζωα, άντικει δηλαδή στον άγριο που θα τό «αιχμαλώ-τιζες».

★ Ένώ ένα πλοίο φορτωμένο με όλιγοτεμαχιστά ποτά ταξεί-δαε άπ' την Κούβα γιά τη Νέα Γη, έμεινε δίχως κάρπου νο και συμπλήρωσε τό ταξείδι του καλώντας στις μηχανές του ούτσιν άξίας 50.000 λιρών!

★ Κατά την παράδοσι, ό Αθυσσός ό Ίσχυρος, έλέκ-τωρ της Σαβωνίας και βασι-λεύς της Πολωνίας, ήταν πατέ-ρας 350 παιδιών.

Ο ΝΕΚΡΟΣ που.. ζωντάνεψε

Ό κύρ Μάνθος ήταν ένα γε-ροντάκι 70 φθινοπάρων, που μόλις κρατιόταν στη ζωή με μία κλωστή. Έπασχε από άσ-θμα δυνατό και ύπόφερε πολύ τώρα τελευταία. Ήτανε χρονιά μπακάλης στο χωριό του ό γέ-ρο - Μάνθος, άλλα ή ηλικία ά-πό τό ένα μέρος και ή άρρώ-στεια από τό άλλο τόν άναγ-κασαν ν' αφήσει τό μπακαλικά-κι του και ν' άρχισή να ξοδεύη από τά έτοιμα. Φαίνεται πως εί-χε παραδώσει ό γέρος... Λέ-με φαίνεται, γιάτί κανείς δε μπορούσε να βεβαιώσει ούτε πό-σα είχε, ούτε που τά έκρυβε. Δεν τά είχε βέβαια καταθέσει σε τράπεζα, γιάτί ό γέρο-ς Μάνθος δεν είχε έμπιστοσύνη σε κανένα, ούτε σε τράπεζες.

Άκόμα κι' ή κόρη του, που την είχε παντρεύει μ' ένα μπακάλη συγκατοικιστή που δεν ήξερε τό μυστικό του αυτό. Φανταζόταν όμως κι' αυτή κι' ό άντρας της, πως τάχε ραμμένα στο παλινό του τό γιλέκο, από τό όποίο δεν άποχωριζότανε ούτε στόν ύ-πνο του!...

Ό γαμπρός του λοιπόν ό Ζάκ σκεφτόταν πως ύπήρχε κίν-δυνος, όταν θα τά ντιάζε ό γέρος να κλέωνται ένοιό τό κομ-πόδεμά του. Γι' αυτό άποφάσι-σε να έσπλώσει με τρόπο τό γέρο και να τόν ταξιδεύει στο Παρίσι.

—Θάνε πιδό καλά, πατέρα, γιά σένα να πάς στο Παρίσι, τούλεγε. Θα πάω κι' εγώ τη γυναίκα μου και θα νοικιάσουμε ένα... καλύβακι. Θέσαι τότε μαζί μας κι' άν... ό Θεός να μην τό δώση, πάες τίποτε, θαμείστε κοντά σου να σε περιποιούμε.

Με τά πολλά ό γέρος τ' ά-ποφάσισε. Υπό έναν όμως ό-ρον: όταν θα πεθάνει, θα τόν κουβαλούσαν και θα τόν έθαβαν

στο χωριό, πλάι στη μακα-ρίτισσα τη γυναίκα του.

Ό γαμπρός κι' ή κόρη του του τ' άρκίσθηκαν κι' ό γέρος μάζεψε τά πράγματά του κι' έγκατεστάθηκε με τά παιδιά του στο Παρίσι.

Πέρασε ένας χρόνος. Κι' έπί τέλους - κακομελέτα κι' έρχε-ται, λέει ή παροιμία - έπί τέ-λους πέθανε ό γέρος και τό κομ-πόδεμα βρέθηκε στο γιλέκο του. Άλλά δεν ήταν τόσο βαρύ όσο νομίζανε οι κληρονόμοι.

Ό Ζάκ ώστόσο ήθελε να κρατήσει τόν όρκο του και να μεταφέρει τόν νεκρό στο χωριό τους. Άλλά έλα που τά έξοδο-τές μεταφοράς τών νεκρών εί-νε ύπερβολικά! Θα ξόδευαν τό μεγαλύτερο μέρος του κομπο-δέματός!

Έπρεπε να βρεθί κάποιος άλλος τρόπος, κάποιος έξυπνη κομπιά και βρέθηκε στο τέλος.

Ό Ζάκ συνεννοήθηκε μ' έναν έπιθεωρητή του σιδηροδρόμου, που πέρασε ένα εργάλο κι' ά-φού έπείσε και τη γυναίκα του, έβαλε τό σχέδιό του σ' ένο-γεια: Ό γέρο - Μάνθος θα τα-ξείδευε ως... ζωντανός!

Τόν ντύσανε, του έβαλαν μία φαρδιά ρεμπουμπλικα κα-τεδασμένη ως τά φρύδια, ένα μεγάλο, φαρδύ κασκόλ στο λαι-μό, και με μία μεγάλη άμαξα τόν κουβάλησαν τη νύχτα στο σταθμό και περίμεναν τό νυχτε-ρινό τραίνο, στο όποίο είχε ύ-πηρεσία, όπως τους είπνε, ό συ-νεννοχός τους έπιθεωρητής. Γιά περισσότερη ασφάλεια ανέβα-σαν τό μακαρίτη στην πρώτη θέσι, όπου ύπήρχαν περισσότε-ρες πιθανότητες να μείνη μό-νος. Τόν καθισαν σε μία γωνιά και τό άντράγγιο, γιά οικονο-μία, άνέβηκε στην τρίτη θέσι.

Ό μακαρίτης ταξείδευε έτσι όλομνησχος ως τόν πρώτο σταθ-μό. Τη στιγμή όμως που τό τραίνο ξεκινούσε άπ' τό σταθμό αυτό, κάποιος καθυστερημένος έπιβάτης έπείσσε τρεχάτος, ή-δρωμένος, λαγανισμένος, Α-

—Πάμε σ' αυτό τό ξενοδοχείο, αγάπη μου. Έχει λιγώτερα κόμιο από τ' άλλα!...

νοιξε την πόρτα και κάθισε άντρου στο συχωρεμένο τον κύρ Μάνθο.

— Παρ' όλ'ιγο να τ'ό χάσω τ'ό έρμη! του ψιθύρισε ξεφυσώντας.

Ο μακαρίτης όμως... δεν τ'ό έδωσε απάντησι.

«Κοιμάται», συλλογίστηκε ο ταξιδιώτης. Κι' έπειδή ζεστάνονταν μέσα στο θεόκλειστο διαμέρισμα ρώτησε... τ'ό γέρο Μάνθο:

— Κύριε, ν' ανοίξουμε λίγο τ'ό παράθυρο;

Τοιμουδιά ο πεθαμένος.

— Έ, κύριε, θα σκάσουμε έδω μέσα!

Σιγή... νεκρική!

Ο έπιβάτης φουρκίστηκε.

— Άρπαξε τ'ό γέρο από τ'ό χέρι και τόν σκούνησε δυνατά, γιά να τόν... ξυπνήση!

Ο μακαρίτης έχασε τήν ισορροπία του και σωριάστηκε κάτω σαν σακί με άχυρα!

Ο ταξιδιώτης έσκυψε να τόν σηκώση κι' έξαφνα πάγωσε απ' τήν τρομάρα του, βλέποντας πώς ο γέρος ήταν νεκρός.

— Ωχ!, Θεέ μου!... ξεφώνησε. Και τώρα; Τί θα γίνω τώρα; Θάρρη ο έπιθεωρητής και θα με βρή μαζί μ' ένα νεκρό!...

Ποιος τόν σκότωσε;... Όλοι φυσικά θα κατηγορήσουν μένα. Χάθηκα!... Τί να κάνω, Θεούλη μου;...

Ξαφνικά τού ήρθε μι'ά σωτηρία έμπνευσις. Άνοιξε τήν πόρτα, σήκωσε τ'ό νεκρό από κάτω και τόν πέταξε έξω από τ'ό τραίνο!...

Λίγο πριν ξημερώση, τ'ό τραίνο σταμάτησε στο χωριό τού γέρο-Μάνθου. Ο Ζακ, ή γυναίκα του κι' ο έπιθεωρητής έτρεξαν άμέσως στο διαμέρισμα τής πρώτης θέσεως, γιά να κατεβάσουν τ'ό μακαρίτη. Άλλά δεν βρήκαν εκεί παρά έναν κύριο που κάπνιζε μακαρίως. Έμειναν τότε κόκκαλο και οι τρεις, σάστισαν, έχασαν τή φωνή τους.

Τέλος ο έπιθεωρητής βρήκε πρώτος τή φωνή του και ρώτησε τόν ταξιδιώτη:

— Συγγνώμη, μήπως ξέρετε, τί έγινε ένας κύριος ηλικιαμένος με μαύρα ρούχα που καθόταν εκεί αντίκρυ σας; Μήπως τόν είδατε;

— Βεβαίως τόν είδα, απάντησε ο ταξιδιώτης. Έδω ήταν. Άλλά... κατέβηκε στόν προηγούμενο σταθμό.

ΑΛΦΟΝΣ ΑΛΛΙ

Μαγειρική και καλλιτεχνία

Τά περίφημα συμπόσια τής Άναγεννήσεως

Οι καλλιτέχναι τής Άναγεννήσεως δεν έφταναν μόνον άθανάτα έργα, πού και σήμερα ακόμη προκαλούν τ'ό θαυμασμό μας, αλλά και... μαγειρικά άριστουργήματα, πού, χωρίς φιλοβία, τίποτε δεν θα μπορούσε να παραβληθ' με αυτά.

Ετσι, μαθαίνουμε από τούς χρονικογράφους τής έποχής, ότι οι όνομαστότεροι καλλιτέχναι τής όλωρεντίας είχαν ιδρύσει κατά τά τέλη τού 15ου αιώνα τήν «Συντροφία τής Χύτρας», πού ισόβιος πρόεδρος τής είχαν εκλεγεί ο περίφημος ζωγράφος Άνδρέας ντελ Σάρτο.

Τά μέλη τής Συντροφίδας συμπουσίαζαν συχνά και τά συμπόσια τής θα μπορούσαν να θεωρηθ'σαν προδρομοί τών σημερινών «πάρτυ». Γιατί κάθε συνδυασιμ' έφερνε τ'ό δικό του φαγητό. Ήπρχε όμως ένας όρος. Αν δύο συνδυασιμ' έφερναν τ'ό ίδιο φαγητό, άπεκλείοντο από τ'ό συμπόσιο και ύπεχρεούντο να πληρώσουν και όλα τά έξοδα πού είχαν κάμει οι άλλοι γιά να στιάσουν τ'ό δικά τους φαγητά. Άκούστε όμως τ'ό «μενού» ένός από τά περίφημα αυτά συμπόσια.

Ο Άνδρέας ντελ Σάρτο έφερε ο' αυτό ένα... ναό με όκτω προσώφεις, πού ήταν θαύμα ισορροπίας και κομψότητας. Θέλετε τώρα να μάθετε από τί ήταν καμωμένος; Τ'ό μυγδαλό, οι τοίχοι τού από κρέμα, τά προπυλαία τού από όκτω στυλοί πού συγκρατούσαν τ'ό όλο τού και πού έπ'ό καλλιτεχνικώτατα φορμαρίνα τού ναού ύψωνόταν ένας χορός από ψιτά κρέας και στή κό βιβλίο από φιδέ, πού στήν δόλοκτρο έκκλεισαστικό ένα πάριο. Τά γραμμάτα και οι νότες τής μουσικής ήταν καμωμένες από πιπέρι. Όλόγυρα στέκονταν οι ψάλτες. Στήν πρώτη σειρά έρχονταν τά «ήρμα» και τά «σεγκόντα», πού τά παρίσταναν ψιτές τ'ό κλες με άνοιχτό ράμφος. Πίθω άπ' αυτά δύο μεγάλα περιστερία παρίσταναν τούς μπάσ.

Και σ'ό τέλος έξη καρδερίνες παρίσταναν τούς βαρυτόνους!

Σ' ένα άλλο συμπόσιο, ο Ντομένικο Πουλίνο είχε φτιάξει με κομμάτια από ένα ψιτό γουρουνόπουλο τού γάλακτος μι'ά χωρική πού έγεννε τή ρόκα τής και είχαν όλόγυρα όκτω μικρά κλωσοπούλια.

Κατά τήν ίδια περίπου εποχή ύπήρχε στή όλωρεντία ή «Συντροφία τού Μιστριού».

Μιά μέρα, ο πρόεδρος τής συντροφίδας προσκάλεσε τά μέλη τής να συγκεντρωθ'σαν σε μι'ά δημόσια πλατεία, ντυμένοι άν άντίστοιχα και να φέρουν μαζί τούς άφθονα και πολυτελή έδεσμάτα. Τους έδωκε κατόπιν ένα σχέδιο και όλοι μαζί άρχισαν να χτίζουν έναν πύργο, πού τά υλικά τού τά άποτελούσαν... κρέατα, ψάρια, ψωμιά, γλυκίσματα, ζυμαρικά.

Σ'ό τέλος, φώναξαν μερικους ζητιάνους να έπισκεφθ'σαν τ'ό κάστρο τους, μ' άλλα λόγια τούς άρσαν να λεηλατήσουν τά διάφορα φαγητά με τά όποία ήταν καμωμένα.

Σ' άλλες περιπτώσεις κατέφευγαν σε άλλα πολυποικωτέρους συνδυασμούς.

Ετσι σ'ό συμπόσιο πού παρήθεσε ο Κάρολος Κουνίντος σ'όν βασιλέα Κάρολο τόν 14ο εμφανίστηκε στή μέση τού τραπέζιού ένα πελώριο πλοίο. Στή νέφυρά του στέκονταν ο Γοδεφρείδος ντε Μπουγιόλ μαζί με τούς ίππότες τού.

Είπε περιπτώ και σημειώθη ότι άνθρωποι και πλοίο ήταν καμωμένα από τρέφωμα, κι' ότι καταβροχθίσθηκαν από τούς συνδυασιμ'όους.

Επειτά, εμφανίστηκε σ'ό τραπέζι ή πάλis τής Ιερουσαλήμ. Τά τείχη τής ήταν γεμάτα από Μουσουλμάνους, με κατακόκκινα σαρκία σ'ό κεφάλι. Οι Χριστιανοί σταυροφόροι εμφανίσθηκαν κι' αυτοί σε λίγο... έβαλαν σκάλες σ'ό τείχη και κατέλαβαν τήν ιερή πόλη. Οι φαγωμένες αυτές μαριονέτες έκινούντο με λεπτά σύρματα πού τά έσεσαν ανάμεσα από μικρές σκισμάδες άνθρωποι πού είχαν τοποθετηθ' κάτω από τ'ό τραπέζι.

Στήν έποχή μας πολλά συμπόσια συγκρώνουν Κροίωνα εινε ίσως πολυτελέστερα. Δεν έχουν όμως τήν πρωτοτυπία τών συμπουσιών πού άναφέραμε.

Η ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ή χώρα τής άφθονίας

Έλλείψεις, κυνηγητό τών τροφίμων, μαύρη άγορά

Παρ' όλα όσα γράφουν οι έφημερίδες γιά ραγδαίες άνατιμήσεις σ'όν Ήνωμ. Πολίτες, γιά κρατικό έλεγχο, γιά άγριο κυνήγι τής μαύρης άγοράς, κλπ., υπάρχει σ'όν νήσους σ'όν πολύ κόσμο ή πείσις να φαίνεται ή χώρα αυτή σαν ένα έλγιο Παράδεισο, γεμάτο μ' όλα τά καλά τού Θεού. Πόσο διαφορετική όμως είναι ή πραγματικότητα!... Όσοι ήξεραν ήδη τή Ν. Ύόρκη και τήν έναπισκεφθ'σαν ν'ό τώρα, ά άντιληφθ'σαν άμέσως τή διαφορά τής ζωής απ' τήν προπολεμική, σ' αυτή ή χώρα τής ύποθεμένης άφθονίας.

Δεν υπάρχει βέβαια άμφιβολία ότι σ'όν Αμερική ή κανείς πολύ π'ό εύχάριστα και άνετα παρ' όστις εύρωπαϊκές χώρες... π'ό πάντων όταν είναι περαστικός έπισκέπτης! Άδύνατον όμως να μην ήδη ότι οι Αμερικανοί άντιμετωπίζουν σήμερα πολυάριθμες καθημερινές δυσκολίες κι' ότι ο ρόλος μι'ας νοικοκυράς δεν είναι πολύ έξοτερεμένος...

Τι λείπουν σ'όν Νέα Ύόρκη; Χίλια δυο πράγματα! Πρώτον, ή στέγη... Τά διαμέρισμα διαμερίσματα ή δωμάτια είναι έλάχιστα και πανάκριβα. Δυσκόλα επίσης βρίσκονται τά αυτοκίνητα, οι φωτογραφικές μηχανές, τ'ό κρέας, τ'ό σάπο, τ'ό λάδι, οι κάλτσες νύχτων, τά άνδρικά πουκάμισα και διάφορα άλλα πράγματα.

Μπορούν βέβαια οι άγοραστές να καταφύγουν σ'όν μαύρη άγορά. Τ'ό σύστημα όμως αυτό δεν έγκρίνεται καθόλου απ' τήν άμερικανική κοινή γνώμη. Οι περισσότεροι καταναλωτές προτιμούν να γάσουν τόν πολύτιμο χρόνο τους περιμένοντας τή σειρά τους, ή να έφοδιασθ'σαν με ύπομονη, ή τήν προσεχή διανομή. Εύτυχος είναι ένας λαός πού δεν άποβαρύνεται εύκολα...

Άς πάρουμε τ'ό παράδειγμα τών καλσόν νύχτων. Κάθε κατάστημα διαθέτει απ' αυτές μόνον σ'όν τακτικές του πελάτισσες, και μάλιστα όχι περισσότερα από 1-2 ζευγάρια τ'ό μήνα. Όταν έρθη ή σειρά καθεμι'ας, είδοποιείται μ' ένα δελτάριο να παρουσιάσ'ον π'ό σω π'ό κ'ω σ'όν τή πάρη. Υπάρχουν ωστόσο οι μισογυροίτες έμποροπάλληλοι, πού τίς πούλουν λαθραία άντι 10 δολαρίων τή ντουζίνα. Όταν όμως συλληφθ'ον, ή τιμωρία τους είναι άστυροτάτη.

Γιά τά αυτοκίνητα, τά πράγματα είναι ακόμη π'ό δύσκολα. Δεν λείπουν βέβαια τά άρτια μεταπολεμικά «αμάξια» απ' τή Νέα Ύόρκη. Άσυγκρίτως όμως περισσότερα είναι τά παλιά, έξανειωμένα, έξασφαμένα, αλλά σημαδεμένα πάντα απ' τά χρόνια κι' εύαίσθητα σ'όν υπερέκπωση και σ'όν κακομεταχείριση. Όσο γιά τά ταξί, τά περισσότερα απ' αυτά θάπρεπε να έχουν πιά άποστρατευθ'ον. Τ'ό δείχνει ακόμη κι' ή έξωτερική τους εμφάνισις, γιάτι ή χει μαθήσει τ'ό κίτρινο βερνίκι τους—π'ό άποτελεί τ'ό διακριτικό τους γνώρισμα. Δεν κυκλοφορούν δέ παρ' όσον λίγες άρες τήν ήμερα. Έτσι, παρ' όλα τά άρκετά μεγάλα τιμολόγια τους, δυσκολεύεται κανείς να βρη ταξί σ'όν Ν. Ύόρκη. Ίδιως απ' τίς 5 ως τίς 7, ο μόνος ασφαλής τρόπος είναι να σταθ' έμπρός σ' ένα μεγάλο ξενοδοχείο ή σ' ένα σταθμό και να περιμένη εκεί ν' άδειάση ένα ταξί.

Δεν μπορεί επίσης ν' άγοράση αυτοκίνητο όποιος θέλει. Τά μεγάλα έργοστάσια τού Νηπρότ είναι πνιγμένα από παραγγελίες. Ό πε-

λάτης π'όπει να περιμένη περί τά 3 χρόνια, γιά ναρβή ή σειρά του και να παραλάβη τ'ό αυτοκίνητο πού παραγγέλει!

Δυσχεύετο επίσης είναι τ'ό κρέας—ένώ άπεναντίας τά άγνά είναι άφθονα—γιάτι ή διατήρησις π'ό πολύ χαμηλή τιμή. Οι περισσότεροι λοιπόν παραγωγοί δεν πωλούν τά ζώα τους, περιμένοντας υπερίσχυση. Και τ'ό λίγο κρέας πού άπάρχει, καταλήγει ως έπί τ'ό πλείστον σ'όν μαύρη άγορά. Συνέπεια τής έλλείψεως κρέατος είναι ή έλλειψις τών ύποπροϊόντων τού δηλαδ' τού λίπους και τού σάπυσιου.

Αν ζήσετε άνδρικά πουκάμισα, θα σας πούν σ'όν ένα κατάστημα ότι δεν υπάρχει τ'ό χρώμα πού θέλετε, σ'όν άλλο ότι δεν έχουν τόν αριθμό σας, κ.ο.κ. Κι' άν τελικώς κατορθώσετε να βρητε τ'ό ζητάτε, ο καταστηματάρχης δεν θα δέχθ' να σας πούληση, παρ' όσον ένα πουκάμισο.

Γενικώς, τ'ό ψώνισμα ήχει γίν'ον γιά τούς Νεοορκεζούς ένα άληθινό σπόρ, κάτι μεταξύ κυνηγιού και δρόμου ταχύτητας... Γιά ένα άντικείμενο, π'όπει να γυρίση κανείς δέκα μαγαζιά. Ή περιποιητική κι' ή εύγνεσία τών πωλητών άνήκουν πιά σ'όν παρελθόν. Είναι φυσικό άλλωστε να μη μπορούν πιά να χαμογέλασουν, όταν όλόκληρη τήν ήμερα άναγκάζονται να διαπληκτίζονται με πελάτες θυμωμένους γιάτι δεν βρίσκουν τ'ό ζητούμενο.

Στά ρεστοράν, τρώει γενικώς κανείς άρκετά καλά. Οι ψωμοφόροι όμως άπογοητεύονται κάθε Τετάρτη βράδυ, πού είναι ή ήμέρα δίχως ψωμί. Δυο μέρες τής ββουάδα—ή μι'ά μόνιμη και τήν άλλη μεταβλητή—δεν σερβίρεται ψωμί σ'όν ρεστοράν. Και τ'ό δελήρι π'ό έξοικονομείται έτσι. Στέλνεται σ'όν πεινασμένες εύρωπαϊκές χώρες. «Οικονομία σ'όν ψωμί!» είναι τ'ό κήρυγμα πού διαδέχεται κανείς παντού, σε μεγάλες έπιγραφές.

Παρ' όλ' αυτά, οι Αμερικανοί δείχνουν μι'ά άρτια αισιοδοσία. «Σ' ένα χρόνο—λένε—θα μ'όρη καθένας μας ν' άγοράση ένα αυτοκίνητο. Είναι ραδιόφωνο, μι'ά φωτογραφική μηχανή, ένα μηχανήμα μπουγάδας, κλπ., και να βρη τ'ό σπ'όν πού όνειρεύεται! Άλλωστε ήκεν'ον πού πολέμησαν σ'όν μέτωπο, τράβηξαν περισσότερες στερήσεις από μας. Τώρα λαμβάνουμε κι' ή μεις μέρος σ'όν πόλεμο, με τ'ό να ύφιστάμεθα μερικές απ' τίς συνέπειές του».

Τι λογικός και δίκαιος λαός!

Αίσθητικόν Έπιστημονικόν Έργαστήριον

Ιατρού Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΔΟΥ

Πρώην διευθυντού τού Elysee Esthetique τών Παρισίων.

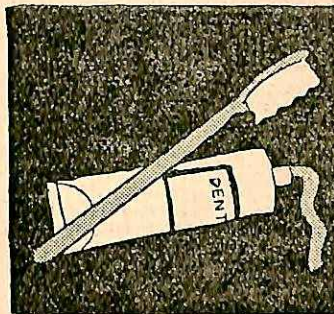
Βερανξέρου 12α

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 53.674

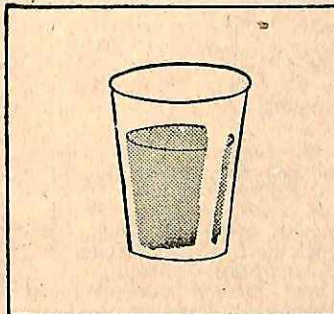
Άναλαμβάνει τήν εξαλειψιν όλων τών δυσμορφιών τού προσώπου, ως και τήν ριζικήν άποτρίκωσιν, εξαφανίζε τās ρυτίδας, ούλας, έγκυαμάτα, σιγίματα (πανάδες), σιγίματα εύλογίας και θεραπεύει τήν τριχοπύωσιν.

Μην άμελείτε τ'ό ωρωί τήν ύμορφιά σας

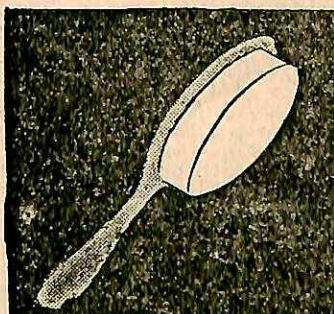
Πολλές γυναίκες παραπονούνται ότι δεν έχουν τόν καιρό, τ'ό πρ'ό, πριν φύγουν γιά τ'ό γραφείο τους, να περιποιηθ'ον τήν ύμορφιά τους. Κι' όμως δεν έχουν δίκιο... Όλα μπορούν να γίνουν με λίγη καλή θέλησι και με μι'ά μικρή άργαμυσι. Και να τώρα πώς θ' άρχισετε και π'ό θ' τελειώσετε αυτές τίς πρώηνς περιποιήσεις τής ύμορφιάς σας.

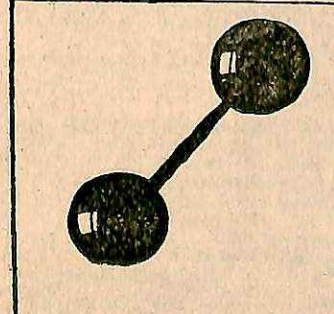
1. — Καθαρίστε καλά τά δόντια σας με τήν οδοντόπαστα. Π'όπει να είνε κατάσπρα.

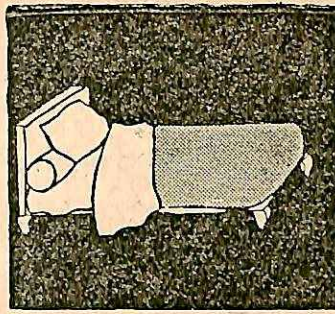
2. — Π'ότε ένα ποτήρι νερό. Καθαρίζει τ'ό στομάχι και κάνει καλό σ'όν ύγεια.

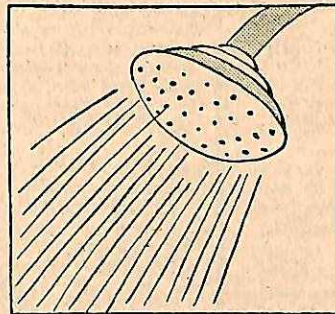
3. — Βουρτσίζετε καλά τά μαλλιά σας. Είνε άπαραίτητο γιά τή γυαλάδα τους.

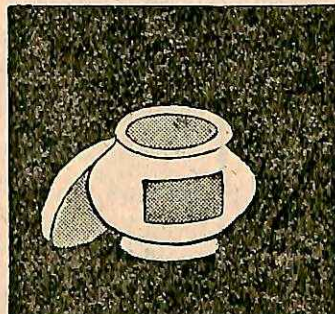
4. — Κάνετε λίγες άσκήσεις, με τόν άλτήρα, μπροστά σ'όν άγκυχτό παράθυρο.

5. — Ξεκουραστήτε τώρα λιγάκι. Πάρτε μερικές βαθειές εισηνοές.

6. — Ένα κρύο «ντους» θα σας δροσίση. Κάνει καλό σ'όν νεύρα και φέρνει εύδιαθεσία.

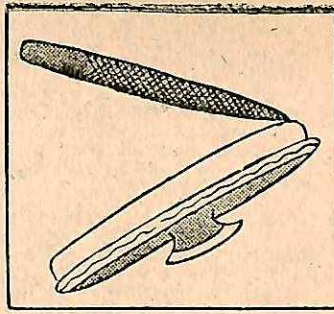
7. — Χρησιμοποιήστε μι'ά καλή κρέμα από όρμόνες γιά τ'ό πρόσωπό σας. Έλαφρό μασάζ.

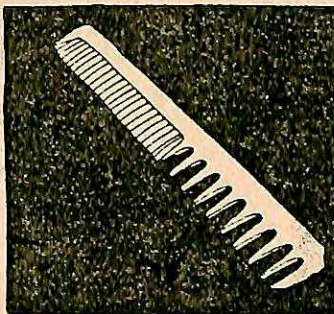
8. — Άκόμη λίγο μασάζ γιά ν' άπορροφήση τ'ό δέρμα τήν κρέμα.

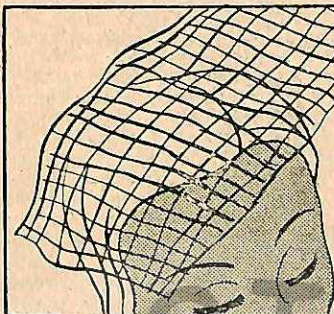
9. — Μι'ά έντριβή με κολάνια και μ' ένα κοντρό μάλλινο γάντι σ' όλο τ'ό σώμα.

10. — Καθαρίστε προσεκτικά και γυαλίστε τά νύχια σας, χωρίς όμως ν' άργοπορήτε.

11. — Χτενίζετε τά μαλλιά σας με προσοχή και χωρίς να τά βρέζετε.

12. — Σκεπάστε μ' ένα φιλέ τά μαλλιά σας γιά να μη χάλαση τ'ό χτένισμά τους.

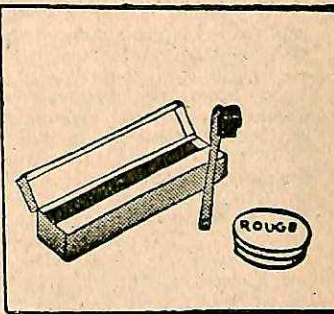
13. — Πάρτε τ'ό πρόγευμά σας. Ένα φλυτζάνι τσαϊ και 4 μπισκόττα με λίγο βούτυρο.

14. — Βάλτε σε μι'ά καρέκλα, με τάξι, τά ρούχα πού θα φορέσετε.

15. — Μόλις ντυθ'οντε, ρυαλίτε προσεκτικά τ'ό φιλέ από τ'ό μαλλιά σας.

16. — Μακιγιαρισθ'οντε έλαφρά γιά να διατηρήση τ'ό δροσιά τού τ'ό πρόσωπό σας.

17. — Είσαστε τώρα έτοιμη. Βουρτσίζετε καλά τ'ό φόρεμά σας.

18. — Ρίξτε μι'ά ματιά σ'όν καθρέφτη, γιά να δ'οντε μ'όπως ξεκάσαστε τίποτα.

19. — Τελειώσατε! Κλειδώστε τήν πόρτα σας. Και τώρα, έμπρός γιά τ'ό γραφείο.

Ο Έρωτας ο ανίκητος

Μιά μέρα ο Έρωας και η Φιλία βγήκαν να περπατήσουν μαζί. Αυτό ήταν εξαιρετικό, γιατί, ο Έρωας από-φαινε ως τη μέρα αυτή τη συντροφιά του άλλου.

«Αν και δεν έμοιαζαν μεταξύ τους καθόλου, θα μπορούσαν να κάμουν καλή παρέα. Για να γίνει όμως αυτό έπρεπε να υπήρχε κάποια συνεννόηση».

«Αλλά ο Έρωας ήταν ένα τρελό παιδί, ένας σκληρόκαρδος εγωίστης, ένας άδικος και φιλήδονος. Του άρεσε πάντα να πειράζει τη Φιλία και να την τυραννά».

Η Φιλία ήταν λογική και φρόνιμη. Γεννήθηκε με άσπρα μαλλιά, καθώς λένε, και με γυαλιά στη μύτη της, για να βλέπει καλύτερα...

Οι τρέλλες του Έρωτα την έκαναν κάπου-κάπου να κνευρίζεται. «Όσο πιο την ήμερα εκείνη ταξίδευαν κι' οι δυο μαζί. Έπρόκειτο να κάμουν μία στατιστική των καρδιών. Η Φιλία ισχυριζόταν, ότι κατείχε ένα μεγάλο άριθμο καρδιών, ενώ ο Έρωας δεν το δεχόταν αυτό, υποστηρίζοντας ότι ήταν, είνε και πρέπει να είναι ο άπάλυτος έξουσιαστής των καρδιών».

★

Η αλήθεια τώρα είναι ότι βρήκαν αρκετές καρδιές στις οποίες δεν υπήκε ποτέ ο Έρωας.

Αυτές όμως δεν ήταν καρδιές, αλλά πέτρες.

«Όταν όμως ο Έρωας και η Φιλία συνάντησαν τις αληθινές ανθρώπινες καρδιές έμειναν και οι δυο εντρομοί. Όλες, ποιά λίγο ποιά πολύ, ήταν σπαταγημένες από τον Έρωτα. Το τρελό παιδοπούλο τις είχε κάψει. Και πολλές από αυτές τις είχε κάνει να παγώσουν, αφού προηγουμένως τους άναψε μία τεράστια φωτιά».

Η Φιλία βρισκόταν σε ταπεινωτική θέση.

«Εοθνε πάντα ύστερ' από τον Έρωτα, σαν αδελφή του έλέους».

Η Φιλία βρισκόταν σε ταπεινωτική θέση.

«Εοθνε πάντα ύστερ' από τον Έρωτα, σαν αδελφή του έλέους».

Η Φιλία βρισκόταν σε ταπεινωτική θέση.

Η Φιλία βρισκόταν σε ταπεινωτική θέση.

Η Φιλία βρισκόταν σε ταπεινωτική θέση.

Η Φιλία βρισκόταν σε ταπεινωτική θέση.

Η Φιλία βρισκόταν σε ταπεινωτική θέση.

Η Φιλία βρισκόταν σε ταπεινωτική θέση.

Η Φιλία βρισκόταν σε ταπεινωτική θέση.

Η Φιλία βρισκόταν σε ταπεινωτική θέση.

Η Φιλία βρισκόταν σε ταπεινωτική θέση.

Η Φιλία βρισκόταν σε ταπεινωτική θέση.

Η Φιλία βρισκόταν σε ταπεινωτική θέση.

Προσέχετε τὰ νύχια σας!

Προκαγγέλλουν σοβαρώτατες ασθένειες του οργανισμού

Η μελέτη των νυχιών αποτελεί σήμερα στην Αμερική μία αληθινή επιστήμη, που δεν στηρίζεται πια στα παλιά εμπειρικά δεδομένα, αλλά στη βιοχημική ανάλυση του μέρους που κόβουμε κάθε φορά όταν μεγαλώνουν.

Αλλά τί είναι τὰ νύχια; Παλαιότερα πίστευτο ότι ήταν μία μέση κατάσταση μεταξύ της σαρκός και των οστών, πολλοί μάλιστα τα θεωρούσαν ως σκληρυνθείσας προεκτάσεις του δερματικού ιστού.

Η ανάλυση των αποδεικνύει όμως σήμερα ότι συγγενεύουν περισσότερο με το τρίχωμα του σώματος και γι' αυτό πιστεύεται ότι είναι τρίχες που συνεκολληθήσαν μεταξύ των και απέτελεσαν μία ημί-σκληρη και γυαλιστερή επιφάνεια, που φαίνεται σαν να φύτρωνε μέσα από το δέρμα. Υποτίθεται, δηλαδή, ότι οι εκδαστήσεις των επιθηλιακών κυττάρων που βρίσκονται στο επάνω μέρος του άκρου των δακτύλων αντί να είναι ύψιστοι τριχών, όπως ήταν οι αρχικοί προορισμός τους, συνεπυκνώθησαν και σχηματίσαν τη λεγανώδη μάζα που γνωρίζουμε όλοι και που είναι το νύχι.

Όπως δηλαδή, η βιοχημική ανάλυση αποδεικνύει ότι τὰ νύχια απορροφούν τὰ οργανικά απορρίμματα της κυκλοφορίας και γι' αυτό η μελέτη των κομμάτων που πετάμε άποκτά ένα ξεχωριστό ενδιαφέρον για την κατάσταση της υγείας ενός ατόμου.

Η ανάλυση αυτή μπορεί ν' αναπληρώσει την ανάλυση του αίματος και μάλιστα είναι κάποτε άνωτερη απ' αυτή. Γιατί μας δείχνει ποιά είναι η αναπλαστική ικανότης του αίματος και ποιά είναι τὰ στοιχεία που πλεονάζουν ή που υστερούν μέσα σ' αυτό.

Γι' αυτό παίρνουν μία ιδιαίτερη σημασία οι υπόλευκοι μηνίσκοι που σχηματίζονται στη βάση του νυχιού. Είναι οι ζωντανές ρίζες του, που ωθούν και το υπόλοιπο νύχι προς τὰ επάνω (όπως είναι γνωστό, τὰ νύχια αναπτύσσονται από τὸ κάτω μέρος και όχι από τὸ επάνω).

Μία χαρακτηριστική ιδιοτροπία των μηνίσκων είναι ότι είναι μεγαλύτεροι και ζωρρότεροι κατά την άνοιξη και μικρότεροι και ασθενέστεροι κατά τὸ φθινόπωρο. Αυτό συμβαίνει γιατί κατά την άνοιξη ο οργανισμός αναγεννάται και αναζοογονείται, ενώ η δυναμικότης του υποχωρεί κατά τὸ φθινόπωρο.

Κατὰ τις μακρές και σοβαρές ασθένειες, οι μηνίσκοι εξαφανίζονται επίσης, για νὰ εμφανισθούν και πάλιν, όταν τὸ άτομο ἀποκτήσῃ τὴν προηγούμενη ζωτικότητά του.

Η παντελής έλλειψις μηνίσκων φανερώνει σοβαρό κλονισμό της υγείας και στασιμότητα της αναπτύξεως. Συνοδεύεται συνήθως με όλα τὰ συμπτώματα των αδυναμιών, καταστάσεων, λιγύγους, κούρασι, υπεροχή των λευκών αιμοσφαιρίων, υπότασι κλπ.

Αντίθετα, οι κυκλοτερείς και ευδιάκριτοι μηνίσκοι αποτελούν ένδειξη καλής και σταθερής υγείας.

Ένα άλλο σύμπτωμα που φανερώνει στασιμότητα της αναπτύξεως αποτελεί επίσης η εμφάνισις μικρών αυλάκων, που κόβουν το νύχι.

Στὰ μικρά παιδιά η εμφάνισις αυτών των αλ-λάκων είναι ένα πολύ δυσάρεστο σύμπτωμα. Η εμφάνισις δευτέρου και τρίτου αλλάκος φανερώνει πως τὸ σταμάτημα συνεχίζεται. Υπολογίσθηκε ότι κάθε χιλιοστόμετρο της μεταξύ των ἀποστάσεως ἀντιστοιχεί πρὸς μία βδομάδα καθυστέρησης. Έτσι, ένα χιλιοστόμετρο φανερώνει ότι τὸ παιδί έχει χάσει μίαν βδομάδα κλπ.

Τὰ αυλάκια αυτά σε μεγαλύτερη ηλικία φανερώνουν ότι ο οργανισμός δεν έχει ζωτικότητα και ότι είναι υντροσβλήτος από διάφορες ασθένειες.

Η αποδιοταμίνωσις και γενικότερα η έλλειψις οργανικών αλάτων από τον οργανισμό χαρακτηρίζεται με την εμφάνισις μικρών λευκών κηλίδων σε διάφορα σημεία ενός ή περισσοτέρων νυχιών.

Οι προδιαθέσεις του οργανισμού σε διάφορες ασθένειες επηρεάζουν επίσης τὸ σχῆμα και τὴ διαμόρφωσι των νυχιών.

Έχει παρατηρηθῇ π.χ. ότι τὰ άτομα που τὰ νύχια τους μοιάζουν σαν τὸ κουκούτσι της ελιάς προσβάλλονται εύκολα από παθήσεις της καρδιάς και των κυκλοφοριακῶν ὀργάνων (ἀρτηρίων κτλ.). Έχουν επίσης μία χαρακτηριστική υπέρταση των ἀναπνευστικῶν ὀργάνων.

Τὸ πολύ κυρτό και κυρτό νύχι του δείκτου δείχνει προδιάθεσι πρὸς τὴ φυματίωσι.

Οι νευροπαθείς έχουν νύχια σε σχῆμα ἀμυγδαλῶν. Όταν τὰ νύχια σπάζουν και ξεκολλοῦν στὰ δύο άκρα είναι σύμπτωμα ψυχικῶν αλλοιώσεων ἀρκετά σοβαρῶν.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ ΤΟΥ ΖΑΝ ΝΤΕ ΛΑ ΧΙΡ

18ον —Ναι, έγω, απάντησε η νέα κυττάζοντάς τον στα μάτια.

—Πότε; Πώς; —Τρεις ημέρες πριν φύγω απ' το σπίτι μου, δηλαδή στις 4 Μαΐου. Πήρε εκεί ένας κύριος. Τὸ μπλιέτο του έγραψε: «Βαρώνος Αίγκερ Νόττ - Διαχειριστής του Θεατρικού Τράστ της Νέας Υόρκης». Πίστεψα ότι έρχοταν να μου προτείνει κάποιο καλλιτεχνικό συμβόλαιο. Και τὸν δέδεχθηκα.

«Ψηλός, αδύνατος, κόκκινος σαν Μεφιτοφελής, μου προκάλεσε εὐθὺς ἀμέσως τόσο ἀντιπάθεια, ὥστε ἀποφάσισα νὰ ἀρνηθῶ κάθε πρότασί του... Η-μαστε μόνοι στο σαλόνι... Ο έπισκέπτης μου εἶπε ἀμέσως ότι ήταν ψεύτικα τὸ ὄνομα και η ἰδιότης που έγραφε τὸ μπλιέτο του. Έκασε κατόπιν κάτι παράξενες χειρωνακίες, που με βύθισαν σ' ένα εἶδος νάρκης... Μου ὡμίλησε γιὰ τὸν Έρωτα, σφοδρὸ και τυραννικό, και μου ἀπέδειξε τὴ δύναμὶ του μετακινώντας ἀπο μακριὰ καρέκλες, μπιμπλό, ἀ-κούην και τὴν πολυθρόνα ὅπου καθόμουν. Μ' έκανε νὰ αἰσθάνω θὰ φιλία και δαγκωματιές στὰ μάγουλα, στὰ χέρια, στὰ λα-βὴ ἀπὸ μακριὰ πάντοτε. Μου εἶπε: «Σε τρεις ἡμέρες θὰ σὰς καλέσω, και τότε θαρρήθῃς... Ἀλλέως, θὰ υποβάλω τὴν ὑπέρτα σὰς σὲ τρομερὰ μαρτύρια».

«Τὸ μῖσος κι' ἡ φρίκη μου γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ ήταν τόσο μεγάλο, ὥστε μόρρεσα νὰ κινήσω τὴν ὑπνωτική μου κα-τάστασι, γιὰ νὰ τὸν καταρ-σῶν και νὰ τὸν ὀνομάσω δαι-μόνιο. Έωσφόρο... Έκείνος έφυγε, γελώντας σαρκαστικά.

Επειτα, ὥπως ὁ Σαιν-κλαίρ, εἶπε: —Τρεις ἡμέρες ἀργότερα, στις 7 Μαΐου έλαβα ἕνα τηλε-γράφημα. Ένοιωσα ἀμέσως νὰ με τραβῶν ἀόρατα χέρια... Δὲν μόρρεσα νὰ φέρω τὴν παρου-κρῆ ἀντίστασι... Βρέθηκα πρῶ-τα σ' ἕνα αὐτοκίνητο κι' εἶπα τὰ στὸ Σχάθλορ, ὅπου ἤλ-θεσ νὰ μ' ἐλευθερώσω.

Η Λωρὰν έκρυψε τὸ πρό-σωπό της στὰ χέρια της που έτρεμαν. Ἀρρὸς έμεινε σκεπτι-κός, γιὰ λίγο, ὁ Νυκτάλως εἶπε: —Καταλαβαίνετε; Ο Έωσφ-όρος δὲν μὰς σκεπτεται τώρα, δὲν μπορεί νὰ μὰς σκεφθῇ! Εἶνε ἀπασχολημένος ἀποκλει-στικά με τὸ «Τηλεδύναμον» του. Εἴμεθα λοιπὸν ἐλευθεροί: ὡς τὰς 9 ἡ 10 Ἰουνίου. Τί πρὲ-πει νὰ κάνωμε; σ' αὐτὴς τίς δεκατέσσερες ἡ δεκαπέντε ἡ-μέρες;

—Νὰ δράσωμε! φώναξε ὁ καθηγητὴς Λουρμέλ.

—Ναι, νὰ δράσωμε, νὰ παλέ-ψωμε και νὰ νικήσωμε! Έγὼ δὲν θὰ χάσω οὔτε ἡμέρα, οὔτε ὥρα!

Η ἀνάκρισις του κόκκινου ἀνδρώπου

Τὴν ἄλλη μέρα, στις 2, μα-ζεῦθηκαν στὸ σπίτι του Νο-μπόν ὁ Σαινκλαίρ, ὁ Λουρμέλ, ὁ Πριγιάν, ὁ συμβολαιογράφος Ντυμπρέϊν κι' ὁ κύριος Σανν-

κως ἐπιφυλάξεις, ἀδίστακτα, ἐ-λευθερώνοντας τὸ πνεῦμα σου ἀπὸ κάθε τι πὸ ἐπηρεάζει. Μ' ἀκούε; —Ναι... μωρμούρισε ἐκεί-νος.

Επειτα τὰ χεῖλη του ξανά-κλεισαν. Πέσαν μερικά λε-πτά, ἀτελείωτα, σὰν αἰῶνες.

Τρέμοντας ἀπὸ ἀνυπομονη-σία, ὁ Σαινκλαίρ συγκέντρωσε ὅλη τὴν ψυχικὴ δύναμὶ του και πρόσθεσε: —Μίλασε! Εἰσαι συγγενὴς του Βαρώνου Γκλό;

—Δίδυμος ἀδελφός του... Αὐ-τὸς διατάζει... ἐγὼ ὑπακούω! —Πῶς λέγεται; —Χούντε.

—Τί ξέρεις γιὰ τὴν ἀπόκρυ-φη δύναμὶ του Γκλό; Γιὰ τὴ μηχανὴ «Τηλεδύναμον»; Γιὰ τίς περασμένες και σημερινές πράξεις, γιὰ τὰ σχέδια αὐτοῦ που ὑπογράφεται Έωσφόρος; Ξέρεις πολλὰ πράγματα; ἡ λι-να, ἡ δα;

—Όχι ὅλα, ἀλλὰ πολλὰ, ἀ-πάντησε ἀδίστακτα ὁ ὑπνωτι-σμένος με μονότονη και ψυχρὴ φωνή.

—Μπορεῖς νὰ διαβάσεις στὴ σκέψι του Έωσφόρου; —Όχι.

—Μπορεῖς νὰ ἴδῃς ἀναδρομ-κῶς τίς πράξεις που ἔχει κά-νει; —Ναι.

—Καλὰ. Ἀπάντησε, λοιπόν, Χούντε. Θέλω νὰ μάθω ὅτι ξέρεις γιὰ τὸν Γκλό 13ον. Θέ-λω ν' ἀπαντήσῃς! —Θὰ ἀπαντήσω...

—Πῶς έμπεσε ὁ Έωσφόρος τὴ μαγικὴ ἐπιστήμη του; —Σὲ ἡλικία 16 ἐτῶν, ἄφισε τὸν Κούφιο Βράχο και πήγε νὰ σπουδάσῃ στὸ Πανεπιστήμιο, στὸ Παρίσι. Κατῳρρεσε τότε νὰ διαβάσῃ τὴν κρυπτογραφικὴ ἐ-πιγραφή μίας πέτρας, στὸ μου-σεῖο του Κλυνύ. Κι' αὐτὴ τὸν έβγαλε στὸ δρόμο μίας τερα-στίας ἀνακαλύψεως. Ἀπὸ τότε, κρυβόταν τὴν ἡμέρα στὴν ἐκ-κλεισία των Ξενωδίκτιων του Κλυνύ κι' ἐφάχνε τὴ νύχτα, με-χιλίους ἀνακάλυψε... Ἐπὶ τῶ-πλακά του νεκροταφείου τῶν καλοήρων, ἕνα μπρούτζινο κομ-τι που περιείχε τὴν ἐπιστ-μονικὴ διαθήκη του Ὁλαμέλ, τὸν μεγάλου και παραγνωρι-σμένου ἀλχημιστοῦ του 15ου αἰῶνος.

«Η διαθήκη αὐτὴ τὸν ἐμύη-σε σ' ὅλα τὰ μυστήρια τοῦ ἀ-ποκρυφισμοῦ. Μερικὰ σημεῖα ὁ-μως τὸν έμειναν σκοτεινὰ ἀκό-μη. Ἀποφάσισε ὥστόσο νὰ τὰ μάθῃ ὅλα. Πέρασε 10 χρόνια ταξιδεύοντας και μελετώντας.

«Εξήγησέ μου γιατί ἡ μαγι-κή και ὑπνωτιστικὴ δύναμὶ του Έωσφόρου περιορίζεται σὲ ὀ-ρισμένα πρόσωπα, γιατί δὲν ἐν-εῖνε πάντοτε σταθερὴ, γιατί ἔ-πειρὰ σὲ γυναίκες και παιδιά, ἀλλὰ ὅχι και στοὺς προστάτες των; —Ο Γκλό 13ος εἶνε ἀπασχο-λημένος συχνὰ με τὴν ἐργα-σία της τελειοποιήσεως του Τη-

λεδύναμον.

—Ναι. Ξέρω μόνον ὅτι βασί-ζεται σὲ ἡλεκτροδυναμικοὺς συνδυασμούς, με αὐτοσυνερούς μαγνητικῶν ρευμάτων που ἐκ-μηνπννται ἀπὸ ἀνθρώπινα μυα-λὸν καὶ εἰσπννται ἀπὸ ῥάδιον. Ξε-λά ἐμπνεύματα μερικῆς ἡλεκτρι-κῆς ἐπίσης ὅτι μερικῆς ἡλεκτρι-κῆς σπῆς της θὰ ἀντικατα-σταθῶν με ἀνθρώπινα κρῖνια, σταθῶν με ἀνθρώπινα κρῖνια, ὁ Γκλό 13ος τὸν καινοῦ-μο ὡς συνδυασμὸ φαῖς οὐσίας και ῥαδίου, τὸν ὅποιο ἀναζη-τοῦσε ὅταν ἕνας ἕνος εἰσε-χώρησε στὸν πύργο του.

—Εξήγησέ μου γιατί ἡ μαγι-κή και ὑπνωτιστικὴ δύναμὶ του Έωσφόρου περιορίζεται σὲ ὀ-ρισμένα πρόσωπα, γιατί δὲν ἐν-εῖνε πάντοτε σταθερὴ, γιατί ἔ-πειρὰ σὲ γυναίκες και παιδιά, ἀλλὰ ὅχι και στοὺς προστάτες των; —Ο Γκλό 13ος εἶνε ἀπασχο-λημένος συχνὰ με τὴν ἐργα-σία της τελειοποιήσεως του Τη-

λεδύναμον.

—Ναι. Ξέρω μόνον ὅτι βασί-ζεται σὲ ἡλεκτροδυναμικοὺς συνδυασμούς, με αὐτοσυνερούς μαγνητικῶν ρευμάτων που ἐκ-μηνπννται ἀπὸ ἀνθρώπινα μυα-λὸν καὶ εἰσπννται ἀπὸ ῥάδιον. Ξε-λά ἐμπνεύματα μερικῆς ἡλεκτρι-κῆς ἐπίσης ὅτι μερικῆς ἡλεκτρι-κῆς σπῆς της θὰ ἀντικατα-σταθῶν με ἀνθρώπινα κρῖνια, σταθῶν με ἀνθρώπινα κρῖνια, ὁ Γκλό 13ος τὸν καινοῦ-μο ὡς συνδυασμὸ φαῖς οὐσίας και ῥαδίου, τὸν ὅποιο ἀναζη-τοῦσε ὅταν ἕνας ἕνος εἰσε-χώρησε στὸν πύργο του.

—Εξήγησέ μου γιατί ἡ μαγι-κή και ὑπνωτιστικὴ δύναμὶ του Έωσφόρου περιορίζεται σὲ ὀ-ρισμένα πρόσωπα, γιατί δὲν ἐν-εῖνε πάντοτε σταθερὴ, γιατί ἔ-πειρὰ σὲ γυναίκες και παιδιά, ἀλλὰ ὅχι και στοὺς προστάτες των; —Ο Γκλό 13ος εἶνε ἀπασχο-λημένος συχνὰ με τὴν ἐργα-σία της τελειοποιήσεως του Τη-

λεδύναμον.

—Ναι. Ξέρω μόνον ὅτι βασί-ζεται σὲ ἡλεκτροδυναμικοὺς συνδυασμούς, με αὐτοσυνερούς μαγνητικῶν ρευμάτων που ἐκ-μηνπννται ἀπὸ ἀνθρώπινα μυα-λὸν καὶ εἰσπννται ἀπὸ ῥάδιον. Ξε-λά ἐμπνεύματα μερικῆς ἡλεκτρι-κῆς ἐπίσης ὅτι μερικῆς ἡλεκτρι-κῆς σπῆς της θὰ ἀντικατα-σταθῶν με ἀνθρώπινα κρῖνια, σταθῶν με ἀνθρώπινα κρῖνια, ὁ Γκλό 13ος τὸν καινοῦ-μο ὡς συνδυασμὸ φαῖς οὐσίας και ῥαδίου, τὸν ὅποιο ἀναζη-τοῦσε ὅταν ἕνας ἕνος εἰσε-χώρησε στὸν πύργο του.

—Εξήγησέ μου γιατί ἡ μαγι-κή και ὑπνωτιστικὴ δύναμὶ του Έωσφόρου περιορίζεται σὲ ὀ-ρισμένα πρόσωπα, γιατί δὲν ἐν-εῖνε πάντοτε σταθερὴ, γιατί ἔ-πειρὰ σὲ γυναίκες και παιδιά, ἀλλὰ ὅχι και στοὺς προστάτες των; —Ο Γκλό 13ος εἶνε ἀπασχο-λημένος συχνὰ με τὴν ἐργα-σία της τελειοποιήσεως του Τη-

λεδύναμον.

—Ναι. Ξέρω μόνον ὅτι βασί-ζεται σὲ ἡλεκτροδυναμικοὺς συνδυασμούς, με αὐτοσυνερούς μαγνητικῶν ρευμάτων που ἐκ-μηνπννται ἀπὸ ἀνθρώπινα μυα-λὸν καὶ εἰσπννται ἀπὸ ῥάδιον. Ξε-λά ἐμπνεύματα μερικῆς ἡλεκτρι-κῆς ἐπίσης ὅτι μερικῆς ἡλεκτρι-κῆς σπῆς της θὰ ἀντικατα-σταθῶν με ἀνθρώπινα κρῖνια, σταθῶν με ἀνθρώπινα κρῖνια, ὁ Γκλό 13ος τὸν καινοῦ-μο ὡς συνδυασμὸ φαῖς οὐσίας και ῥαδίου, τὸν ὅποιο ἀναζη-τοῦσε ὅταν ἕνας ἕνος εἰσε-χώρησε στὸν πύργο του.

—Εξήγησέ μου γιατί ἡ μαγι-κή και ὑπνωτιστικὴ δύναμὶ του Έωσφόρου περιορίζεται σὲ ὀ-ρισμένα πρόσωπα, γιατί δὲν ἐν-εῖνε πάντοτε σταθερὴ, γιατί ἔ-πειρὰ σὲ γυναίκες και παιδιά, ἀλλὰ ὅχι και στοὺς προστάτες των; —Ο Γκλό 13ος εἶνε ἀπασχο-λημένος συχνὰ με τὴν ἐργα-σία της τελειοποιήσεως του Τη-

λεδύναμον.

—Ναι. Ξέρω μόνον ὅτι βασί-ζεται σὲ ἡλεκτροδυναμικοὺς συνδυασμούς, με αὐτοσυνερούς μαγνητικῶν ρευμάτων που ἐκ-μηνπννται ἀπὸ ἀνθρώπινα μυα-λὸν καὶ εἰσπννται ἀπὸ ῥάδιον. Ξε-λά ἐμπνεύματα μερικῆς ἡλεκτρι-κῆς ἐπίσης ὅτι μερικῆς ἡλεκτρι-κῆς σπῆς της θὰ ἀντικατα-σταθῶν με ἀνθρώπινα κρῖνια, σταθῶν με ἀνθρώπινα κρῖνια, ὁ Γκλό 13ος τὸν καινοῦ-μο ὡς συνδυασμὸ φαῖς οὐσίας και ῥαδίου, τὸν ὅποιο ἀναζη-τοῦσε ὅταν ἕνας ἕνος εἰσε-χώρησε στὸν πύργο του.

—Εξήγησέ μου γιατί ἡ μαγι-κή και ὑπνωτιστικὴ δύναμὶ του Έωσφόρου περιορίζεται σὲ ὀ-ρισμένα πρόσωπα, γιατί δὲν ἐν-εῖνε πάντοτε σταθερὴ, γιατί ἔ-πειρὰ σὲ γυναίκες και παιδιά, ἀλλὰ ὅχι και στοὺς προστάτες των; —Ο Γκλό 13ος εἶνε ἀπασχο-λημένος συχνὰ με τὴν ἐργα-σία της τελειοποιήσεως του Τη-

λεδύναμον.

—Ναι. Ξέρω μόνον ὅτι βασί-ζεται σὲ ἡλεκτροδυναμικοὺς συνδυασμούς, με αὐτοσυνερούς μαγνητικῶν ρευμάτων που ἐκ-μηνπννται ἀπὸ ἀνθρώπινα μυα-λὸν καὶ εἰσπννται ἀπὸ ῥάδιον. Ξε-λά ἐμπνεύματα μερικῆς ἡλεκτρι-κῆς ἐπίσης ὅτι μερικῆς ἡλεκτρι-κῆς σπῆς της θὰ ἀντικατα-σταθῶν με ἀνθρώπινα κρῖνια, σταθῶν με ἀνθρώπινα κρῖνια, ὁ Γκλό 13ος τὸν καινοῦ-μο ὡς συνδυασμὸ φαῖς οὐσίας και ῥαδίου, τὸν ὅποιο ἀναζη-τοῦσε ὅταν ἕνας ἕνος εἰσε-χώρησε στὸν πύργο του.

—Εξήγησέ μου γιατί ἡ μαγι-κή και ὑπνωτιστικὴ δύναμὶ του Έωσφόρου περιορίζεται σὲ ὀ-ρισμένα πρόσωπα, γιατί δὲν ἐν-εῖνε πάντοτε σταθερὴ, γιατί ἔ-πειρὰ σὲ γυναίκες και παιδιά, ἀλλὰ ὅχι και στοὺς προστάτες των; —Ο Γκλό 13ος εἶνε ἀπασχο-λημένος συχνὰ με τὴν ἐργα-σία της τελειοποιήσεως του Τη-

λεδύναμον.

—Ναι. Ξέρω μόνον ὅτι βασί-ζεται σὲ ἡλεκτροδυναμικοὺς συνδυασμούς, με αὐτοσυνερούς μαγνητικῶν ρευμάτων που ἐκ-μηνπννται ἀπὸ ἀνθρώπινα μυα-λὸν καὶ εἰσπννται ἀπὸ ῥάδιον. Ξε-λά ἐμπνεύματα μερικῆς ἡλεκτρι-κῆς ἐπίσης ὅτι μερικῆς ἡλεκτρι-κῆς σπῆς της θὰ ἀντικατα-σταθῶν με ἀνθρώπινα κρῖνια, σταθῶν με ἀνθρώπινα κρῖνια, ὁ Γκλό 13ος τὸν καινοῦ-μο ὡς συνδυασμὸ φαῖς οὐσίας και ῥαδίου, τὸν ὅποιο ἀναζη-τοῦσε ὅταν ἕνας ἕνος εἰσε-χώρησε στὸν πύργο του.

—Εξήγησέ μου γιατί ἡ μαγι-κή και ὑπνωτιστικὴ δύναμὶ του Έωσφόρου περιορίζεται σὲ ὀ-ρισμένα πρόσωπα, γιατί δὲν ἐν-εῖνε πάντοτε σταθερὴ, γιατί ἔ-πειρὰ σὲ γυναίκες και παιδιά, ἀλλὰ ὅχι και στοὺς προστάτες των; —Ο Γκλό 13ος εἶνε ἀπασχο-λημένος συχνὰ με τὴν ἐργα-σία της τελειοποιήσεως του Τη-

λεδύναμον.

—Ναι. Ξέρω μόνον ὅτι βασί-ζεται σὲ ἡλεκτροδυναμικοὺς συνδυασμούς, με αὐτοσυνερούς μαγνητικῶν ρευμάτων που ἐκ-μηνπννται ἀπὸ ἀνθρώπινα μυα-λὸν καὶ εἰσπννται ἀπὸ ῥάδιον. Ξε-λά ἐμπνεύματα μερικῆς ἡλεκτρι-κῆς ἐπίσης ὅτι μερικῆς ἡλεκτρι-κῆς σπῆς της θὰ ἀντικατα-σταθῶν με ἀνθρώπινα κρῖνια, σταθῶν με ἀνθρώπινα κρῖνια, ὁ Γκλό 13ος τὸν καινοῦ-μο ὡς συνδυασμὸ φαῖς οὐσίας και ῥαδίου, τὸν ὅποιο ἀναζη-τοῦσε ὅταν ἕνας ἕνος εἰσε-χώρησε στὸν πύργο του.

ME
c!

[illegible]

— Δὲν μπορὶ πιά νὰ στα πόδια μου, γιστρέ, μιά μέρα.
— Περφόρημα! Σὰς ἀναγγαίονν μ' εὐχαρίστησι θεοραεῖα σὰς ἐπέτευχε θὰ σὰς ὀσν τῇ μέρῃ εὐχῇ.

...για να ἀποκαταστήσω τὴν
λευθερίαν λειτουργία τοῦ
οιδοῦσας. Σὰς περιμέ-
ριο στὸ χειρουργεῖο μου.
Τὴν ἄλλην μέρα, ἐνῶ ἐτί-
ζοταν νὰ ἐγκλησηρὶοτὸ Ζ
ο γιστρὸς ἔλεγε συγχρη-
στὸ βοθηθὸ του:
— Όχι πολλὰ νάρκωσι-
σοῦμερ. Εἶνε ἐξασθενημὲν
Παραμοιάζει μενάλην ὑπὸ

της καρδιάς. Τί δύναμι,
θεία, πού έχει η υποβολή
τού έκταμα, παρά μία απλή
μή στο λαού, χωρίς ν' α-
διόλου τό θυροερίση. Αυ-
τως πιστεύει ότι έκαμα
στόν αδέντα του, κι' έτ-
σθάνθηκε π ρ α γ μ α τ
τή φυσική και ψυχική ε-
πεί του είχα, προαναγγ.

Εἶπε τὸ εὐαγγέλιον πού
χρῆς: Κι' αὐτὸ χάρις στὴ
θυποβολή! Ἡ ἴδια ἡ αὐθι-
λή θὰ ἐξαλείφῃ πιά ὅτι
τὸ φόβο του πῶς θὰ τρελ-
ῶ. Σαφνικά, ὁ Ζοτινο π
ἀπ' τὸ χειρουργικὸ τρ
πετώντας τὸ σεντόνι μέ
πιο τὸν εἶχαν σκεπᾶς
κύττ'ξε τὸν Ἀλθανόζ μὲ
γευρλωμένα.

Εὐ- Δέν τὸν εἶχες νὰ
εἶνε Ἀζούλρε; φώναζε με-
τὰ ὁ γιστός.
Πολύ λίγο. ὅπως μὲ
χοτε συστήσει σεῖς ὁ
Μία ἀπὸ τὴν τοῦν στο
μια ψευτικὴ εὐχέλρσις.
Μούριας ὁ Ζοτίνω, κυττά
πάντα τὸ γιστὸν μὲ μά-
θυλίσαν. Ὅτε δέν μὲ
νστε τίποτε... Μ' ἔδω-
σε.

— Ακούστε, Ζατίνο...
— Ο καπιτάνος ο Άλθανός.
— Οί δυνάμεις μου! Ο
— Ο Ζατίνο. Να γιατί τί
— Θω νά ξαναγυρίσουν όλε
— μου, σάν χειμάρρος, σάν
— λαί!... Δεν τίς είχα χεί
—

ε καλὰ;
 ε νὰ
 Αὐριο,
 γυρί
 χεσθε
 ς πρωί,
 ς προ
 τετα
 φυσική
 Απρέχ
 γασία.

ληνά! Το σισθανοσι!
 καποτε τίποτε γιά τήν
 μου... Καί νά, τώρα
 ζει! Είμαι τρελλός!
 τρελλός!
 Μά μιὰ δσπρατία κιν
 παζε ένα χειρουργικό
 λειο κι' ώπουνο έναντι
 γιατρου. "Εβγαζε από
 με του άφρουσι. Πριν ό
 ρος, προλόβο, νά, έπεί

φτά-
 βεν θά
 ε σχε-
 τε νιο-
 δε δευ-
 ξανα-
 στηρίο-
 "Επει-
 ο' αρχί-

τῶν ἀποστόλων, ψυχολογοῦσε. Ἡ
 ψυχολογία ὑπάρχει μόνο
 μετρίση:
 — Βιάσθητι πολὺ νὰ
 ἦ αὐτοποβλή ἔφερε
 θεοὶ ἀποτελέσῃ.
 νὰ ἀληθινὰ τρελλός!

τὸν ἀκούει ἐνὶ ψυχῇ αὐτοῦ ὅτι
 οὐ γὰρ ἔφησε. Ἐπειτα
 ἀκούσα ὁμοθυμῶν τῶν
 ἰσχυρῶν· ἔχασα τὴς ἐπαγγελσίας μου!...
 Ὁ Λωρὰνς! καρὰ μου, ἀγάπη
 μου, ζωὴ μου! Ἐνῶν ν' αὐφεί-
 βαλῃ γιὰ σένα;... Ὁχι, ὄχι,
 μάντευσι πέσρα... Κι' ἔδωκάν-
 τις μαυρὲς σκέψεις πού μου ἐρ-
 χόντουσαν... τὶς ἔδωκάν, οὐ
 τὸ ὀρκίζομαι!

Εὐ- — ἔχον τὸν εἶχες νὰ
εἶνε ἄζουμπρε; φώναξε μὲ
ὁ γιστορός.
— Πολὺ λίγο, ὅπως μὲ
χοτε συστήσει σείς ὁ ἴσ
Μὰ ἐπὶ τὸ πᾶν τὸ πᾶν

— Πηλη απηχη τονη στο λ
 μια ψεύτικη έγκληρησι.
 μούριας ό Ζοτίνω, κυττάδ
 πάντα τό γιατρό με μάτ
 νυάλιζαν. "Ωστε δέν μ

... ναι, τίποτε... Μ' εσπ
... Καί δέν γιατρεύτ
Είμαι ακόμη τρελλός!
... λός!
... -'Ακούστε Ζατίνο...

—Οι δυνάμεις μου! σε ό Ζεπίνο. Να γιατί τίθω να ξεναγουρίζουν όλες μου σην κλίσσες σου.

καλά;
Ε, νά
Αὔριο.
νική!

Με μία άστραπιαία κίνηση πούλησε ένα χειρουργικό λείο κι' ώουωσε ένεντι

μα του άφρους. Πρίν ό
πρε προλάβη νά έπέμ-
ψαλιστερό έρναλει
στην καρδιά του Άλβα

— Νά σκότωσα, ἐπὶ
ἓναν ἄνθρωπο! σῶναξ
τινο πνιγμένα. ἴσως τ
γιατρεύτηκα ἀληθινά!

στὶς φωνὲς τοῦ Ἀζούμπ
τησαν ἀκίνητο τὸ Ζα
Ἀλθωνόζ, πεσμένος
τωμα, ψυχομαχοῦσε.

— Βιάστηκε πολύ να μ
Ἡ αὐτοποβολὴ ἔφερε
θετὸ ἀποτέλεσμα... 7

α τῶν | ναι ἀληθινὰ τρελλός! .
 οὐ δύνα- . φ.

Η χήρα

— Βάι! Βάι! καμπαετλή άντρωπο είμαι... μονολογούσε κι' έλεγε ο Κιρκόρ και δειλά δειλά μπήκε μέσα σ' ένα μεγάλο μπακάλικο στην 'Αγορά.

— Τί θέλεις, αφεντικό; τόν ρώτησε ο μπακαλόγατος.

— Τουρλού - τουρλού μεζελίκια τέλω, γιαδρούμ. Παστουρμά - μαστουρμά, παστά - μαστά, λουκάνικα - μουκάνικα να βάλεις έμένα.

Και μέσα σε λίγα λεπτά μπροστά στον Κιρκόρ πακέττα και πακέτταρο μαζεύονταν.

— Τίποτα άλλο; τόν ρωτά ο υπάλληλος.

— Αγκουράκια μπόλικά να βάλεις έμένα.

Κι' αράδιασε χίλια δυο ακόμη είδη ο μικρός.

— Έξωφρα ένα χέρι τόν χτυπά φιλικά στην πλάτη. Σαρλίκι έπασε ο Κιρκόρ, γύρισε σαν σερσεμισμένος κι' είδε το Βαχάν Κατραπακιάν, ένα στενό φίλο του.

— Νέ, μπού μπέ; Ψούνια βουνό ήλδέτω. Άσκ - δλοσούν, Κιρκόρ.

— Μπράκ μπέ, γιαδρούμ. Μικρά πράματα...

— Μικρά πράματα; Έσύ γιαβάς - γιαβάς ακόμη και κεραμίδια μπακαλικού τα σηκώνεις! Τακουίτσα πολύ κιςμετλή ήναίκα είνε. Κουβαλήτη άντρα έκει. Μπράδο, Κιρκόρ!

— Σους μπέ.

— Γιατί; ρώτησε μ' άπορία ο Βαχάν. Τραπέζι σίγουρα θα έχης, μασκαρατζίκω, και μού το κρούεις. Αμά μπουνιού Ισούν, Ιστέρ Ιστε-μέζ τάτω άπόψε μουσαφίρης Ισπί-τι σου, υπεραμπέρ τά φάμε. Αίντε δγυρολόγο δλοσούν.

— Έτρεξε ο Κιρκόρ πίσω του έξω φρενών.

— Αιάν, Βαχάν, γιάπμα! Στά-σου, μπέ!

Μά ο Βαχάν με γινάτι του ξανάπε:

— Άστα αυτά τά κόλπα, μπράκ λακινιτί. Αίντε τσαμπουκ να πής ήναίκα σου πώς τάτω άπόψε.

— Αιάν, αιάν, μη μάτι τίποτα Τακουίτσα, γιατί χάτκα, γιαδρούμ!

— Όστε κρυφά άπ' την ήναίκα σου ψούνια κάνεις; Βάι, ζαμπαρα,

Βάι! Ποδ μπρέ πασιένος τά έχουσι; — Αιάν, Βαχάν έφέντη ριτζά έν-τέριμ, μη πολύ ζορλαντζίεις έμένα. Ταμπλάς τά μούρτη!

— Σοίλέ, μπακαλούμ, έξηγήσου, γιατί ούλα τά 'πώ Τακουίτσα, φά-ναζε με γινάτι ο Βαχάν.

Συντριμμένος ο Κιρκόρ άρχισε να του έξηγείται:

— Βαχάν έφέντη, έγκώ χρόνια παντρεμένος, ντικό μου τραπέζι άκ-σάμ σαμπαχτόν καντόρ ίντιο φαη-τός τρώω. Βαζιέσιμ μπέ! Πότε-πότε καρντιά μου τραβάει μπασκά τσανάκι, άλλο φαί να τσιμπήσω, να βουτήξω δάχτυλά μου, γιαδρούμ.

— Κατάλαβα άναντίμ, μπέ, έχεις καμιά στο μάτι;

— Ναί, μπρέ, μιά χήρα!

— Βάι, βάι, άμαρτία μεγάλω, Κιρκόρ!

— Έγκώ ινέν φταίω, Βαχάν. Αύ-τη γλυκά μάτια ήκανε έμένα, ραντε-δου υπεραμπέρ πασιένος ήνηκα, ού-λο τώ ντόμω ήλεγε: «Συκαρεμένο άντρα μου πολλά κουσούργια έίκε, τζαναμπέτης, γρουσουζής ήτανε, ά-μα ένα μεγάλο καλό έίχε, κουβαλή-της, τσόκ υπερεκτέλης ήτανε! Φα-γιά, μεζέδες κουβαλούσε έμένα...».

Στάθηκε λίγο ο Κιρκόρ και συνέ-χισε:

— Γι' αυτό κι' έγκώ άπόψε πού τά πάω Ισπίτι τση, τέλω μπόλικά πρά-ματα ντικά μου να βλέπη, άπό-μα-καρίτη άντρα τής πιότερα να φάη, εύκαριστήμένο να ένεται, γιαδρούμ.

— Βάι, κατεργάρη, Κιρκόρ, βάι! τούτε ο Βαχάν κι' έφυγε σκασμένος στα γέλια.

Ξαλαφρμένος, ήσυχος ο Κιρκόρ πού είπε τέλος σε κάποιον τώ μυστι-κά, συμπλήρωσε τά πακέττα του, φώναζε, τάβαλε σ' ένα καρότσι κι' εύκαριστήμενος τράβηξε για τής χή-ρας, σκεπτόμενος την έκπληξη πού θα τής έκανε.

— Άλλά στην κρίσιμη αύτή στιγ-μή — ά φρίκη! — να ή Τακουίτσα μπροστά του, σωστό θηρίο.

— Κιρκόρ!

Πάγωσε ο φουκαράς.

— Γιατί μπέ τόσα πολλά ήψού-νια;

Τά μάσπσε ο έρμος ο Κιρκόρ. Κι' άμέσως πρίν προφθάση να άπο-λογηθή, τού τράβηξε μία κατακέφα-λα με την τσάντα ή Τακουίτσα, τού-στραψε ένα χαστούκι, γένηκε ταβά-τούρι μεγάλο, μαζεύτηκε κόσμος και ντουιόα. Κι' ή Τακουίτσα άφρίζον-τας, με τώ ένα νερί τόν βουτήξε άπ' τώ γιακά, και με τ' άλλο ήβαλε έμ-πρός τώ μικρό με τά ψούνια και τώ καρότσι και τράβηξε για τώ σπίτι τους.

Σ. Ρ.

Οι ώριές της Γουίνέας

Ο Άλφα Ίμπραχίμ Κάλλα Ντι-άλλο, βασιλεύς τού Τελιμέν, στη Γαλλική Γουίνέα, είνε 80 έτών και έχει 80 γυνίκες. Γιατί, σύμφωνα με ένο παλιό έθιμο, ήταν υποχρεω-μένος να παίρνει και μία καινούρι-α γυναικά κάθε χρόνο. Τis πρώ-τες 14 άπ' αυτές τις πήρε όταν ή-ταν 14 χρόνων. Και έπειτα, κάθε χρόνο αύξανε τόν αριθμό των γυ-ναικών τού χαρεμιού του κατά μία.

Ο Γάλλος δημοσιογράφος Φρενέ-ρικ Μενκρέ πού τις επισκέφθηκε, άφηνέται ότι περνούν ολόκληρη την ήμέρα τους σε φροντίδες για τήν καλλονή τους. Η μεγαλύτερη άπασχόλησή τους είνε τώ χτένισμα των μαλλιών τους, πού διαρκεί έξη ολόκληρες ώρες. Οι μεγαλύτερες χτενίζουν τις μικρότερες. Σεχωρί-ζουν κάθε τρίχα, την άλείφουν με μία λιπαρά ουσία και τις δίνουν κατόπιν τώ πιο περίεργα σχήματα.

Όταν κατά τώ δημοφώρομα πού έ-νεργήθηκε τελευταία ο βασιλεύς τού Τελιμέν πήγε να φψηφι τόν συντρόφειαν και οι 80 γυναικές του. Πολλές άπ' αυτές ήσαν μικρά κοριτσάκια!

Οι σύζυγοι τών Ναζήδων

Φανατικές, άμετανόητες και έπικίνδυνες προπαγανδίστριες

Ένώ συνεχίζεται ακόμη στη Νυρεμβέργη ή δίκη των μεγάλων έγκληματιών πολέμου, ένα άμερικανικό περιοδικό άσχολήθηκε με τις γυναίκες των άρχινα-ζήδων, τονίζοντας ότι αποτελούν σοβαρώτατο κίν-δυνο κι' έμπόδιο για τή δημοκρατικοποίησι της Γερ-μανίας. Πράγματι, όλες αυτές μένουν πάντα ποτι-σμένες με τή ναζιστική ήδεολογία και τήν προπα-γανδίζουν με τρόπο. Καθώς δέ δεν τις βαρύνουν κα-τηγορίες για έγκλήματα πολέμου, οι φιλελεύθεροι Άγγλοαμερικανοί θεωρούν ότι δεν έχουν τώ δικαίω-μα να τις φυλακίσουν, για να σταματήσουν τή δηλη-τηριώδη δράσι τους.

Καθένας άπ' τους μεγάλους έγκληματίες πολέμου είχε μιά σύζυγο ή μιά έρωμένη. Οι περισσότερες λοιπόν άπ' αυτές — άν όχι όλες — εξακολουθούν να μιλούν όπως στόν καιρό των θριάμβων τού «Ωραίου Άδολφου».

Καμιά προπαθεία «μετεκπαιδευσεως» δεν μπο-ρεί να έχη επίδρασι στή Λίζα Κάιτελ και στή Λουί-ζα Γιόντλ, συζύγους των δυο Γερμανών στρατηγών, έσ' όσον έλεγαν, μετά την ύποταγή των συζύγων τους στους Συμμάχους: «Επί πολλά χρόνια, οι Γερμα-νίδες υπήρξαν οι ίσχυρότεροι ύποστηρικταί τού Χί-τλερ και δεν θα τόν κατηγορήσουν τώρα για τόν πό-λεμο». Οι δυο αυτές γυναίκες είνε σήμερα ελεύθερες να συνεχίσουν τώ προπαγανδιστικό έργο τους.

Η σύζυγος τού στρατάρχου Κάιτελ, μιά Πρω-σίδα με γκριζά μαλλιά, είπε τά εξής χαρακτηρι-στικά:

«Γιατί οι Άγγλοι δεν άφιναν τους Γερμανούς να πάρουν τόν πολωνικό διάδρομο; Δεν θα γινόταν τότε ο πόλεμος... Κι' οι Άμερικανοί πού θέλουν να μάς διδάξουν άνθρωπισμό, γιατί έστειλαν τά βομβαρδι-στικά τους να καταστρέψουν τις πόλεις μας και να σκοτώσουν τους άνθρώπους μας;». Όταν τής υπέ-δειξαν ότι οι Γερμανοί είχαν κάνει την άρχή, άπάν-τησε ότι αυτοί βομβάρδιζαν... μόνο στρατιωτικούς στόχους!

Σημειώτεον ότι ούτε ή κ. Κάιτελ ούτε ή κ. Γιόντλ ήσαν μέλη τού ναζιστικού κόμματος. Τώ ίδιο κι' ή κ. Χίμλερ, ή όποία δήλωσε σε μιά Άμερικανίδα δη-μοσιογράφο ότι ήταν περιήρανη για τόν Χάινριχ τής. Κι' όταν εκείνη τής υπενθύμισε ότι ο άντρας τής υπήρξε ο μισητότερος άνθρώπος τού κόσμου, απάν-τησε: «Ήταν άστυνομικός, κι' οι άστυνομικοί δεν είνε ποτέ άγαπητοί σε κανένα».

Η Έμμα Γκαίριγκ ζήτησε έπιδεικτικά διαζύγιο άπ' τόν άντρα τής. Όστόσο, την έποχή τής δόδας του, κατέφυγε συχνά σ' αυτόν για να τιμωρήση πα-ραδειγματικά όσους δεν τή θαύμαζαν στή σκηνή τού θεάτρου — γιατί ήταν γνωστή ήθοποιος. Κάποιος άνώτερος δημόσιος υπάλληλος, πού έκαμε μιά άδιά-κριτη παρατήρησι γι' αυτήν, φυλακίστηκε επί 4 μή-νες. Κι' ένας θεατρικός κριτικός 60 έτών, πού δεν έξεθείσσε τώ ταλέντο τής, έμεινε 3 μήνες στή φυ-λακή ως «έπιβουλεύμενος τώ έθνος»!

Όστόσο οι Γερμανοί εξακολουθούν να δείχνουν τή «νομμοφοροσύνη» τους πρós τήν σύζυγο τού Γκαί-ρινγκ. Είνε χαρακτηριστικό ότι, όταν οι Άμερικανοί την είχαν προσωρινώς υπό κράτησιν σε μιά βίλλα τού Νιούσταντ, πού δεν είχε αρκετή επίπλωσι, έκαμε μιά έκκλησι στούς κατοίκους τής πόλεως, κι' άμέσως ή βίλλα τής γέμισε άπό τόσα έπιπλά, ώστε δεν είχε πιά πού να τά βάλει...

Απ' τις γυναίκες πούπαιζαν ρόλο στή ζωή τού Χίτλερ, εξακολουθεί νάνε ελεύθερη και να προπαγα-νίζει ή Λένι Ρίφενσταλ, ή γνωστή και φιλόδοξη ήθ-οποιός τού κινηματογράφου.

Άλλά κι' ή άδελφή τού Πάουλα, πού τόνιζε άλ-λοτε ότι «είχε άφιέρωσε τή ζωή τής στην ύπόθεσι τού άδελφού τής» και πού τώ πρόσφερε πράγματι θετική βοήθεια — όπως άνεγνώριζε κι' ο ίδιος — άνα-καλύφθηκε σε μιά μικρή γερμανική πόλι, όπου ζούσε με ψευδώνυμο, και θεωρήθηκε «άκίνδυνη».

Η χαρακτηριστικότερη έκφρασις τής νοστορπίας των συζύγων των άρχιναζήδων προέρχεται άπ' τή γυναίκα τού Ρούντολφ Ές, ή όποία είπε ότι «όταν ζήτη πολύν καιρό μ' έναν άνδρα, καταλήγεται να σκέπτεσθε όπως κι' αυτός». Η κ. Ές έχει, καθώς φαίνεται, ένα ήμερολόγιο τού συζύγου τής, πού πε-ριέχει «τήν άληθινή ιστορία τού έθνικοσοσιαλισμού», σκεπτεύει δέ να τώ έκδώση άργότερα, με τή βεβαιό-τητα ότι θα γίνη δημοφιλέστατο στή Γερμανία.

Οι άναφέρουμε ακόμη ή κ. Κουίλινγκ, πού θεω-ρεί τώ σύζυγό τής «μάρτυρα τής Νορδηγικής έλευ-θερίας», και τήν κ. Φράνκ, πού φορτώνει τις εύθύνες για τις άμιότητες τής Πολωνίας σε όλους τους άλ-λους έκτός άπό τόν άντρα τής.

Οι ηρωίδες της Εφταλίας

Τα ουσούρια

Κάθε χρόνο τώ Δεκαπενταύγουστο ή Γαρουφαλιά τού Κουτσαντριά ήδαζε τώ σπόρο τού μαμουνιού στός κόρφοι τση και τόν λειτούργουσε. Γι' αυτό και τώ κουκούλι τση είχε βγάλει νάμ! Κι' οι έμ-ποροι, σώσον έλέησον, με τώ καπάρο στό χέρι τήν κυνηγούσανε για να τση πάρουνε τώ μαζούλι.

Κι' έφέτω πάλι ή Γαρουφαλιά είχε δυο κάμαρες κουκούλι. Και τί πράμα! Φινό! Και γύρευε καλά να τώ περάση κασιρμά, γιατί αυτό τώ τσεσίτι έχει μεγάλο δημοτικό φόρο. Σ' όσους τάπε, κανείς δεν ήθελε να τση κάνει γιαντιμ, γιατί μπορούσε να τόν πιάσουνε για κα-σιρματζή. Έπειτα κι' έκεινι θα πλέρωνε τζέζα τώ δεκαπλάσιο σύμφωνα με τώ νόμο 1592 τού 44.

— Μαρή, άδι κ α-χολοσκάς, και σεκλεν-τίζεσαι, τ' ήλεγε ή γυναικογειτονιά. Ο μόνος ουσάς για να πάη κρυφά τώ πρά-μα σου στήν Άθήνα και να σκαπουλάρης τώ ουσούρια, και τσοι ουσουρτζήδες είνε ή Έφταλία.

Και πραγματικώς ειδοποιήθηκε άμέσως ή Έφταλία και κατέπλευσε σαν Μεγάλη Δύναμις έν δράσει.

— Άπ' τώ Θεό και στα χέρια σου, τ' ήπε ή Γαρουφαλιά. Έσύ θα με σώσης. Θέλω να βρης μιά ρεμεντεσιόν να γιολαν-τίσω τώ μαζούλι μου, γιατί θα μού τώ φάνε με τσοι φόροι πούβαλε τώ γκουδέρνο και θα βγώ σούφι και βερεσέ!

Η καύμενη ή Έφταλία, πάντα καλή, συντρέχτρα και πονοψύχη, εύθυσ ήτρεξε στό Μπελεντιέ πούχε ένα γνωστό τση και τούπε:

— Έξέρω άπ' τή Σύμυρη πώς για τά δη-μοσιονυτήρητα δίνουνε υπεράτι. Έχω λοιπόν να πάω ένα σακκουλάκι κουκούλια στό προσφυγικό σπιτάλιο κι' ήρα να μού γράψης ένα χαρτί για τώ ουσουρτζήδες.

Έκείνος τής έκανε τή χάρη.

Έπειτα πήγε με ύφος κουτοπόνηρο στό φόρο και ρώτησε:

— Καλέ, άν, λόου χάρην, κανέναν γεί-τονας έδώ χάμω δεν έχει άδεια για μετα-φορά έλπίτω πώς θα παραβλέψετε.

Στό καθήκον, κερά μου, γειτόνοι και φίλια δεν υπάρχουν, τής απάντησαν.

— Καλέ, θα κάνετε ένα ψυχικό. Έχω ένα τσουβαλάκι κουκούλια, άστε με λοιπόν να τώ περάσω. Κρίμα κι' έγώ δεν είμαι, είπε κλωδικά ή Έφταλία. Θά μού δί-νανε σήμερα μιά άδεια άπ' τώ Μπελεντιέ, άλλα δεν ήρχε ο Μουδούρης. Δεν κάνει να σάς τήν φέρω αύριο; Έλα, μάτια μου, χριστιανοί είμαστε, κάντε πώς δέ βλέπετε και λιγάκι.

— Είπαμε όχι, κερά μου! φώναξαν και γούρλωσαν άυστηρά τά μάτια τους εκείνοι.

— Ηβοί, καλά, καλέ, είπε πάλι ύποκρι-τικά ή Έφταλία, ενώ ή μούρη τση ήλεγε πώς σκεπτόντανε κόντρα.

Και δόξεν μουδισμένη κι' άπελπισμένη έφυγε τ' άμπρός-πίσω.

Οι δυο φορατζήδες μόλις έστριψε τώ ντουρτέκι συνεννοήθηκαν μ' ένα βλέμμα.

— Βάζω στοίχημα πώς αύτή θα γυρέ-ψη να μάς τή σκάσι.

— Πρέπει να πιάσουμε τά πόστα. Αυτό τώρα πώμεινε να μάς κοροϊδέψη κι' ή Έ-φταλία.

Και νηστικοί, διψασμένοι μέσ' τώ λά-λαρο τώ μεσημεριού πού ή γή άχνίζει, ο ήλιος καίει κι' όλα γύρω πυρπορίζουνε βγή-κανε στόν κεντρικό δρόμο.

Δυο ώρες περιμένανε. Χάσανε πιά τήν ύπομονή τους. Άξαφνα άκούσανε δειλές περπατησιές.

— Αυτή είνε! φώναξαν και τρέξανε και άπάνω τση.

Η Έφταλία ήκανε πώς έσφονιάστηκε. — Μπα! Έσείς είστε; — Άς τά λόγια, κυρά Φταλία, και πές μας τί έχεις μέσ' τώ τσουβάλι.

— Έκείνο, καλέ, τώ κουκούλι πού σάς ήλεγαν.

— Δίχως άλλο χωρίς άδεια.

— Ηβοί πιά! Χαράς και τή φούργια σας! Πώς σάς ήρχε ή ιδέα πώς δεν έχω άδεια;

Κι' ή Έφταλία ή παιμπόνηρη χωρίς κα-θόλου να βιάζεται, μάζους για να τσοι χα-σομερά, ψάχτηκε στόν κόρφο, στήν τσάν-τα, στήν κάρσα τση και πρόσθεσε:

— Άμα είχα φύγει άπό σάς, πήγα σπί-τι και τήν βρήκα. Νά τήν!

Οι δυο φορατζήδες κυταχτήκανε σαν σερσεμισμένοι και καταλάβαινε πώς τους είχε κοροϊδέψει.

— Άχ! μαρή κατεργάρη, τής είπαν, σί-γουρα τήν είχες άπό πρίν τήν άδεια.

Κι' ή Έφταλία πούφευγε μ' ούλο τ' ά-σικλίκι και τώ πάσο τση, μωρμούρισε σκασμένη στα γέλια:

— Και πού να ξεράτε διαόλου άγαθο-ζούρηδες, πώς όση ώρα σάς είχα και σάς μιλούσα και σάς δούλευα, άπ' τόν πίσω δρόμο ούλο τώ μαζούλι τση Γαρουφαλιάς ήσυγε κασιρμά για τήν Άθήνα, χωρίς να πλερώση ουσούρι! Άμή! Έφταλία με λέ-νε έμένα!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Χιούμορ

— Ω! γιατρέ μου! Τι έποχή είν' αύτή; Άκούς έκει, κρουολογήματα, πυρετοί, πα-ράτυφοι!...

— Ναί, όζω τώ θεώ! Δεν έχω... παρ-α-πονο!...

Στό λόχο:

— Ο λοχίας; Ποιος γάδαρος σου εί-πε, βρέ, να πετάξης έδώ τώ κουκούλια;

— Ο... λοχαγός, κύρ λοχία!...

Ο λόγος για έναν παχύσαρκο.

— Τι κάνει ο φίλος μας ο Δημητράκης; Τόν έχεις όρι; Πώς παίει;

— Πώς να πάη; Εκείνο πού ξέρω είνε ότι πηγαίνει πάντα... πίσω άπό τήν κοι-λιά του.

Ο καθηγητής των θρησκευ-τικών: Πότε και πού έγινε ή Τετάρτη Οικουμενική Σύνοδος;

Ο μαθητής (μουρμουρίζοντας): Έ-μένα θρησκεία να ρωτήσης γέρω ξεκουτιά-ρη; Δεν φοβάς να μάς άφήσης ν' ανασά-νουμε καμιά φορά;

Ο καθηγητής: Έλα, μην είσαι δειλός. Λέγε τα καθαρά αυτά πού λές σι-γά καί... μπορεί νάναι σωστά.

Οι συνέπειες ενός ναυαγίου:

— Διάβασες στήν έφημερίδα για τώ ναυά-γιο;

— Ναί. Εύτυχώς όμως δεν σημειώθηκαν θύματα. Πρόφτασαν και τους γλυτώσαν.

— Μονάχα έγώ είμαι τώ θύμα, άγαπητή μου!

— Έσύ;

— Ναί. Διάβασε τώ τού ναυαγίου ή πεθε-ρά μου κι' ενώ είχε σκοπό να φύγη αύριο για τή Μαρσαλία, τήν έπιασε τέτοιος τρό-μος πού θά τήν έχω ακόμα κανένα μήνα στό σπύτι μου!

Λογική μεθυσμένου:

— Κάνεις άσχημα να πίνης. Όταν είσαι πιωμένος περπατάς και πέφτεις στίς λά-σπες.

— Με συγχωρείς, δεν κάνω άσχημα να πίνω. Άλλά κάνω άσχημα... να περπατώ όταν πίνω!

Μεταξύ συζύγων:

— Πού πάς άντρα μου;

— Οι φρόνιμες γυναίκες δεν ρωτούν τους άντρες πού πηγαίνουν!

— Τότε πώς οι φρόνιμοι άντρες ρωτάνε τις γυναίκες τους;

— Με συγχωρείς. Οι φρόνιμοι άντρες... δεν έχουν γυναίκες!

Ο κύριος στόν ύπνρρέττ του:

— Βρέ, Γιάννη, πρβί - πρβί πήγες να μεθύσης; Δεν ντρέπεσαι;

— Με τώ συμπάθειο, αφεντικά, έχεις λά-θος. Έγώ είμαι μεθύμενος άπό χθές τώ βράδυ.

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Το δέμα

Μωρέ τί μου λές; Άλήθεια; Όστε Έτσι, αϊ; Όστε έλαδες δέμα άπό τήν Άμερική! Και ύστερα; Τί έγινε ήλαδής, πού έλαδες δέμα άπό τήν Άμερική; Και πρό πάντως, γιατί μάς τώ λές; Για να σε συγχωρούμε, ή για να σε ζηλεύουμε; Δεν με παρτάς πρβί - πρβί, καλέ μου άνδρα, και δεν έ-χω τήν όρεξι σου. Έλαδες δέμα άπό τήν Άμερική και αυτό τώ άπό τώ συνειδημέ-νο ταχυδρομικό γεγονός, πρέπει να τώ πλη-ροφρηθώ τώ σύμπαν, να χτυπήσουν οι καμ-πάνες των εκκλησιών, να σηματοδοτηθούν τά δημόσια καταστή-ματα, να έκδώσουν έκτακτα παραρτήμα-τα' οι έφημερίδες και να ρίξουν και τους 21 κανονοβολισμούς τά πυροβολία τού Λυκαβηττού! Η μή-πως έχεις τήν άπαί-τησι ν' αργήσουν και οι δημόσιες ύπνε-σιες;

Γιατί σου τά λέω; Άμ' δεν τά λέω μό-νο σε σένα. Απευθύνομαι σε όλους τους άνθρωπάκουσ πού, έπειδή έχουν έναν ο-ποιονδήποτε μπάρμπα στήν Άμερικήν και αυτός ο μπάρμπα, άπό όίκο τούς στέλ-νει ένα δαματσάκι με διάφορα αντίκειμενα φαγώσιμα και μη, θεωρούν ύποχρεώσι τους να πάρουν μιά τρουμπέττα και να βγάλουν τελώλη για να διακηρύξουν τήν εύτυχία τους στα τέσσερα σημεία τού όρίζοντος. Τί περιέχει, τέλος πάντων, αύτό τώ δέμα; Άν περιέχει λίρες, άν περιέχει τά μαγα-ριτάρια τού στέμματος, ή, τουλάχιστον τήν άτομική μπόμπα, τώ καταλαβαίνω. Άλλά τί έχει τώ έρμω; Δυο-τρεις κονσέρβες άπ' αυτές πού δεν θέλω ούτε στα μάτια μου να τις δώ, ένα-δυο κουτάκια καφέ, λίγο ρύζι, λίγα μπιζέλια, λίγη σοκολάτα και μερικά παρβάλά, άποφορία. Και — παρντόν — περιέχει ίσως και χαρτί τής τουαλέτας. Και γι' αυτά τά ταπεινά και άσήμαντα αντίκειμενα, λιγανώσαστε και πανηγυρίζετε και διατυπώνετε παντού τήν εύτυχία σας. Λές και πηρατε τώ θρα-βείο Νόμπελ. Πταχοί άνθρώποι! Και δεν λογαριάζετε πώς ο άλλος έχει νεύρα και δεν μπορεί ν' άκούη τέτοια πόσματα, γιατί δεν τόν ενδιαφέρουν. Κι' άν πηρες έσύ δέ-μα, επί τέλους, τί με νοιάζει έμένα; Και ποίος σου είπε πώς είμαι ύποχρεωμέ-νος ν' άκούω να μού άπαριθμής τώ περι-χώμενο; Σε ρώτησα; Άφού δεν σε ρώτησα, λοιπόν, βούλωστώ και μύ μού έσκακάνη λόγο, γιατί ως έδώ είμαι! Ός έδώ.

Τί είπες; Ότι τά λέω άπό τή ζήλεια μου, γιατί δεν έχω θείο στήν Άμερική; Έν πρώτα σε πληροφορώ ότι έχω δυο θείους έκει. Και δεύτερον σε πληροφορώ ότι τούς έγραφα μνή τυχή και μού στεί-λουνε κανένα δέμα, γιατί θά τούς τώ στεί-λω πίσω και θά διακόσω και τήν άλληλο-γραφία μαζί τους. Γιατί έχω έχω άξιο-πρέπεια και δεν έχω ανάγκη ούτε άπό κοι-σέρβες ούτε άπό μεταχειρισμένα σκουτιά. Γι' άκούς; Βούλωστώ, λοιπόν. Πάρε τις κον-σέρβες σου, χείδεψέ τις, κλώτισπέ τις, έπίδειξέ τις στούς άλλους άνθρωπάκουσ, φάτες, βάλτες στό σαλόνι, κάντες ό,τι θέ-λεις τέλος πάντων, άλλα έμένα μη μού ξαναμείλσης για δέμα, για Άμερική και για θείους, γιατί μούρο φείδι πού σ' έ-φαγε! Πατήρη!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Έκλωσησε ένα αύγό

Ο Άμερικανός Τζιμ Μόραν, έγκατεστημένος στό Χόλλυγουντ, κλώσισε επί 23 ήμέρες ένα αύγό στρουθοκαμήλου. Τώ είχε βρή έγκαταλε-λειμμένο άπό τήν άσπορη υπέρου σου κι' είχε άποφασίσει να βγάλει αύτό τώ πουλάκι. Πρώ-γυ-ματι δέ, τά κατάφερε άριστα καλά...

Τὰ λουκάνικα πού ψήνονται ΣΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ...

Ένα «μενού» πού δά τὸ ζήλευαν
οἱ καλύτεροι φαγάδες

Ἡ Ἀμερικὴ εἶνε ἡ χώρα, ὅπου ψήνουν τὰ λουκάνικα μὲ τὸ... ράδιο. Δὲν λέμε καμιά παραδοξολογία. Πρόκειται γιὰ τὸ «κὸτ ντόγκ», τὰ μικρὰ, ἐκείνα φρέσκα ψωμάκια πού περιέχουν ἐνα κομμάτι λουκάνικο καὶ πού τὰ πούλουν, τυλιγμένα σὲ «σελλοφάν», ἡμέρα καὶ νύχτα, σ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Νέας Ὑόρκης.

Τὸ μένα πρόβλημα πού εἶχαν νὰ λύσουν οἱ μπαρ-μάν ἦταν πῶς νὰ διατηρήσουν ζεστὸ τὸ λουκάνικο, χωρὶς τὸ ψωμάκι νὰ ξεροθῇ καὶ νὰ ζεστοθῇ καθόλου.

Ἡ ἐπιτήρησις ἔλυσε ὅμως καὶ αὐτὸ τὸ πρόβλημα, μὲ τὴν ἐπινοήσι ἐνὸς μικροῦ πομπῶν υπερδραχέων καυμάτων. Στὸν πομπὸν αὐτὸν κρεμοῦν τὸ λουκάνικο, πού παίζει τὸ ρόλο... ἀντέν-νος. Καὶ τὸ ψήσιμό γίνεται μόνο του. Διαρκεῖ δεκαπέντε δευτερόλεπτα. Καὶ τὸ ψωμί παραμένει κρύο...

Ἀλλωστε, οἱ ἐπιτήρημονες εἶνε οἱ διὰ διὰ διὰ τοῦ κομποῦ. Καὶ ὁ τελευταῖος Ἀμερικανὸς πολίτης μπορεῖ ν' ἀπευθυνθῇ σ' ἕνα πα-νεπιστήμιο ἢ σ' ἕνα ἐπιστι-μονικὸ ἴνστιτούτο, γιὰ νὰ ζητήσῃ τὴ λύσι ἐνὸς προ-βλήματος πού τὸν ἀποχο-λεῖ σὺν σπῆτι του, σὺν γρα-φείο του, σὺν ἐργοστασίῳ τοῦ ἢ σὺν χιμάτιῳ τοῦ. Αὐ-τὸ ἔχει βεβαίως ἕνα καλὸ ἀποτέλεσμα, ὅτι οἱ πρακτι-κὲς ἐφευρέσεις πολλὰ πάλι, σιᾶζονται ἡμέρα μετὰ τῆς ἡμέρας καὶ ὅτι ἡ ἐπιτήρησις δὲν εἶνε κάτι τὸ ἀπρόσιτο

γιὰ τὸ πλὸν κοινόν, ἀλλὰ ἀντίθετα κάνει ὅλους νὰ καταλαβαίνουν τὴν ἀξία καὶ τὴ χρησιμότητά της.

Γι' αὐτὸ, ἡ ἐκλατρεμένη ἐπιτήρησις, μὲ ὁποιοδήποτε μερφή, ἀποτελεῖ τὴν ἀγα-πημένη πνευματικὴ τροφή τοῦ Ἀμερικανοῦ πολίτου ἔλυν τὸν κοινωνικὸν τὰ ζῶν.

Ἐννοεῖται, δέβρια, ὅτι οἱ υπερδραχὲς δὲν λείπουν. Καὶ αὐτὸ συνέβη, ἐξαφνα, μὲ τὴν περίφημη φρουδικὴ θεωρία τῆς ψυχαναλύσεως.

Ὁ ἕνός πού βλέπει γιὰ πρώτη φορὰ τὰ κορίτσια τῶν λυκείων νὰ καπνίζουν, νὰ βάζουν ρούς μέσα σὲ προαυλὶα τῶν σχολείων, νὰ κάνουν πολυήμερες ἐκδρο-μὲς μὲ τὸν «μπαυφρέν» πού ἔχουν διαλέξει, νὰ ντυ-νώνται προκλητικὰ καὶ νὰ παριστάνουν τὴς «μοιραίες», φαντάζεται ἰσως σὲ τὰ ἁ-μερικανικὰ ἦθη εἶνε πολὺ χαλαρά, παρὰ τὴς ποικι-λικῆς ἀπαγορεύσεως τῆς ἀ-συννείας καὶ τῆς αὐστηρῆς ἐπιβλεψῆς τῶν διαφόρων ὁ-ργανώσεων γιὰ τὴν προστα-σία τῆς ἠθικῆς.

Ἄλλ' ἡ χαλάρωσις αὕτη βρίσκεται μέσα σὲ πλαίσια τῆς ἀμερικανικῆς ἠθικῆς. Οἱ φροῦδικὲς θεωρίες γιὰ τὴν κατανοήσι τῶν ἐνστικτῶν καὶ γιὰ τοὺς κινδύνους πού ἐκφυμονοῦν ἔχουν κατα-τρομάξει ὅλους, γονεῖς, δι-δασκάλους, ἠθικολόγους...

Ἔτσι, ἂν μὴ νὰ δὲν εἶνε καλὴ μαθητρία, ἡ δι-δασκάλα δὲν τῆς κάνει παρηγορήσεις, ἀλλὰ τὴν

συμβουλεύει ὅτι θὰ ἐπρεπε νὰ ἔχη περισσότερες σκέ-ψεις μὲ τὴν ἀγορία. Καὶ τὸ ἴδιο θὰ τῆς πῇ καὶ ὁ γιὰ τὸν τοῦ ἰδρύματος, θὰ τὴν βάλουν ἐπίσης νὰ τοὺς ἀφ-γνήρ τὰ δεινὰ τῆς καὶ θὰ ἀποδώσουν τὰ πάντα σὲ μὴ ἔλλειψι ἐπαρκούς συναν-στροφῆς μὲ τὴν ἀγορία τῆς ἰδίας ἡλικίας.

Ἡ ἴδια ἐλευθερία ἐπικρα-τεῖ καὶ σὲ ἄλλες ἐκδολώ-σεις τῶν παιδιῶν. Μὴ τοι-χοκόλλησις πού ἀπευθύνε-ται σὲ τοὺς γονεῖς, πού γκρι-νιάζουν διαρκῶς μὲ τὰ παι-διά των, λέει τὰ ἔξῃς:

«Τὶ σημασία ἔχει ἂν τὸ παιδί σὺν βέλει νὰ πῇ τὴν σκεδολάτῃ πού καθισμένο σὺν πεζούλι τῆς κουζίνας, ἀντὶ νὰ εἴσῃ νὰ καθῇ σὺν τραπέζι; Μία μέρα θὰ κα-ταλάβῃ πῶς, ἂν οἱ ἀνθρώ-ποι βρῇκαν τῆς καρεκλῆς τὸ ἔκτακτον γιὰ εἶναι πῶς ἀνα-παικτικὸ νὰ καθῇται κανεὶς σὲ μὴ καρέκλα παρὰ σὺν πεζούλι τῆς κουζίνας. Καί, τότε, θὰ πῇ μόνο του νὰ καθῇ σὺν τῇ τραπέζι...»

Ἀλλωστε, οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν ἔχουν λόγον γιὰ νὰ εἶνε παραπονεμένοι μὲ τὴν ἠθι-κὴ τους, ἀφοῦ οἱ ἐγκάρδι-ες καὶ πολὺ στενὲς ἰσως σκέψεις πού ἐπικρατοῦν με-ταξὺ τῶν δύο φύλων δὲν ὁ-δηγοῦν σὺν διαφθορᾷ.

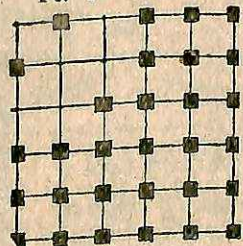
Μία ἄλλη τοικοκόλλησις λέει:

«Ἄν μερικὰ πράγματα δὲν συμβαίνουν ὅπως θὰ τὴν θέλατε, αὐτὸ δὲν ὀφεί-λει σὺν ὑπερβολικῇ ἐ-λευθερίᾳ πού ἔχουν τὰ παι-διά μας, ἀλλὰ σὺν ὅτι βλε-ποῦν ἀσχηματιστὰ παραδείγ-ματα γύρω τους. Μὴν ξεχνάτε τὰ γύρω τους, ἀρχίζει ὅτι τὸ παιδί ἀρχίζει νὰ παίρνῃ τὸν ἀσχηματισμὸν ἀπὸ τὴν στιγμή πού τὸ ἀναγ-κάζουμε νὰ μὴν ὑπακούῃ, βάζοντας διάφορες ἀπαγο-ρεύσεις — φραγμούς σὺν ζωῇ τους».

Ἡ Ἀμερικανικὴ ἠθικὴ βρῆκε μὴν ἐπικύρωσι τε-λευταία μὲ τὴν ἀνακήρυξι μίας αὐθεντικῆς Ἀμερικαν-νίδος ἀγίας, τῆς ὁράσεως Καπρίνι. Ἡ ζῶν τῆς δὲν ἔ-χει βεβαίως τίποτε τὸ κοινό μὲ τὴν σημερινὴν ζωὴ τῶν Ἀμερικανῶν καὶ τῶν Ἀμε-ρικανίδων. Ἀλλ' ὁπωσδήποτε, οἱ συμπατριῶται τῆς εἶ-νε περὶ φανῶν, γιὰ τὴν Κα-πρίνι εἶνε ἡ πρώτη ἀμερι-κανὴ ἀγία. Καὶ μὴν λεπτω-μέρεια: ἡ ἀμερικανικὴ ἀν-τιπροσωπεῖα πού πῆγε σὺν Βατικανῶν γιὰ νὰ παραστή-σῃς τελετὴς τῆς ἀνιοποίη-σεως πῆρε μαζί της μὴν μα-κέττα τοῦ μεγαλύτερου οὐ-ρανόδητου τῆς Νέας Ὑόρ-κης καὶ μὴν ἄλλῃ τοῦ ἀ-γάματος τῆς ἐλευθερίας... Ἔτσι ἡ ἀδελφὴ ὁράσις πέ-ρασε σὺν κόσμῳ τῆς ἀνιό-πητος μὲ ὅλες τῆς τιμῆς καὶ τὰ σύμβολα μίας γυναικὸς πολιτίσων τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν.

ΑΛΘΝΣΟΣ ΜΠΕΡΖΕΡ

Τὰ 36 πούλια

Ἡ ἐπὶ πρέπει νὰ ἀφαιρεθοῦν τὰ 6 πούλια ὁῶς ὥστε σὲ ὅλες τῆς γραμμῆς, ὀριζοντίως, καθετίως καὶ σὲ δύο μεγάλες διαγωνίους νὰ ὑπάρχῃ πάντα ἕνας ὡγὸς ἀριθμὸς ἀπὸ πού-λια.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Σταυρόλεξο - παροιμία

1) ΔΑΚΡΥΑ, 2) ΠΑΥΛΑ — ΣΠΑΠ, 3) ΚΑΛΟ — ΊΣ — ΟΔΟΣ, 4) ΔΟΝΩ — ΥΣ — ΕΥΑ, 5) ΕΜ — ΣΙ — ΝΑΡΝ — ΤΟ, 6) ΝΗ-ΠΙΑ — ΑΡΜ — ΔΙΣ, 7) ΣΟΣ — ΓΡΗΓΟ-ΡΟ, 8) ΤΑΡΑ — ΟΡΑ, 9) ΜΑΖΙ — ΠΟΑ, 10) ΟΣΤΙΣ, 11) ΗΠΑΡ, 12) ΙΣΟΣ, 13) ΟΗΕ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΔΕΝ, 2) ΚΟΜΗΣ, 3) ΠΑΝ — ΠΟ — ΙΣΟ, 4) ΑΛΩΣΙΣ — ΤΗΣ, 5) ΔΥΟ — ΙΑ — ΠΟΤΕ, 6) ΑΛ — ΤΑ — ΑΣ, 7) ΚΑΙ — ΑΖΟΡ, 8) ΣΥΝΑΓΡΙΣ, 9) ΥΣ — ΣΑΡΡΑ, 10) ΑΠΟ — ΩΜΗ — ΠΙ, 11) ΑΔΕΡΝ — ΓΟ-ΟΣ, 12) ΠΟΥ — ΔΟΡΑ, 13) ΣΑΤΙΡΑ, 14) ΟΣΟ.

Ἡ δὲ παροιμία εἶνε: «ΤΟ ΓΡΗΓΟΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΛΟ ΠΟΤΕ ΜΑΖΙ ΔΕΝ ΠΑΝ ΤΑ ΔΥΟ».

Οἱ τέσσαρις σταυροί

Θὰ σταυρώσετε τὸ 4ο στίχο μὲ τὸ 7ο, τὸ 6ο μὲ τὸ 2ο, τὸ 1ο μὲ τὸ 3ο καὶ τὸ 5ο μὲ τὸ 8ο.

Ὁ ἥλιος

Περίπου 7 1/2 ὥρες. Δηλαδή τὰ τρία τέ-ταρτα τῶν δέκα ὥρῶν.

Μαγικὸ τετράγωνο

Πρώτη γραμμή: 4, 3, 8. Δευτέρα: 9, 5, 1. Τρίτη: 2, 7, 6.

Ἡ χρονολογία

Ἡ χρονολογία εἶνε 1284. Ἐφ' ὅσον ἀνα-φέρεται ἐξακριβωμένα σὺν ἱστορίᾳ, τὸ πρὸ τοῦ ψήφιο τῆς, τὸ Μ, δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε πα-ρὰ 1 (δηλαδή 1000). Καὶ μόνον οἱ ἀριθ-μοὶ 2, 4, 8 ἀνταποκρίνονται σὺν ἀναλογίᾳς τῶν τριῶν ἄλλων ψηφίων, ὅπως τῆς θέσεϊ τὸ πρόβλημα. Δηλαδή Μ=1, Ν=2, Ο=2+2=4, Π=2+2+2=6.

Λέει φέμματα;

Βεβαίως. Ἐλεγε φέμματα, γιὰ τὴν ἂν τὴν κόκκινον ὄγρον διέλαμε ὅλα τὰ στερεὰ σώμα-τα, ὅσες ἦδη διαλύσει καὶ τὸ γυαλὶ τοῦ πο-τηριοῦ.

Ἐρωτήσεις

1) Ἀπὸ 7 ὅσων. 2) Ὁ Ὀδυσσεύς. 3) Τὰ μονοτήρια, δηλαδή οἱ ὀρνιθό-ρουχοι καὶ αἱ ἐχιδναί — ὄχι τὰ ὀμόνυμα φελιά. 4) Στὴν Ἁγία Ἐλένη. 5) Ὁ Λουδοβίκος 14ος.

Τὰ τετράγωνα

Δεκατέσσερα τετράγωνα: Ἐννέα μικρά, τέσσερα μεσαία μεγέθους (ἀποτέλεσμα καθεὶς ἀπὸ τέσσερα μικρά) καὶ ἕνα μεγάλο.

Σὲ κάθε κεφάλι τὸ καπέλλο του

Κοιτάξτε τὴν εἰκόνα μας γιὰ νὰ δῆτε πῶς ταυριάζουν τὰ καπέλλα σὺν διάφορα κεφάλια.

Οἱ λαμπάδες

Τρεῖς ὥρες.

Οἱ χειραφίες

Ἦσαν 21.

Πάντα 15

735, 564, 6432, 4326, 26331, 3318, 3183, 3741.

Αἰνίγματα

1) Στέφανος — Φανός, 2) Νάρκισσος — Κισσός, 3) Ἡ δίκη.

Ὁ σκύριος καὶ τὰ καρύδια

Στὴν πρώτη διαδρομὴ μετέφερε 3 καρύ-δια, σὺν ἐπιστροφή ἔφερε πρὸς 2, μετέφερε πρὸς 3 καὶ κατόπιν ὅλα 3. Τὸ πρόβλημα ὀρίζει, ὅτι μετέφερε 3 καρύδια ἐνὸς κάθε δια-δρομῇ τοῦ ὥς τὴν φωνήα του, δὲν ἀναφέρει ὅμως πόσα μετέφερε σὺν ἐπιστροφή.

Οἱ καμπύρες τῆς καμήλας

Ἡ ἀραβικὴ καμήλα ἔχει μὴν μόνον καμ-ποῖρα.

Ἡ γῆ.

Ἀπορία

Ἡ νικητὴς ἀγάπης

Ἡ Δαφνούλα ἦταν μὴν κοπέλλα λεπτὴ, καλοκαμμένη, μὴν καστὰν γλυκὰ μάτια καὶ φωνὴ βαθεῖα καὶ πολὺ ἁρμονικὴ.

— Λυπάμαι πολὺ πού δὲν θὰ μπο-ρέω νὰ σὲ ἀκολουθήσω, εἶπε τὸ ὀπώνημα αὐτὸ σὺν διευθυντῇ τῆς. Ἡ πρότασις σου πού θὰ κολάκευε ἰ-σως κάθε ἄλλῃ ὑπάλληλῳ σου, ἐ-μένα μὴν προσβάλλει καὶ μὴ κάνει νὰ ντρέπωμαι.

— Εἶσαι μὴν μικρὴ ἀνόητη! φώνα-ξε ἑκείνος.

— ἔχετε δικήν, εἶμαι ἀνόητη, ἀλ-λά τίμια καὶ θὰ προσποθῶ ὅσο μπορῶ νὰ μείνω ἔτσι ὅπως εἶμαι.

— Εἶσαι κομπή! Νομίζεις ὅτι μπο-ρεῖς νὰ προσδεῖς ποτὲ μ' αὐτὲς τῆς ἀνόητες ἰδέες πού ἔχεις;

— Μπορῶ νὰ φύγω, κυρίε Νίκο;

— Ναί, πῆγαινε. Ἡ ἔρνοι σου δὲν μὴν ὀμωσω. Μπορεῖς νὰ ἐξακολου-θῇς τὴ δουλειὰ σου σὺν γραφεῖο μου. Σὲ συγχάρω, δεσποινίς. Ναί, ναί, σοὺ μιλᾷ ἐλκρινῶς. Εἶσαι ἕνα τίμιο κορίτσι.

— Εὐχαριστῶ! ψιθύρισε ἡ νέα. Ἐγκώθηκε κατόπιν, χαίρεταις καὶ ἔφυγε ἀφήνοντας μόνον τὸν προ-στάμενὸ τῆς Νίκο Στεργίου, διευ-θυντὴ τῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρείας πού ἐργαζόταν.

Ἡ Δαφνούλα ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὕτη τρομάζει κάθε φορὰ πού ἀντικρίζει τὸν Διευθυντὴ τῆς, πού ψυχρὰ καὶ ἀ-διάφορα τῆς δίνει διάφορες ὁδη-γίες γιὰ τὴν ὑπηρεσία τῆς.

Σιγὰ, σιγὰ ὅμως, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν, μὴν βαθεῖα ἀγάπη γεν-νιήθηκε μέσα τους.

Κι' ἔτσι ἕνα θρόνῳ, πού ἡ πολλὰ δουλειὰ τοὺς κρατῆσε ἀργὰ, χω-ρὶς λόγια, χωρὶς προκλητικὰ κυ-τάγματα βρεθῆκανε οφικταγκαλια-σμένοι.

Ἀπὸ ἐκείνην τὴν βραδεῖα ἄρχισε τὸ μαρτύριόν των δύο ἐρωτευμένων. Ὁ πατέρας τοῦ Νίκου πού προώριζε τὸ γυῖο του γιὰ ἕναν καλὸ γάμο καὶ

ΣΚΕΨΕΙΣ

★ Οἱ ἀπὸρες τῆρας εἶνε τὰ λεί-μνα ἐκείνα τοῦ ἀφοῦ, πού σκε-πάζουν τὴ θάλασσα μετὰ τὴν τρι-κυμία.

★ Ἡ ἀγαθότης τῆς νεότητος εἶνε κατὰ τὸ ἀνυπερβόλ. Ἡ ἀγαθότης τοῦ γήρατος εἶνε κατὰ τὸ βεῖο!

★ Ἡ πείρα μοιάζει μὴν γυναικὰ περασμένης ἡλικίας, τὴν ὅποια σε-βόμεθα, χωρὶς νὰ ρωτᾶμε ἂν τὸ παρελθόν τῆς ὑπῆρξε ἀμφιβολοῦ ἢ θωκή.

★ Ὅταν κανένα πρόσωπο σοὺ εἶνε ἀντιπαθητικὸ τοῦ ἀντιλέγεις καὶ ὅταν ἀκόμη ἔχει δικήν, μόνον καὶ μόνον γιὰ τὸ σοὺ προκαλεῖ ἀν-τιπάθεια.

★ Ἡ καλὴ ἀνατροφή μπορεῖ νὰ συνοψισθῇ σ' ἕνα μόνον παράγγε-λμα, τοῦτο: Ἡ συμπεριφορὰ σου πρὸς τὸν πλησίον σου νὰ εἶνε ὁ-μοία μ' ἐκείνην πού θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ σοὺ δεινῶν ἂν ἦσαν σὺν ἰδίᾳ θέσῃ.

★ Ἡ θορυβώδης ὁρμὴ ἔξερθε-λει, ἡ ὁρμὴ ὅμως πού σιωπᾷ μὴν τρομάζει.

Ἡ μετὰ τὴν ἡμέραν, ἔλυσαν τὴν πόλιν ὅταν ἔμαθε τὸν ἔρωτά του πού τὸν ἐστῆλε ὡς γενικὸ πρόβλημα σὺν ὑποκατάστασις τῆς θεοστυλῆ-νης. Κι' ἐδίωξε ἔπειτα καὶ τὴν Δα-φνούλα ἀπὸ τὸ γραφεῖο του.

— Ἄν σὲ χᾶσω, Νίκο, θὰ πεθάνω, τοῦ εἶπε ἐκείνη τὴν τελευταία ἡ-μέρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ τους, ἕνα ἀ-πορρομένο πού συναντήθηκαν σὺν καμαρούλῳ τῆς.

— Μὴ θέλεις ἀγάπη μου, νὰ χωρῇ σὺν μὴν τὸ ἐναντὶ σὺν καρδίᾳ καὶ τὸν πόνον σὺν στήθῃ, τῆς ἀπάν-τησε. Ἡ ἀγάπη μας εἶνε βαθεῖα ρι-ζωμένη καὶ κανεὶς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μὴν χωρίσῃ.

— Θάσαι μακριὰ μου, Νίκο, καὶ φοβάμαι, φοβάμαι μὴ μὴν ξεχάσεις. — Ἡαῦξες, ἀγαπούλα μου, καὶ περιμένε μὴν ὅσο κι' ἂν ἀργήσω. Θὰ γίνῃς δική μου γιὰ πάντα. Σ' ἀ-γορεύω!

Χωρίσαν ἀργὰ τὴν νύχτα, ἀφοῦ υποσχέθηκαν καὶ πάλι ὁ ἕνας σὺν ἄλλο αἰώνια ἀγάπη.

ἔχουν περάσει δύο χρόνια ἀπὸ κείνην τὴν ἀξέχαστο βραδύ. Ἡ Δα-φνούλα βιάζεται νὰ δοκτυλογραφή-σῃ μερικὰ χειρόγραφα. Σκυμμένη πᾶν ἀπὸ τὴν γραφομηχανὴ τῆς ἀ-ναλογίζεται τὰ βάσανα καὶ τοὺς ἐ-ξευτελισμούς πού πέρασε μέσα σὺν ταῖς αὐτὰ χρόνια.

Δουλεῖα δὲν μπορεῖ νὰ βρῇ εὐ-κόλα γιὰ τὴν ὅλην τὴν κυττωσάν μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο καὶ λακτα-ροῦσαν τὴν ἐμορφιά τῆς.

Ἐπειτα ἔρχεται σὺν νοῦ τῆς ἡ τραγικὴ μέρα πού ἔχασε τὴν μαν-νούλα τῆς, πού τὴν εἶχε τρία χρό-νια παρὰ λυτῇ. Ἐταί ἔμεινε, ἀπὸ κείνην τὴν ἡμέρα ὁλομνηστικὴ σὺν κόσμῳ μ' ἕνα παιδί σὺν σπλάχνα τῆς, πού γεννήθηκε ἀργότερα σὺν τῇμα ἀπόρων ἐνὸς Νοσοκομείου.

Μὰ πῶς νὰ τὸ μεγαλώσῃ; Πῶς νὰ τὸ θρεφῇ; Μὴν νοσοκομῶ πού κατα-λάβαινε τὸ ψυχικὸ τῆς μαρτύριον τὸ συμβούλεψε νὰ ριθῇ τὸ παιδί τῆς σὺν Βρεφοκομείῳ.

— Ποτὲ δὲν θὰ ἐγκαταλείψω τὸ ἀγοράκι μου, φώναξε σὺν τρελλῇ ἡ Δαφνούλα.

Κι' ὅμως πῆγε. Μῆκε σὺν Βρε-φοκομείῳ μαζί μὴν τ' ἀγοράκι τῆς. Ἐκανε ὁ, τὴ δουλειὰ τῆς γίνακε καὶ θῆλαξε καὶ ἕνα ἄλλο παιδάκι μαζί μὴν τὸ δικό της.

Τώρα σκυμμένη πᾶν ἀπὸ τὴν γρα-φομηχανή, συλλογίζεται τὰ παλαιὰ καὶ τὰ δάκρυα πού κυλοῦν σὺν ὡ-κρὰ μάγουλά τῆς εἶνε δάκρυα μίας χαρούμενης ἐλπίδος. Ὑστερα ἀπὸ μὴν μακροχρόνιον σιωπὴν εἶκεν ἔλθει τὸ εὐτυχισμένο μήνυμα:

«Ἀγαπημένε μου, ἔρχομαι. Τὰ ξε-ρω ὅλα. Κι' ἐγὼ πόνεσα πολὺ γιὰ τὸ χωρισμό μας, γιὰ τὰ βάσανά σου. Σ' ἀγαπᾷ Νίκος».

Εἶνε στιγμὲς πού δὲν βρίσκουμε λόγια νὰ ἐκφρασθῶν στιγμὲς ὡ-πέρτατες ἐκείνης εὐτυχίας. Σὲ μὴν τέτοια στιγμή ἐνώθηκαν καὶ πάλι οἱ δύο ἐρωτευμένοι, πού τόσο πολὺ πόνεσαν γιὰ νὰ κρατήσουν τὴν ἀγάπην τους.

Ἐπειρὸ ὁ ἕνας σὺν ἀγκαλίᾳ τοῦ ἄλλου καὶ τὰ χεῖλη τους ἐνώθηκαν σ' ἕνα ἀτέλειωτο φίλ.

Τὴν ἀπερίγραπτη εὐτυχία!... Ἡ νύ-χτα τοὺς φάνηκε τριανταφυλλένια. Ὁς ἀργὰ ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα μιλά-σαν γιὰ τὴν μελλομένην εὐτυχία τους, χωρὶς ἐμπόδια πιά, χωρὶς δι-σταγμούς.

Ὁ σκληρόκαρδος πατέρας τοῦ ἀ-γαπημένου τῆς εἶχε πεθάνει τὸν τε-λευταῖο καιρὸ.

Ἐνὰ ἐλαφρὸ κλάμα μικροῦ παι-διοῦ τοὺς πρῶτες σὺν διπλάνη κά-μαρα. Σκυμμένοι καὶ οἱ δύο πᾶν ἀπὸ τὸ φτωχὸ ἄλλα καθῆσαν κρεβ-θατάκι κυττάζον ἀκόρτητα τὸν καρπὸ τῆς ἀγάπης τους, τὸ σκοπὸ τῆς ζωῆς τους.

Τὸ παιδάκι ἀνοίγει τὰ ματάκια του, τοὺς βλέπει καὶ γελά.

— Ἐλάσε, μικρὸ μου, ψιθύριζε εὐτυχισμένη ἡ Δαφνούλα. Δὲν θὰ εὐτυχισθῇς μὴν τῶν σου πρῶτων θλιμμένων, φοβισμένων, θάχης τὸ μπαμπά σου, ἀγαπημένο μου παιδί.

Τὸ παιδάκι μὴν τὸ γελάκι του, πού ἀφήνει νὰ φαίνωνται τέσσερα δον-τάκια, λέει καὶ συμφωνεῖ μαζί τους, κουνάει γρήγορα τὰ μικροσκοπικὰ του χεράκια σὺν νὰ ζητᾷ νὰ τοὺς ἀγκαλιάσῃ.

Ἡ ΕΠΙΔΗΜΙΑ

πού προσβάλλει τὶς πέτρες

Κινδυνεύουν νὰ καταρρεύσουν ὅλα τὰ παλαιὰ μνημεῖα τῆς Γαλλίας

Ἐπειτα ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῶα, ἀρω-σταίνονται τώρα... καὶ οἱ πέτρες! Ὁ περίφημος ναὸς τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων θοερεῖται σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ μὴν μολυσματικὴ ἀσθένεια. Ἄν δὲν βρεθῇ γρή-γορα ἕνας τρόπος θεραπείας, οἱ εἰδικοί προλέγουν ὅτι σὲ 10 χρόνια θάχῃ καταστραφῇ τελείως τὸ ἀρι-στούργημα αὐτὸ τῆς γοτθικῆς τέχνης, ἡλικίας 7 αἰώνων.

Κι' ἄλλα ὅμως περίφημα παρισινὰ μνημεῖα τῆς γαλλικῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἔχουν προσδληθῇ ἀπ' τὴν ἴδια μυστηριώδη ἀρρώστεια. Ἐνῷ γλύτωσαν ἀπ' τὸν πόλεμον, ἀπειλοῦνται ἀπὸ καταστροφὴν σὺν καιρὸ τῆς εἰρήνης. Προσφωρῶν, εἶναι τὸ Μουσεῖο τοῦ Λού-βρου, τὸ Ἀβδατὸν τοῦ Κλυνῦ, τὸ Παλαιὸ Ρουαγιαλ, καὶ τρεῖς ὠραιότατες παρισινὲς ἐκκλησίες. Προβ

.....

ΟΛΥΜΠΟΣ

